Mistica

Ieroschimonah
NIL DOROBANȚU

Mistică

Nil Dorobanţu

MISTICĂ

Scurtă biografie

Născut în anul 1920 în satul Crainici, judeţul Mehedinţi, dintr-o veche familie de moşneni olteni, care avea să dea României şi alte personaje semnificative, tânărul Nicolae Dorobanţu va beneficia de o educaţie aleasă, fiind nepotul generalului de intendenţă al Casei Militare Regale a României, Gheorghe I. Dorobanţu. Va face primele 3 clase în satul natal, apoi clasa a 4-a în Bucureşti, la Şcoala primară a sectorului Ateneul Popular, avându-l coleg pe Regele Mihai, Colegiul Sfântul Sava şi Liceul Militar Alexandru Sturza din Craiova. Va absolvi Şcoala militară de Ofiţeri, ieşind ofiţer activ cu gradul de sublocotenent , repartizat la arma Vânători de Munte, în Regimentul de gardă de la Predeal. Cunoscându-l pe părintele Arsenie Boca, marcat de personalitatea sa, renunţă la cariera militară, dedicându-se studiului, absolvind spre sfârşitul războiului Teologia, Dreptul, Filozofia şi Literele, toate cu „magna cum laudae”. Se înscrie şi la doctorat, cu tema „Teoria Logosului întrupat în viaţa duhovnicească” la Părintele Dumitru Stăniloae. Cunoştea nu mai puţin de 12 limbi străine. Tuns în monahism la mănăstirea Cernica, cu numele Nechifor,

va îmbrăţişa marea schimă monahală, la recomandarea duhovnicului său Benedict Ghiuş, fiind schivnicit de ieroschimonahul Daniil Sandu Tudor la mănăstirea Sihăstria, luând numele de Nil. Profund înduhovnicit, ducând o viaţă aspră, necruţător cu sine şi cu ceilalţi, este pustnicul care umbla desculţ, descoperit, cu pletele în vânt, îmbrăcat simplu şi încins cu o sfoară, uscăţiv, cu barba puţină. Va fi urmărit, bătut şi alungat de mai multe ori de securitate, de aceea apărea şi dispărea mereu, însă oamenii îl căutau să-i asculte predicile aspre dar frumoase, să se spovedească, să primească sfaturi. Nu se ruşina să mustre autorităţile ateiste cât şi feţele bisericeşti. Va fi încarcerat şi torturat în 1956, pentru câteva luni, şi apoi părăsit inclusiv de Biserica Ortodoxă, care-l cateriseşte în noiembrie acelaşi an. Se va ascunde în satul natal, unde va trăi în spiritul care l-a caracterizat toată viaţa, asceză şi studiu intelectual (scriind mii de pagini), până în 1964 când situaţia politică se va destinde. Verii săi, Iulian Dracea (rector al Institutului Agronomic Timişoara) şi Valerian Popescu (rectorul Institutului Stomatologic din Bucureşti), au încercat să-l convingă să predea în învăţământul superior. Refuză, continuându-şi calea misionară. Va fi din nou hărţuit, anchetat, până în 1977, când va muri în condiţii stranii, la puţin timp după cutremur. Este înmormântat în cimitirul satului Crainici, judeţul Mehedinţi.

Mistică

Această lucrare a fost scrisă între anii 1958 - 1959 în casa părintească din satul Crainici, judeţul Mehedinţi

Mistica, drept ştiinţă, este bazată pe observaţie, experiment, introspecţie, discuţie, analiza şi sinteza operelor marilor mistici. Iar eu păcătosul, cel mai mic, prost şi prigonit, încât sunt o vie privelişte pentru îngeri, oameni şi stihii, încerc a ridica mistica la rangul de adevărată ştiinţă, ba încă cea mai înaltă dintre ştiinţe, centrul şi baza teologiei fundamentale, împărăteasa ştiinţei aplicată în viaţă, „adeqnatio rei et intellectu". Când Savin apologetul şi Stăniloae dogmatistul luata-au catedrele de mistică, în suplinire şi în titulatură, chiar au retractat şi rectificat concepţiile anterioare asupra misticii, cercetând operele marilor mistici, şi au recunoscut mistica drept centrul teologhisirii, teofaniei, teologiei şi ştiinţei.

Noi suntem datori a arăta experimentul nostru clar: cu ochii noştri am văzut, cu urechile noastre nemernice, cu cele 25000 de coarde ale membranei bazilare am auzit Cuvântul ceresc al Tatălui al Fiului şi al Sfântului Duh, al Maicii Domnului şi al Sfântului Iile, cu gura am gustat cât de Bun este Dumnezeu Euharistie, cu senzaţiile

cutanate şi tactile am simţit pe Hristos, cu senzaţiile organice L-am primit în cele 7 Sfinte Taine, cu senzaţiile olfactive L-am adulmecat Parfum al Logosului Divin, L-am perceput pe Cel Infinit şi Veşnic în cadrele temporalo- spaţiale. Îmi aduc aminte, ca în anamneză, cu memoria şi nu este nevoie să mi-L reprezint, că ÎL văd în răpiri extatice, teofanice. Nici nu trebuie să forţez imaginaţia, de vreme ce Hristos este pururi de faţă în vedenie, în gând sălăşluieşte, mintea şi gândirea sunt ale lui Hristos, iar Raţiunea este Dumnezeu în Raţionament. Sentimentul iubirii este pururea îndreptat spre Hristos, Iubirea Eternă. Cerem ca voia lui Hristos să se facă în noi, ne-am deprins în Hristos, încât nu mai putem fără analiza şi interferenţa teofaniilor, suntem cu atenţia mărită, „în clipa mărită", spre Marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru. Iar limbajul şi cuvântul e numai în Dumnezeu Cuvântul. Toate acestea le experimentăm zi de zi, prin Logos Divin teofanic, prin revelaţie supranaturală, răpiri, arătări cereşti, Sfânta Euharistie, extaz, contemplaţii. Eu nu sunt un mare mistic, ci cel mai mic, mai micul apostolilor şi cel al celor de pe urmă, ultimul. Dar vă spun mistica din experienţa mea proprie, ca analizată ştiinţific şi real ai mintea întreagă, logic cu logica divină, dincolo de bivalent şi polivalent, silogistică şi logistică matematică, etc.

Cum să tac mistic, când însăşi ascetica şi mistica „via purgatio illuminata, unitiva", etc, duc de la teorie la practică şi la lucrare în Hristos. Toate ştiinţele au savanţi şi interpreţi experimentatorii, se laudă cu băligi, pietre, fosile, cadavre, vicii, elucubraţii, bunuri nebune, justiţie nejustă, politică politeistă, social urător nesociabil, teorie neaplicată, adevăr mincinos, estetică urâtă, binele răutăcios, sacrilegiu canonic tipicar, habitual. Şi chiar voi, cei ce vă numiţi ucenici ai Mântuitorului Hristos, ucideţi şi huliţi apriori şi aposteriori, zicând că prin fanatism apostat aduceţi vreo slavă Dumnezeului Celui Viu. Deci toţi vă lăudaţi în minciună, sunteţi savanţi ai erorii, neştiutori şi ignoranţi agramaţi. Dacă vă spun, nu vă judec ci vă deplâng, pentru că faceţi impresie deplorabilă. Dacă mă laud, lauda îmi este ca a lui Pavel în Hristos şi în Adevărul viu experimentat şi nu pot să nu spun despre ce am văzut, auzit, etc. În tot locul poate fi omul Biserică vie, precum am experimentat în pustie şi biserici, în schit şi mănăstire, în casă şi temniţă, pe munţi, pe acoperişuri şi pe cale, în catacombe, în prigoană şi liber. Dacă omul sfinţeşte locul, cu atât mai mult clerul, monahul, misticul, îmbisericind şi consacrând totul, pregăteşte calea Domnului Dumnezeu. Mistica sfârşitului nu-i pentru ea însăşi, nici pentru misticul experimentator egoist şi subiectiv, ci ca aceea de la început pentru toţi. Dovadă că Dumnezeu nu îi vorbeşte numai lui Moise şi lui Ilie, ci prin vasele Sale alese, ne grăieşte tuturor în Cuvânt viu ceresc, rămâne în veci şi ne conduce, ca pe poporul ales vechi spre Ceruri noi, nu spre pământ vechi. E curios

tocmai că voi, care negaţi mistica, preconizaţi religia particulară şi prigoniţi prozelitismul, liturghia publică şi teofania. Dar acesta este un semn al veacului, că în realitate Hristos însuşi lucrează, dezleagă, Se propovăduieşte, Se ascunde în predică, ne curăţă ascetic, ne luminează teofanic cu lumina Taborică şi ne uneşte în Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, în Adevărul Său dumnezeiesc, ceresc şi mistic. Noi, cei care auzim şi vedem Tainele, nu suntem mari mistici, ci Hristos care tace, dar ne grăieşte totuşi pe şoptite. ÎL vedem în taină în mijlocul bisericii, pe cale, în pustie, între voi toţi cei îndureraţi. Marele Păstor al oilor şi Marele Mistic este Hristos. El ne conduce şi Se arată înlăcrimat, iubitor, milos şi prigonit. Ca un Pedagog ne învaţă să ne ascundem, ascunzându-Se şi El mereu în veşminte, vase şi Taine prigonite. Bisericile se transformă în beciuri şi magazii.

Prigoana a început întâi de la noul Sion ceresc, apoi cu catacombele pe care le părăsim în amară primejduire, rând pe rând. Şi apoi cu bisericile voastre mari şi cu catedralele enorme, cu casele voastre, etc. Hristos Infinitul şi Veşnicul Dumnezeu n-are loc, vremea Sa n-a venit încă, precum Se şi plânge în Sfânta Evanghelie. Iar voi, viermi limitaţi şi vremelnici, aveţi loc şi timp de mântuire şi totuşi vă preocupaţi în toată vremea şi pretutindeni de păcate, pentru focul veşnic. Vai vouă! A venit curăţire falsă, iluminare falsă şi înşelătoarea unire din toate ţările proclete. Că tocmai voi, apostaţii, vă lăudaţi că despătimiţi, luminaţi şi uniţi noroadele fără Hristos. Dar mistica yogă, brahmană, budhistă, ocultă, criminală, morbidă, păgână, materialistă, ştiinţifică, politică este o flagrantă contradicţie. Numai în Hristos şi în Ortodoxie poate fi cineva ascetic, mistic şi mântuit. De aceea chiar noi, cei prigoniţi între păgâni, avem dreptul să slujim Domnului Dumnezeu, să experimentăm mistic teofania, întrucât nu avem loc şi timp, aşa că fără să vrem, suntem siliţi să trecem dincolo de spaţiu, de timp şi de imanent, în transcendent. Că patria noastră este sus în Ceruri, dar voi fraţii noştri ne prigoniţi iar păgânii şi fiarele sălbatice ne plâng de milă. Şi noi plângem de iubire, purtând pe Hristos la sân şi toată Sfânta Biserică Ortodoxă în spinare, pe umeri, pe creştet, pe braţe şi târâş, printre spini şi piroane, urcăm calvarul tot mai sus, chemând pururea Numele Prea Dulcelui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!”. ÎL strigăm cu toată fiinţa, cu toată respiraţia în toate zvâcniturile inimii, cu ochii înlăcrimaţi şi seci de plâns, cu urechile pline de auzul cel bun al Cuvântului ceresc, cu mâinile întinse în extaz, cu toate organele flămânde şi însetate, ca un pământ uscat şi fără de apă. ÎL sorbim cu dor şi cu nesaţ Euharistie, nu ne mai săturăm de Hristos teofanic şi revelaţional.

O, Iisuse Dulce, cât de mult Te iubim! Deci ştiinţa mistică este în vigoare şi mai actuală, ca oricare alta, de vreme ce însuşi Obiectul

este Subiect Viu şi Lucrător, Se revelează cu semne, minuni şi puteri în teofanie. Toate metodele ştiinţifice aplicate ne dau aceleaşi concluzii. Iar controlul euharistie, sacramental, crucial, tainic, ierurgic, exorcistic, etc, ne adevereşte veracitatea inexorabilă şi inefabilă şi totuşi grăitoare mistică. În timpul Sfintei Liturghii, în timpul paroxismului durerilor şi al plăcerilor, al bucuriilor mistice, ne grăieşte Hristos şi ne învaţă cum să ne controlăm stările mistice, că în cele mai vegetative funcţii trebuie să introducem logica, voinţa şi conştientul pe calea mistică, încât tot trupul şi sufletul se transformă, se sfinţeşte, se îndumnezeieşte organic, funcţional şi mintal prin mistica trezviei. Astfel, prin ruga respiraţiei şi a inimii, transformăm cu ajutorul mistic al lui Hristos aceste organe şi funcţiuni involuntare inconştiente, conduse de marele simpatic vegetativ, în trezvie şi conştient, chemând numele lui Hristos la fiecare inspiro-respiratie şi pulsaţie sanguină. De gânduri, logică, raţiune, sensibilitate şi voinţă nici nu mai vorbim, de vreme ce sunt logice „de facto”. Iar voi, cei ce mai aveţi gânduri rele, vorbe nedrese cu sare, fapte infamante, nu sunteţi treji nici în actele cele mai conştiente conduse de înţelepciunea capului. Prin aceasta se poate constata răul decadenţei şi rătăcirea păcatului între voi. Că aţi inversat profanator şi aţi pervertit în mod peiorativ tocmai căile unde bate Hristos la uşă, aţi deteriorat şi viciat cele mai sfinte gânduri, cuvinte, fapte, încât între voi e totul spurcat. Curăţiţi-vă, iluminaţi-vă şi uniţi-vă cu Hristos, încetaţi fărădelegea! Aţi călcat Cerul, Sfintele Taine, dogmele, în picioare, preferând lături şi vărsături, în loc de mărgăritare, şi aţi aruncat spurcăciunea dintre voi asupra celor sacre. E stare de demonism. Starea mistică creştină este legătura pământului cu Cerul, a omului cu Dumnezeu, gândind, vorbind şi lucrând totul spre ridicare în Hristos şi în Adevăr Divin tainic. Aşa se explică îmbisericirea, sfinţirea şi chiar îndumnezeirea omului. Iar clerul are datoria de a deveni mistic spre eficacitatea Sfintelor Taine, ierurgiilor, moliftelor şi tuturor slujbelor celebrate în exerciţiul funcţional sacerdotal practic.

Am explicat în Apologetică metoda sacramentală ce poate fi aplicată de cler, precum şi necesitatea misticii în tot locul şi în tot timpul spre consacrare. De vreme ce purtăm mereu şi oriunde pe Hristos: la sân, în gură, în minte, pe buze, în respiro-inspiraţie, în inimă, în mişcare, în mâncare şi în băutură, în trezvie, în somn, în vedenie, în cuvânt, în faptă, în mers, pe calea Care-I Hristos, în toată viaţa noastră pe care lui Hristos I-o dăm- înseamnă că suntem pururea şi pretutindenea în stare mistică, iar Hristos este ca o pecete pe fruntea noastră, ca o brăţară la mâini, ca un jug bun şi uşor, dulce şi blând la gâtul nostru. Noi vorbim în mistică de 5 simţiri, dar şi de o însimţire tainică, mistică, teofanică şi teologică şi nu suntem neştiinţifici de vreme ce şi în psihologie sunt 7 senzaţii. Noi, cu toate

cele 7, simţim mistic pe Dumnezeul Cel Viu. ÎL simţim organic, interior, fiindu-ne foame şi sete de Hristos. Simţim o rană, o durere mistică, de dorul lui Hristos. ÎL simţim în mod tactil sau cutanat, că ne înflăcărăm de iubirea lui Hristos şi clocoteşte întru noi Sfânt Sângele Lui, ne încălzim la apropierea Sfintei Mese, Sfântului Chivot, Sfântului Potir, Sfântului Antimis. Şi suferim, văzând şi simţind ca Toma rănile Domnului Dumnezeu. ÎL simţim pe Hristos în mod kinestezic la orice mişcare, activitate şi dinamism. ÎL simţim olfactiv, adulmecând mireasma Logosului Dumnezeu. ÎL simţim gustativ, Dulce, Euharistie. ÎL simţim auditiv în Cuvânt ceresc, în acorduri de sfere cereşti şi de sonorităţi divine. ÎL simţim vizual, în lumina Taborică cea neînserată şi în culoarea teofanică divină transcendentă.

După numărul celor 7 Sfinte Taine, ÎL simţim pe Hristos cu cele 7 senzaţii mai clar şi mai ştiinţific decât am simţi şi am experimenta toată ştiinţa şi chiar sufletul nostru. Dar când pătrundem introspectiv, în simţurile duhului interior? Dar după adormirea noastră în trup, cum ÎL va simţi sufletul singur, eliberat de tot balastul trupesc? Dar în eshatologic, cum ÎL va simţi şi trupul înviat, glorios, purificat, unit cu sufletul cel nemuritor în Infinit şi în Eternitate? Dar câte stadii mistice, de mai adâncă taină şi îndumnezeire, n-or mai fi? Nouă nu ne este dat a cunoaşte, nu ni S-a revelat în mod supranatural spre folosul grabnic al mântuirii decât câteva dogme, taine, date succinte, etc. O, dar cât a rămas pecetluit de la Sit, Enoh, Ilie, Daniil, Ioan şi din Apocalips! Ne-ar trebui o vecie, să studiem totul! Dacă mistica a fost scrisă până azi din amintire, ca profeţiile, Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie, scriem chiar acum, când ne grăieşte Hristos Logosul Divin tainic cu putere, astfel încât mistica e vie, actuală şi mai necesară ca oricând. Cu Efodim, Urim, Tumim sau cu metoda anamnezei se putea interpola, se ascundea câte ceva, însă astăzi experimentăm mistic toate stările tainice, precum ni Le dă Hristos. Şi nu vorbim, ca de ceva trecut, ca „în vremea aceea”, pentru că Hristos este pretutindeni şi pururea, mai presus de orice timp şi spaţiu. Că înainte, după şi în timp ce scriu, Hristos ne tot grăieşte Logos Divin, ni Se arată din plin teofanic, ne conduce pe cale mistică spre Tainele împărăţiei Cerurilor şi lucrează mai presus de înţelegerea noastră, aduce descoperiri şi Cuvinte cereşti. Câte mijloace de mântuire nu ne tot întinde Prea Bunul Dumnezeu. Că ştiinţa cea mai adevărată e cea care ştie pe Hristos, cea care trăieşte viaţa în Dumnezeu. Ştiinţa cea mai ştiinţifică e care-şi trăieşte obiectul, se conformă legilor respective ale ştiinţelor, tainelor descoperite şi învăţate. Iată de ce mistica e cea mai ştiinţifică, teoretică şi practică ştiinţă, în acelaşi timp fiind aplicată chiar când o înveţi şi o experimentezi. Voi, care nu urmaţi ceea ce învăţaţi, sunteţi farisei dacă studiind mistica n-o urmaţi.

Tăcerea mistică se explică prin smerenie şi prin umilinţă

religioasă, după exemplul Lui Hristos. Dar smerenia în faţa lui Hristos, nu a satanei, a lumii sau a trupului pieritor. Pe când toate celelalte ştiinţe au fost depăşite şi perimate, nemaiavând ce descoperi, decât poate noi invenţii tehnice pentru trup, iată că ştiinţa misticii e mereu nouă, vie, actuală, dar şi inepuizabilă şi nesfârşită, după cum îi este şi Obiectul-Subiect Dumnezeu. Am relatat că mistica se continuă şi în eshatologie. Acolo sfinţii şi îngerii slavoslovesc pururea pe Prea Sfânta Treime, pentru Slava Sa cea mare. Prin mărturisirea zilnică, în urma cercetării conştiinţei din fiecare clipă, putem vedea pe Dumnezeu, ne putem îndulci mistic de El. Aşa că senzaţia, percepţia, memoria, imaginaţia, cugetul, raţionamentul, emoţia, voinţa, sentimentul, deprinderea, atenţia, temperamentul, caracterul, aptitudinea, talentul, dar mai ales talantul, trebuie cercetat zilnic şi fiind cu „inimă curată, înfrântă şi smerită" putem vedea pe Hristos mistic. Ştiinţa vrea experimentalul actual „hic et nune" şi totuşi tinde spre general şi universal neschimbabil, de vreme ce lucrează cu noţiuni, cu sferă, cu conţinut, cu legi, cu teoreme, cu formule şi ecuaţii. Dar generalizarea duce în fals, în abstract mincinos şi ştiinţa rămâne fără obiectul real prezent şi fără cel etern, aşa că zace în echivoc; pe când mistica tratează cu Dumnezeul cel neschimbat, care-I şi prezent „hic et nune" în mod teofanic precum şi etern. Aşadar mistica împlineşte condiţia esenţială, metodologică şi ştiinţifică. Mistică fără teofanie nu se poate. Obiectele creaturale, precum şi fiinţele, n-au valoare fără lumina Creatorului, Care le susţine şi le luminează.

Dacă luăm în consideraţie numai creatura, efectul, statisticul, efemerul şi experimentalul accidental, riscăm să facem erorile anticilor, dar nu devenirea, metamorfoza, evoluţia, transformismul şi dinamismul ar fi esenţa, existenţa sau valoarea, ci Hristos Cel ce este pururea ca ieri şi azi. Idealiştii greşesc deopotrivă cu materialiştii, negându-şi punctele opuse spirit-materie. Dar ambele sunt creaturi, că Hristos a creat lumea nevăzută, a duhurilor îngereşti, şi lumea văzută, dar dacă trupul, sufletul, îngerul şi tot ce-i creatură are realitate, aceasta e numai în legătură cu Hristos. Atâta credinţă întru toate, după cum Hristos este totul întru toate, pe toate umplându-Le, Cela Ce este necuprins. Creatura se urcă pe o scară spre Creator, dacă privim tainic în structură, în lege, în Cuvântul ce a creat. Astfel, privind cosmosul întreg, găsim argumentul cosmologic raţional, ce ÎL mărturiseşte pe Hristos, viu şi lucrător Dumnezeu. Privind om, faună, floră, regn mineral, cele 5 sfere şi cele 4 stihii, vedem în structura lor Cuvântul, Care le-a scos din nefiinţă şi Le-a poruncit „Să fie!" şi iar le va da poruncă să se întoarcă în praf, în neexistenţă la sfârşit. Toate acestea, ce par a fi, sunt doar vis şi deşertăciune, că vor face loc Cerului nou şi pământului nou. Că azi s-a ajuns la paroxism, când pare că omul este măsura tuturor lucrurilor şi ar fi totul, negând chiar

pe Creatorul totului. Dumnezeu este pururea şi pretutindeni şi n-are nevoie de mărturia noastră, pentru că Prea Sfânta Treime întru Unire sunt Trei Persoane şi Feţe, Care mărturisesc şi a Sa mărturie este Adevărată şi însuşi Adevărul. Iată de ce preferăm să ne mărturisească Hristos şi să mărturisim şi noi pe Dumnezeu, chiar atunci când voi, oamenii nelegiuiţi, ne întemniţaţi şi ne legaţi, ne ucideţi şi ne răstigniţi, negând orice sfinţenie. Iată de ce noi nu dorim decât pe Dumnezeu, nu dorim să avem altă bucurie, plăcere şi veselie, decât în Dumnezeu în mod mistic. Că tăcem noi, să vorbească Hristos Cuvânt ceresc şi atunci împlinim cu adevărat legea mistică. Iar Cuvântul Dumnezeu cuvintează cu putere şi cu iubire. Este cea mai reală şi mai adevărată şi vie experienţă, că însuşi Hristos grăieşte, ni Se revelează în mod tainic mistic. Mistica ortodoxă e realitate, adevăr viu şi actual, oricând şi oriunde, experimentat mai ales în prigoană şi exil.

Dacă pustnicii şi sfinţii de bunăvoie primeau har mistic în asceza dusă la extrem, astăzi Tatăl varsă pe Duhul Sfânt peste tot trupul, ne vorbeşte ca la Iordan, ca la Schimbarea la Faţă, dar nu din norul nebulos, pe care ştiinţa l-ar crede undă radiofonică sau televiziune, ci prin chipul şi asemănarea lui Hristos. Am relatat mereu şi repetăm că mistica nu-i totuna cu mistificarea, iar Ortodoxia nu-i mitologie. Voi aţi degradat conceptele, aţi luat în mod pejorativ toate sensurile verbale, noţionale sau conceptuale în semantica filologică şi în logică. Logica nu e decât aceea a Logosului Dumnezeu, mistica nu e decât cea creştină, religie nu e decât Ortodoxia revelată. Noi avem idei, dogme, noţiuni şi taine precise, axiome şi postulate, verificate de două mii de ani şi nerăsturnate, că sunt zidite pe Piatra Sfintei Biserici, pe care nici porţile iadului nu o vor dărâma. Voi zidiţi pe nisip şi încercaţi să dărâmaţi Biserica, tot ce este curat şi sfânt. Vai vouă! Mistica este vorbirea Dumnezeirii cu omenirea, tăcerea creaturii ascultându-L pe Hristos: „Să tacă tot trupul cel muritor, să înceteze tot cugetul cel pământesc”. Hristos ne-a învăţat să tăcem, să ne rugăm pururea, lucrând cele divine spre slava lui Dumnezeu. Chiar Hristos însuşi S-a rugat, deşi este Dumnezeu veşnic, deci cu atât mai mult trebuie să ne rugăm noi creaturile. Mistica este rugă şi teologhisire tainică, iar noi suntem datori să ne rugăm neîncetat, întru inimă şi minte curată, când oficiem slujba publică şi celebrăm Sfânta Liturghie. De aceea în cele 7 Sfinte Laude şi în cele 3 Sfinte Liturghii sunt rugăciuni tainice recitate mintal înţelesual de cler, în timp ce în Sfânta Biserică se urmează tipicul, canonul, pravila, etc. Toate rugăciunile tainice trebuiesc în inimă, în Duh şi în Adevăr rostite, ci nu cu glas. Cuvântul Dumnezeu, Care S-a întrupat, fiind Icoana Tatălui Ceresc a tăcut pe Sfânta Cruce, dar noi. Iar azi Hristos grăieşte, ni Se revelează Atotputernic şi Biruitor, dar descoperă în taină teofania şi levitaţia. Dumnezeul Cel Viu n-are nevoie de

propagandă, de reclamă, de apărare, că El însuşi este Dumnezeu, Care va judeca pe toţi şi i S-a dat toată puterea în Cer şi pe pământ, însă nu abuzează de ea, spre a Se răzbuna, ci îndelung rabdă şi aşteaptă cu dor nespus întoarcerea noastră.

Pocăiţi-vă, curăţiţi-vă simţirile, ca să-L puteţi vedea pe Hristos! Aveţi credinţă în Dumnezeul Cel Viu, Care poate face minuni, Care vă poate mântui pe toţi! Brahmanii, budhiştii, fachirii, fanaticii, maladivii morbizi, voi ateii, sunteţi mistici falşi, mistificatori înşelători, căutaţi să înşelaţi şi pe ceilalţi prin ocultism astral, prin eroare şi dezmăţ. Obiectul şi subiectul vostru nu este decât minciuna, materia dialectică, viciul, mascate ca fericire, nirvana, false minuni, etc. N-aveţi nimic serios, pentru a sufletului mântuire. Ba încă mai negaţi şi sufletul, pe Hristos şi realitatea divină, încât aţi ajuns prigonitori, ighemoni, ucigând tot ce este sfânt. Voi, catolicii, aţi adus misticismul fals al inchiziţiei, al indexului, al jesuitismului fanatic, al urii şi al cezaro-papismului vanitos, infailibil, din cauza căruia suntem prigoniţi şi noi până azi. Ce rost ar avea să fie prigonită blânda mistică, care n-a făcut rău nimănui? De ce nu o mai îngăduiţi în şcoli, de ce prigoniţi teofaniile şi vedeniile Dumnezeului Celui Viu? Ba aţi şters şi religia creştină, chiar Numele lui Hristos, deşi anii sunt număraţi de la Hristos Logos, pe care-L huliţi şi-L negaţi! Şi vă lăudaţi că ar fi era voastră? Mincinoşilor, pe cine înşelaţi voi? Tot cerul, pământul, toată istoria sunt martorii existenţei Dumnezeului Celui Viu! Dacă aţi înşelat pe muritori şi religiile lumii, nu veţi înşela pe ortodocşi, întreaga Biserică luptătoare, îngerească, cerească şi triumfătoare! Iată de ce Hristos Se arată şi toarnă har peste toată suflarea, iar mistica izgonită din şcoli, din institutele teologice, a pătruns în coliba ciobanilor şi a fecioarelor, a umililor prunci, a săracilor şi prigoniţilor, în catacombe, în pustnicii, în ocne, în exil, în amară primejduire, în taina codrilor, în spitalele muribunzilor şi pe câmpurile de luptă.

Creştinismul va învinge mereu prigonit, mistica este centrul teologiei fundamentale şi sistematice. Nimeni nu poate izgoni pe Dumnezeu! Dacă vă lăudaţi cu asta, aflaţi că tot mila Sa vă susţine şi vă îngăduie, proniindu-vă cu Mână Tare şi cu Braţ înalt! Voi nici nu ştiţi ce vreţi şi dacă aţi devenit nihilişti, atei, antihrişti ca satan şi vă îngăduie Hristos, ca pe diavoli, voi îi cerneţi ca pe grâu, prin ispitiri şi prigoane şi puneţi cununi, fără să vreţi, aleşilor lui Dumnezeu. E mântuirea mai aproape decât oricând, căci în taină ne rugăm, plângem în prigoană amară, lucrăm în via şi în ogorul lui Hristos neştiuţi de nimeni. Este vremea misticii practice ortodoxe, mai mult ca pe timpul marilor mistici care au tăcut, n-au scris nimic şi s-au rugat pentru tot cosmosul. Dumnezeu este cu noi până la sfârşit, precum a şi făgăduit, iar noi îl suntem mărturii vii. Cel puţin, întrucât

mă priveşte, ÎL simt mereu pretutindeni, pururea, pe Dumnezeul Cel Viu şi Atotputernic. Este cu mine şi întru mine, îmi este în gândul, mintea, sufletul şi toată simţirea psiho-fizică. O, cât de mult trebuie să-I mulţumim lui Hristos, să ne întărim întru Duhul lui Dumnezeu! O, ce mari şi minunate taine ne-a descoperit nouă, Preasfântul! Dar cui să le spunem, în acest veac, trecând peste orice considerent şi umilinţă? Mistica trebuie scrisă de mistici experimentatori, singuri şi însinguraţi, cum ştiinţa, cultura, tehnica, etc, sunt relatate de specialiştii respectivi, lată de ce ne dezvăluim sufletul sincer, chiar dacă ne judecaţi cu asprime. Dar veţi fi înşivă măsuraţi, judecaţi şi cântăriţi precum este scris, că se vor împlini toate cele scrise până la o iotă şi o cirtă. Iată că Hristos ne-a dat o rânduire, ne-a făcut împărăţie şi patriarhie, mitropolie şi episcopie, protoierie şi parohie, mănăstire şi schit, biserici şi altare vii, harisme şi har peste har, ranguri cereşti, înainte de a vă dezorganiza, de a vă lepăda şi de a vinde voi totul.

Dărâmarea altarelor, bisericilor, ierarhiilor şi a întregului edificiu clerical s-a efectuat după ce Hristos Şi-a organizat adevăratul cler, adevărata ierarhie şi Biserică, mănăstire, ca şi pe vremea patriarhilor Enoh, Noe, Avraam, Iacov, Moise, Samuel şi a profeţilor. În timpul Preaslăvitei Sale întrupări, deşi Kaiafa era arhiereu oficial, Hristos era Patriarh. Deşi erau Pilat şi Tiberiu împăraţii pământului, Hristos era împăratul Slavei Cereşti. Deşi erau prooroci mincinoşi, ca şi astăzi, Hristos era Profet, Dumnezeu Adevărat şi Etern. Istoria se repetă, Hristos a făcut Patriarhie şi Altar, Sfânta Sfintelor în Sfânt Pântecele Fecioarei Maria, în iesle, în peşteră, pe asin, în Iordan, în Nazaret, în templul lui Zorobabel, în munţi, pe şes, prin văi, prin Ghetsimani, la judecată şi în temniţă, la stâlp între călăi, la Sfânta Cruce între tâlhari, în mormânt şi chiar în iad scoţându-i pe toţi drepţii, cei din veac adormiţi. Astăzi face Hristos altare unde voieşte, conduce Sfânta Biserică direct, căci Adevăratul Cap Viu al Sfintei Biserici îşi conduce ierarhia ca Adevăratul Cap al Ierarhiei, ca Ierarh Patriarh Dumnezeu; îşi conduce profeţia ca Profet Dumnezeu; îşi conduce împărăţia Cerurilor ca Adevăratul împărat al Slavei şi Dumnezeu Atotputernic. Iată cum ne conduce Preabunul Dumnezeu printre cele mai grele prigoane, pe calea cea strâmtă, ne ţine proniator pe palmă ca pe Daniil între babiloneni, ca pe losif între egipteni, ca pe Sfinţii Apostoli între ighemonii din Galileea neamurilor şi printre farisei. Noi nu mai vedem pământ ci numai Cer şi Dumnezeu. ÎL vedem pe Dumnezeu, pentru că ne-am tot despărţit de oameni, vedem numai Raiul cel triumfător, că ne-aţi luat chiar voi pământul şi lutul. Vedem viaţa veşnică, pentru că ne-aţi privat de cea vremelnică şi de cea pieritoare. Vedem pe Maica Domnului, pentru că nu mai avem de-a face cu sexualitatea, cu păcatul, cu desfrâul şi cu eroarea. Dacă voi, monahii şi monahiile, aţi fi murit la porţile

sfintelor altare şi mănăstiri, nedespărţindu-vă de Hristos şi de Casa Sa, aţi fi fost martirii şi sfinţii de la urmă. S-au desfiinţat mănăstirile, după ce întâi s-a desfiinţat casa celor 300 de fecioare, pe care le-aţi siluit şi alungat şi s-a împlinit cuvântul spus de Veronica că: „mulţi din monahism se vor lepăda, nu de cele materiale, ci de împărăţia Mea!”. Dar chiar fără mănăstire, fără biserică, fără haină, fără nimic, puteţi să fiţi voi înşivă Biserici vii, Altare şi Sfinte Mese şi să faceţi din fiecare spaţiu, în care vă aflaţi, loc de rugă şi de sfinţenie spre cele nesfârşite, spre cele eterne, trecând din lut, din spaţiu şi din timp la Ceruri.

Astfel în tot locul stăpânirii lui Hristos facem altare, rugă, legătură cu Cerurile, ne împărtăşim, ne facem Sfânta Cruce, sărutăm Sfintele Icoane, ne facem lăcaşuri, unde sălăşluieşte întreaga Dumnezeire. Sfânta Biserică nu se distruge, ci se face aşa cum era pe vremea când Hristos însuşi umbla pe pământ cu Sfinţii Apostoli şi făcea altar pe munte, în foişor şi chiar singur pe Sfânta Cruce. Dacă azi mai sunt încă altare deschise, biserici şi mănăstiri, sunt închise inimile şi sufletele voastre, ba mai sunteţi şi prigoniţi şi prohibiţi prin toate mijloacele cele mai diabolice. Voi, de zgârciţi ce sunteţi, n-aţi dat din avere, pământ, hrană, băutură, acoperământ, milă bisericilor şi mănăstirilor, nici milă n-aţi mai avut, ca să aveţi şi voi parte de milă. Nici viaţa voastră nu v-aţi dat-o lui Hristos, aţi întrebuinţat simţurile sufleteşti şi trupeşti, toată cultura, civilizaţia, politica, justiţia, estetica şi etica, chiar şi cele sfinte, împotriva Dumnezeului Care v-a creat. Acest fel de slujbă, în fariseism şi în apostazie, numai cu buzele şi cu haina, cu forma şi cu tipicul, nu l-au mai plăcut lui Hristos, căci El vrea închinare în Duh şi în Adevăr către Tatăl. Adică în tot locul, cum i-a şi revelat samarinencii la fântâna lui Israel, precum şi nouă ne descoperă, ne primeşte în slujbă în tot timpul şi locul, ca să transcedem dincolo de spaţiu şi de timp. Iată cum se împlinesc toate şi ne găsim în faţa conlucrării reale, vii, adevărate şi practice cu Dumnezeul Cel Viu. Aşa că prin noi se împlineşte Scriptura, Tradiţia şi Cuvântul ceresc, iar voi sunteţi prooroci mincinoşi care umblaţi după minciună, după satan şi pregătiţi calea largă peste haturi a lui antihrist. Minţiţi înşelând cu materia şi viciul, cu păcatul şi cu ura, dar nu vă gândiţi deloc la Hristos, la Adevărul Etern şi Infinit. Pe când voi sunteţi fiarele din nisipul mării noroadelor şi din lutul care se va spulbera, în acelaşi timp noi suntem mandatari ai Cerurilor.

Petru gângavul de sub regi, Veronica de sub atei v-au predicat vouă tuturor, deşi ei erau ciobani şi orfani săraci. Voi, clerul din toate sectele şi religiile, sunteţi hristoşi mincinoşi, unii predicând războiul şi bogăţia, alţii pacea cu satan şi colectivul. O, cum aţi decăzut din demnitatea divină în mentalitatea vinovată! O, cât de mult sunteţi voi

de vină! O, dacă aţi înţelege! Muriţi în păcate, deşi aveţi mijloacele de mântuire la dispoziţie! Iată că Sfânta Biserică Ecumenică Ortodoxă se ridică din temniţe, din catacombe, prin Sfânta Cruce spre Ceruri, căci Hristos Se pogoară până în fundul ascunzătorilor noastre, ne dă har şi ne mângâie spre întărirea şi spre lucrarea cea tainică divină. O, dacă aţi şti pe lângă ce treceţi şi peste ce tot călcaţi nepăsători! O, dacă aţi şti lucrarea Dumnezeului Celui Viu şi Atotputernic! Căci pentru voi ne rugăm, dar toţi aţi devenit răi şi mincinoşi, laşi şi fricoşi, urători şi nerugători! Datorită vouă au încetat rugile publice şi ierurgiile! E nevoie de aprofundarea rugăciunii tainice interioare. De aceea întreaga Sfântă Biserică Ortodoxă este în catacombe, în temniţe, în crăpăturile pământului, în mijlocul durerilor, între spini, vipere şi lacrimi. Nici la ruga publică nu ne mai putem ruga tare, nu mai putem cânta, plângem şi suspinăm, dar Se roagă însuşi Sfântul Duh pentru noi cu suspinuri negrăite. Domnul ne conduce spre Ceruri şi spre mântuire pe calea cea strâmtă, pe uşa îngustă şi cu multe scârbe. Poporul şi clerul facem mistică laolaltă în lacrimi şi prigoane, foame, sete şi în suspinuri. Dar ne rugăm cu nădejde tare Dumnezeului nostru. În timp ce minciuna vorbeşte tare şi prigoneşte totul, Adevărul tace şi rabdă, aşteaptă Cuvântul cel de pe urmă, pe care ni-L vorbeşte Hristos, Ce Se zbate pe Sfânta Cruce părăsit şi bate la uşa noastră încuiată. Noi, împreună cu toată Ortodoxia rugătoare, ne ridicăm în rugă spre Ceruri. Dacă unii dintre voi sunteţi înşelaţi de pace, de război, de metamorfoze şi minciuni omeneşti, nu vă puteţi elibera decât studiind Adevărul gol de pe Sfânta Cruce, însângerat în Sfântul Potir, în teofanii, în rugă şi în iubire.

Ce minune şi ce împlinire! Hristos a ştiut totul dinainte, ne-a revelat să fim pregătiţi pentru anii durerii sfârşitului. Şi a gătit, sub ochii voştri, adevăratul model de viaţă mistică, euharistică şi teofanică creştină, ca să nu huliţi că ar fi vreo ideologie bogată, superstiţie, medievalism obscurantist. Iar noi, care suntem gătiţi pentru moarte, care murim pentru Hristos, vom învia întru a Sa înviere. Ce aşteptăm de la voi, de la pământ şi de la om, de la fiare, decât ce i-aţi făcut Dumnezeului celui Viu? Dacă pe Hristos L-aţi răstignit la 33 de ani, apoi este mai mare sluga ca Stăpânul? Iată de ce ne pregătim să fim jertfă vie Lui Hristos, pentru împărăţia Cerurilor. A fost o vreme când mai asculta lumea de Cuvânt, dar azi nici voi, cei pregătiţi, nu mai vreţi să auziţi de Hristos. Voi cei ce-L vedeţi, ÎL auziţi, ÎL gustaţi v-aţi lepădat, încât este sminteală notorie în univers. Lucrarea se continuă tainică şi minunată în har şi preaînaltă în dar divin. Ne pregătim pentru propovăduirea cea mare, care va fi după desfiinţarea tuturor bisericilor şi mănăstirilor oficiale. Până atunci ne vom desăvârşi, vom fi plini de înţelegerea realităţii divine, treji în har şi în Adevăr. Noi stăm în pacea rugăciunii tainice, vedem realitatea

Dumnezeiască în teofanii mistice, făcând comparaţii cu minciuna telurică şi cu decadenţa voastră. Nu ne puteţi înşela nici în temniţe, privaţi de orice taine şi sfinţenie, nici în catacombe, căci avem cu noi toată patriarhia, mitropolia, episcopia şi Biserica Ortodoxă, cu tot harul dumnezeiesc divin tainic. Iată de ce stăm şi lucrăm numai cu faţa către Dumnezeul Cel Viu, fără a mai privi creatura. Iată rolul vedeniei de a sta numai cu Bunul Dumnezeu şi de a ne ruga.

Ateilor, ce aveţi oare cu Evanghelia lui Hristos şi Biserica Lui? Doar nu sunt ideologii medievale, corporaţii burgheze, imperialiste, de vreme ce toţi aceştia în frunte cu voi luptaţi împotriva instituţiei sacerdotale şi ecleziastice. Anii se numără de la Hristos, de la întemeierea Sfintei Biserici pe Sfânta Cruce, a Sfintelor Evanghelii, a revelaţiei, teofaniei şi a tot ce-i sfânt. Biserica este în catacombe, în prigoană, în dureri şi în amară primejduire, ca la început, noi suntem îndureraţi şi neînţeleşi, dar ne întărim prin Tăria lui Hristos „Sfinte Tare", vă avertizăm că nu este putere, care să se poată împotrivi Atotputernicului Dumnezeu şi Sfintei Sale Biserici. Chiar de-aţi ucide pe toţi creştinii, de ne-aţi ara toate altarele, noi vom fi vii în Duh şi în Adevăr şi în Cuvânt Viu şi lucrător ceresc vom propovădui! Iată „taina cea din veac ascunsă", iată lucrarea cea mare spre slava lui Hristos! împreună cu Hristos fugim, postim şi ne rugăm, suntem flămânzi şi însetaţi, suntem prigoniţi în zdrenţe şi în suferinţe de nedescris, dar „cu noi este Dumnezeu!" Vă dezlegăm pe toţi, ruga noastră pătrunde şi la voi, printre gratii şi ziduri reci, în temniţe, în spitale, în catacombe şi în pustnicii. În toate părţile se sfinţesc elementele Euharistice, Dumnezeu însuşi dezleagă, sfinţeşte, ne apără şi propovăduieşte în taină. Iată lucrarea întoarsă cu faţa spre Hristos şi a Maicii Domnului, a întregului Cer. Iată de ce nu ne temem, nu şovăim, chiar dacă s-ar dărâma munţii şi stâncile, de ar veni tot cosmosul şi tot iadul contra noastră! Nu-i putere, care să-L învingă pe Hristos Atotputernic! Dacă v-am propovăduit vouă tinerilor, să intraţi în sfintele altare, iar azi se închid şi se profanează, se dărâmă mănăstiri şi biserici, măcar voi să nu vă dărâmaţi şi să vă închideţi inima, când bate Hristos la uşa voastră! (Apoc.3; 20). Dacă la locul cel sfânt s-a suit urâciunea pustiirii, fiţi sfinţi voi precum Tatăl vostru, Cel din Ceruri, Sfânt este! V-am dat pe Hristos la sân, v-am predicat, v-am dus crucea din altare cu dangăt de clopote pe calvar, am predicat pentru voi în vârfuri de munte, la troiţe, în afară de tabără cu Hristos (Evrei 13), am mărturisit în iesle, am slujit zi şi noapte în biserica mereu deschisă ca în ziua învierii, v-am întărit cu Euharistia Dumnezeului „Sfinte Tare".

Şi prigonit, în anii temniţei, am ieşit cu Crucea în mână, cu antimisele, cu potir, disc, steluţă, copie, procoveţe, candelă şi cădelniţă, cu Cuvânt ceresc, cu cele 7 Sfinte Taine, cu teofaniile, cu

dezlegarea păcatelor, cu predica cea mare în înflăcărare şi v-am profeţit anii durerilor care au şi venit. Că pe unde am fost prigonit şi hulit de voi, vândut şi legat, bătut şi chinuit, azi este fund de mare ca la Sodoma şi Gomora. S-a plinit sub ochii voştri tot ce am predicat. Nu aveţi nimic de judecat, ci de lucrat şi de lăcrimat. Ce m-aţi văzut că fac, faceţi şi voi asemenea! Prigonit fiind, cu Sfânta Icoană în mână, cu Sfânta Cruce, cu Sfânta Scriptură în braţe, cu Sfintele Taine la sân, dezlegând, iertând, vindecând, botezând, miruind, cuminecând, cununând, punându-mi viaţa în joc pentru Evanghelie. Că mai bine să ascultăm de Ceruri, decât de oamenii rătăciţi şi pieritori. Au oare nu v-am propovăduit mântuirea şi totuşi m-aţi alungat ca pe Stăpânul meu Hristos? Au oare nu aţi văzut că sunt străin şi rănit, gol şi întemniţat, flămând şi însetat, chiar mort şi nu m-aţi crezut? M-aţi prigonit din cetate în cetate, din casă în casă, din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire fără milă. Şi încă şi pe cei ce mă plângeau, i-aţi persecutat fără milă, fără frică de păcat. V-am spus că veţi fi şi voi înstrăinaţi, iată hotărârea a venit, şi voi aţi fost alungaţi pe drumuri, iată dovada că Dumnezeu a vorbit prin noi. Voi înşivă, care L-aţi văzut pe Dumnezeul cel Viu şi v-aţi lepădat, v-aţi întors din sublim în scârnăvie porcească şi câinească. Şi deşi sunteţi căzuţi tot huliţi mereu, în timp ce noi lucrăm în via şi ogorul Domnului, lăcrimăm şi asudăm, sângerăm îndureraţi. Suntem ca un tun de rugă, de la o margine a cerului până la cealaltă margine a pământului. Au oare, nu aveam şi eu loc între voi să vă dezleg, să vă păstoresc, să vă împărtăşesc cu Hristos? Voi de ce nu rămâneţi lângă altare? Tocmai voi le prigoniţi? Ieşirea din altare înseamnă lepădare! Muriţi peste ele! Urmaţi-I lui Hristos spre viaţa veşnică şi spre înviere! Sunteţi martiri, dacă muriţi peste Sfântul potir şi Sfântul antimis, la locul cel sfânt, şi nu dacă vă jertfiţi pentru moşie, pământ, patrie, sistem, clasă, rasă, sex, păcat, etc. Nu lăsaţi Casa Tatălui Ceresc să devină peşteră de tâlhari, cum aţi şi făcut-o! Nu lăsaţi urâciunea pustiirii la locul cel sfânt!

Înnoiţi-vă, schimbaţi-vă viaţa, curăţiţi-vă simţirile ca să puteţi vedea pe Hristos întru dumnezeeiasca înviere, înălţare şi Teofanie! Cum să nu Se arate Hristos, în Biserica Sa? Ni Se arată nouă în catacombe, în temniţe între păgâni, darămite vouă celor din altarul Său. Noi nu putem să vă mai apărăm decât prin rugă, prin lacrimi, că nu ne primiţi nici voi, nici ateii pe care îi robiţi, ascultându-i şi smintindu-i că nu sunteţi corecţi. Acum ori niciodată, croiţi-vă altă soartă şi luaţi har! Noi v-am avertizat, Hristos însuşi v-a trimis Logos Divin şi plânsul Sfintelor Patimi despre calvar, dar ca Israelul cel vechi aţi râs, aţi hulit şi aţi negat fără milă! Vai vouă! Azi e împărţirea darurilor, dar voi refuzaţi şi căpătaţi vicii, păcate şi erori, precum şi sunteţi înglodaţi în toate relele posibile. Hristos vă vorbeşte, dar ÎL

urâţi, îL prigoniţi şi ne urâţi şi pe noi, că vă spunem adevărul. Ce să mai facem? Cum să vă mai îndreptăm oare? Voi nu ne primiţi şi nici nu vreţi să auziţi Cuvânt ceresc! Batem mereu la uşa voastră, cu ce să vă mai mângâiem? Vă îndureraţi numai pentru pământ, noi vă dăm mângâierea Cerurilor, dar nu o primiţi! Nici atunci nu L-aţi primit: că „întru ai Săi a venit şi ai săi nu L-au primit" (Ioan 1; 13). Nu primiţi nici pe Hristos, nici Cuvintele cereşti, nici vedenii, nici revelaţii supranaturale, nici teofanii, nici pe noi înşine. Chiar în Rai de v-ar duce cineva nu aţi sta, ca Ivan Turbincă, care nu se simţea bine fără beţie, curvie, fumat, etc. Atât de mult v-aţi învăţat cu păcatul şi cu eroarea, încât iubiţi şi trăiţi numai în minciună. Aşa plângem, văzându-L şi auzindu-L pe Dumnezeu, neputând să vă ajutăm, că voi tot timpul ne prigoniţi. Mistica ortodoxă este experimentată astăzi în văzul întregii lumi, că toată Ortodoxia este în temniţe, în catacombe, în asceză, în vedenii, în comunicare şi în cuminecare cu Dumnezeul Cel Viu. Ar trebui să vă pocăiţi toţi, să vă îmbrăcaţi ca ninivitenii în sac şi cenuşă, să meritaţi Cuvânt viu şi teofanie.

Toţi sunteţi obligaţi să deveniţi mistici, să tăceţi ascultând ce grăieşte Hristos. Mistica e tăcerea creaturii şi a trupului muritor, să înceteze tot cugetul cel pământesc, că împăratul împăraţilor merge, Se arată, vorbeşte, Se dă... Noi vedem pe toţi Sfinţii îngeri şi pe toţi Sfinţii în jurul Sfintei Mese, în mijlocul slujbei divine, ne cutremurăm şi ne înflăcărăm de elan şi de dor mistic. Suntem nebuni de iubirea lui Hristos, suntem plini de nostalgia paradisului, de dorul Ceresc divin. Nu mai putem răbda, între pământ şi cer aşa creaturi nerecunoscătoare, nemulţumitoare şi netrebnice. Mai ascultau pe vremuri chiar şi păgânii, chiar animalele necuvântătoare grăiau măririle lui Dumnezeu, pe când voi cu totul v-aţi lepădat şi aţi urmat fărădelegea. O, cum să vă întoarcem la Hristos şi la Ceruri? Tocmai voi negaţi Dumnezeirea şi viaţa veşnică? Din trecut comiteţi falsitate, chiar în logică păcătuiţi prin „ignoratio" sau „negatio elenchi". De aceea din centrul misticii, întrerupem tăcerea, vă strigăm în mod apologetic şi înlăcrimat:

„Pocăiţi-vă!"

Nu mai putem avea viaţă de linişte în mijlocul prigoanei, al suspicierii cotidiene, nici vreun repaus, nici vreo pace în amarnica primejduire, ci în dureri şi în lacrimi, în sărăcie şi în necazuri, suntem toţi fără nici un sprijin şi fără vreun reazem. Nici loc şi nici timp nu avem, pentru a întoarce vreun suflet, ba nici pe al nostru suflet nu-l putem mântui, dacă nu ar fi mila şi iubirea Dumnezeului Celui Viu. Scriem astfel tuturor îndureraţilor şi prigoniţilor, monahilor, clerului, creştinilor ca să vă întăriţi, să credeţi în Hristos şi în tăcere şi în lacrimi să ascultaţi Cuvântul Domnului. Dar voi nu ascultaţi, nu vă curăţiţi şi nici pe alţii nu îi lăsaţi să se mântuiască! Ne găsiţi cusururi,

în orice ipostază şi situaţie ar fi, cum i-aţi găsit lui Ioan Botezătorul că postea, lui Hristos că mânca şi bea cu vameşii şi păcătoşii, că Se dă spre hrană şi spre băutură eternă. Intru toate vă smintiţi. De aceea nu vă trimite astăzi Hristos decât nebuni pentru Numele Său şi puteţi să vă smintiţi cât vreţi, că tot sunteţi smintiţi şi căzuţi, încât nu mai aveţi de unde să cădeţi, din cât sunteţi. Nu aveţi decât să râdeţi pentru nebunia noastră, ce o facem pentru Hristos şi împărăţia Cerurilor. Voi rămâneţi cu râsul şi cu batjocura, iar noi lucrăm chiar în mijlocul nopţii, al prigoanei celei mai amare, până în sfârşit, ne împlinim misiunea drept făcând cărările spre Hristos Logos, ca să nu vină mânia divină peste cosmos. Voi sunteţi nebuni pentru satan şi pentru lume, noi suntem nebuni pentru Hristos şi pentru Ceruri.

Aşa că este ceva modern şi actual a fi nebun azi. Dar cât de înţeleaptă şi fericită este nebunia pentru Hristos! Mai înţeleaptă decât toate ştiinţele şi înţelepciunile tuturor veacurilor. Că dacă aţi fi voi înţelepţi, precum vă arătaţi fariseic, n-aţi răstigni a doua oară pe Dumnezeul Cel Viu. Hristos nu S-a uitat la mama Sa, nici la viaţa Sa, nici nu S-a ruşinat de îngeri şi de oameni, nici nu a dat înapoi. S-a făcut de râs, pentru noi şi pentru a noastră mântuire. A urcat din greu

Calvarul, S-a lăsat legat, pălmuit, judecat, biciuit, gol. A fost arătat întregului norod ce striga: „Ia-L, ia-L răstigneşte-L!”. Nu S-a ruşinat nici de tâlhari, ba încă şi în Rai a intrat cu unul din ei. O, lume, lume! Tu întreagă eşti un tâlhar, dar vino cu Hristos, ca să se împlinească şi pentru tine cuvântul: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!”. Dacă ai lui Ahile Peleianul prooroceau moartea eroului Hebn ucigaş, apoi cum să nu vorbească Hristos prin calul Sfântului Haralambie, prin leul lui Papii şi prin cerbul lui Eustatius Plachida? Creatorul poate grăi prin creatură, poate lucra Tainele soteriologice, precum voieşte, cu Mână Tare şi cu Braţ înalt. Astăzi Hristos vorbeşte şi Se arată. Că toată lumea este înspăimântată faţă de cele ce vor să fie, desfigurată, plină de durere şi nesigură de tot ce face, suspină cu ochii spre Ceruri. Se petrec minuni la fiecare pas, semne şi puteri şi pedepse exemplare în fiecare sector social, aproape în fiecare casă este o lacrimă şi o rană ca în Egiptul faraonic. Lucrarea în taină e secondată de minuni vii, reale, actuale şi clare, adevărate, precum toţi experimentăm, chiar pe umerii noştri. Iată Crucea fiecăruia spre calvar.

De vreme ce tot va trebui să murim, mai ales să suferim, apoi de ce să nu îndurăm pentru Hristos, de ce să nu fim martiri ai împăratului Slavei, ca să dobândim şi fericita veşnicie. Printr-o lacrimă şi viaţa vremelnică, ce o putem sacrifica, dobândim bucuria eternă şi viaţa veşnică în Raiul cel triumfător. Dacă voi ateii lucraţi anonim, dând slavă obştii materialiste, cu atât mai vârtos trebuie să lucrăm noi, slăvind numai pe Hristos şi ne mai expunându-ne numele

omenesc. Dacă voi găsiţi cusur şi pată tuturor, Hristos vorbeşte prin asin, cal, cerb şi nu mai puteţi avea cuvânt de îndreptăţire. Hristos Domnul Şi-a luat lucrarea divină în mâini, dându-ne jertfa peste voinţa noastră, conducându-ne prin amară primejduire spre Ceruri. Că voi toţi, monahii şi ierarhii, cărturarii şi fariseii cei mai de seamă ai norodului, rectorii, decanii şi studenţii aveţi Cuvântul ceresc chiar din Ceruri grăit, prin care vă avertizează Domnul de tot ce se petrece.

Măcar în anii durerii, când sunteţi exilaţi sau surghiuniţi, din slavă în decadenţă omenească, amintiţi-vă şi citiţi-L printre lacrimi, ca să vă îndreptaţi. Iată că Hristos vi Se arată şi vouă, pe geamurile existenţei voastre, vă conduce prin dureri şi pedepse, pentru că şi voi daţi canoane şi epitimii grele poporului. Însă Hristos cu milă vă conduce şi vă ajută spre mântuire. Este mai aproape ca oricând mântuirea. Iată de ce trebuie să vă pocăiţi, să vă mărturisiţi. Noi suntem orientaţi mai mult către Dumnezeu decât către creatură. ÎL simţim, ÎL gustăm, ÎL iubim, ÎI plinim toate poruncile, de aceea suntem în Adevăr. Dacă toate ştiinţele, artele, culturile şi civilizaţiile nu pot mântui un singur suflet păcătos, iată că Hristos Şi-a vărsat Sângele Său, până la ultima picătură, pentru toţi păcătoşii trecuţi, prezenţi şi viitori, de vreme ce i-a scos pe drepţii Vechiului Testament din iad şi va judeca pe toţi la înfricoşătoarea Sa Judecată.

Toate darurile vă sunt la îndemână, să vă mântuiţi. Vi se cere voinţă, hotărârea proprie, împreună cu sentimentul iubirii şi cu raţiunea logică a Logosului Divin spre convertirea celor 3 facultăţi sufleteşti şi mintale. Dacă fără Sfântul Duh nu este nici Biserică, nici cler, nici ierarhie, atunci adevărata Biserică Ortodoxă este cea învederată prin teofanii, precum experimentăm. Vedeţi voi pe Sfântul Duh peste slujbele voastre? Dacă vă aflaţi în eroare, de ce vă împotriviţi lui Hristos, Duhului Sfânt şi chiar Tatălui Ceresc? Peste înlăcrimatele Taine ce le celebrăm, Se pogoară Porumbelul Sfântului Duh şi limbile de foc Mângâietoare! M-aţi făcut să devin nebun ca să mă laud singur, să propovăduiesc ce am suferit pentru Dumnezeul meu, în timp ce voi mă huliţi şi mă consideraţi ca o ciumă! Dar eu mă laud întru dureri şi suferinţe, pentru Dumnezeul care pentru mine a suferit atât de mult şi încă mai rabdă până în sfârşit! în fiecare zi mor pentru Hristos şi urc calvarul departe de altarele Tale Doamne, pe care atât de mult le-am iubit! Şi râvna Casei Tale m-a mâncat, că la locul cel sfânt s-a suit urâciunea pustiirii! Cer nou şi pământ nou aşteptăm, transfigurarea prin virtute şi prin har, urcând pe calea şi pe uşa strâmtă a vieţii treptele desăvârşirii spre împărăţia Cerurilor! Voi aţi degradat orice lucrare şi desăvârşire, v-aţi pogorât pe calea cea largă a morţii, pe uşa largă, pe scările fărădelegilor, până în fundul iadului, pe care l-aţi adus pe pământ numindu-l rai. Vai vouă! (Matei 7; 13-l4). Hristos ne cheamă în unirea mistică cerească şi divină

(Marcu 1; 17; Matei 11,28; Matei 22;2-l4). Dragostea, libertatea vie şi desăvârşită sunt în mistica creştină cu răsplată şi răspundere mare. Luaţi aminte! Dumnezeu stă la uşa noastră şi bate, respectându-ne libertatea, pe care El a dăruit-o (Apoc; 3,20).

Mistica este ospăţul mesianic, masă întinsă cu toate bunurile, bucuria cea nemărginită, fericirea eternă în lucrare. Voi, cei care prigoniţi pe Hristos şi mistica, vă închinaţi încă la idolii detronaţi de acum 2000 de ani. Vreţi să fiţi fericiţi, vă legaţi de lucruri deşarte şi trecătoare, vreţi bunuri vremelnice, vă complăceţi în cele rele, vreţi comori eterne şi infinite, vă legaţi de bogăţii relative şi vă împătimiţi, fără a cugeta la mântuire. Lucraţi pentru lut ca şi cum ar fi viaţa veşnică şi infinită, numai biologic pe grăuntele de pământ, pe care vă ridicaţi, mormăind, mormane de gunoaie. Aici este tragedia! Nici averea, nici ştiinţa, nici puterea, nici slava lumească nu satură pe nimeni. Încă nu s-a văzut bogat sătul de avere, învăţat sătul de carte, stăpânitor sătul de putere şi de mărire. Nu! Din pricină că toate acestea nu satură, sunt trecătoare, numai sfinţii mărturisesc: „Doamne sunt sătul de cele deşarte şi flămând şi însetat după dreptate!" Cu toate acestea, omul lipsit de înţelepciune se lipeşte de păcate cu toată patima. Aici este tragedia, greşeala omului fără religie şi fără Dumnezeu. Caută fericirea întreagă şi veşnică în lucruri trecătoare. (Ilarion Felea, 440). Voi ateii, după moarte, nu aveţi nici o nădejde, vă autosugestionaţi că nu ar mai fi vreo altă viaţă şi nici măcar iad. Însă eu vă spun că veţi vedea veşnic iadul, în care veţi arde neîncetat şi vă veţi munci pururea! Vai vouă! Iată minciuna cu care vă înşelaţi singuri şi păcăliţi şi pe alţii, în timp ce vă mulţumiţi cu paleative şi erori. Voi vreţi longevitatea acestei vieţi nemernice, în timp ce sufletele voastre simt necesitatea vieţii veşnice, de unde v-au fost date. Voi pervertiţi sufletul încât orbecăieşte, ziua în amiaza mare, prin gunoiul materialismului ateu. Vă e teamă de moarte şi fugiţi de ea, doriţi pacea şi viaţa. Dar pacea adevărată, viaţa cea adevărată este Hristos. Mistica este trăirea încă din viaţa aceasta în cea viitoare, nemuritoare. În viaţa duhovnicească, nunta consfinţeşte unirea sufletului cu darul Sfântului Duh. „Fiecare suflet omenesc, e chemat să serbeze această nuntă duhovnicească, să se unească prin sfinţenie şi iubire cu Hristos, să guste cea mai înaltă şi mai sfântă fericire şi să simtă cea mai curată bucurie" (Ilarion Felea 441).

Unitatea credinţei, starea bărbatului desăvârşit, după măsura deplină a vârstei lui Hristos, este intrarea în veşnica împărăţie, prin curăţire, iluminare şi unire mistică cu Dumnezeu (Efeseni 4,13; 2 Petru 1,5-l1; Efeseni 6,11-l8). Să ne curăţim de toate patimile, poftele păcătoase, prin tot felul de exerciţii duhovniceşti: rugă, post, pocăinţă, lacrimi, cuminecare şi toate cele 7 Sfinte Taine, să ne trezvim, să ne deşteptăm mintea, să ne iluminăm prin harul lui Dumnezeu, să ne

unim mistic cu Dumnezeul Cel Viu, să serbăm nunta divină a sufletului cu Hristos, unirea negrăită în iubire eternă şi infinită cu Dumnezeu. În mistică ne îndulcim de slava măririlor cereşti, dezrobindu-ne de cele pământeşti, îmbrăcându-ne în Hristos şi în haină de nuntă. Toţi sunteţi chemaţi să fiţi ucenicii Mântuitorului Hristos. Ultimul cuvânt ÎL are Hristos ce ne aşteaptă cu masa întinsă, cu bunuri pe care ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit (l Corinteni; 2,9). Dacă voi ateii vă puneţi viaţa pentru satan, vă duceţi în iadul cel mai din adânc, suferiţi, sunteţi munciţi şi pe lumea asta şi în munca iadului celui veşnic, apoi cu cât mai vârtos suntem datori noi, creştinii, să lucrăm pentru Hristos şi pentru împărăţia Cerurilor. Astăzi lucrăm în taină, în adâncul catacombelor şi scriem în mijlocul durerii celei mai amare. Şi dacă n-auziţi voi pământenii, ne aude Hristos, Cerurile şi chiar pământul: „Ascultă Cerule şi ia aminte pământule!”. Comunicarea însuşirilor lui Hristos ni Se transmite şi nouă, încât suntem şi noi acum în colaborare cu tot Cerul, cu toţi sfinţii în mod mistic. Ateilor! Secretul vostru, asistenţa mutuală, tainele şi ascunsul, tot ce întrezăriţi în progres tehnic, civilizat, cultural, ştiinţific, etc, este tot tendinţă spre mistică. Ura, ateismul şi eroarea sunt mistificare, erezie, crimă, agnosticism şi nu mistică. Catehezele mistagogice, teofaniile şi revelaţiile, Cuvintele cereşti, tot ce e tainic, sacru şi divin formează mistica. Suferinţele, prigoana şi durerile, etc, sunt un exerciţiu.

Astăzi nu puteţi să vă plângeţi, că nu aveţi exerciţiu ascetic pentru mistica vie creştină. În mijlocul unei asemenea dureri generale, Hristos însuşi rupe tăcerea, ne grăieşte tuturor în mod mistic, tainic. Că noi am ieşit în dureri, în suferinţe, în valea plângerii, unde mereu sunteţi unii prigonitori iar alţii prigoniţi. Nimeni nu vrea egalitate şi iubire, în acelaşi timp nici nu vrea să înţeleagă Cuvântul lui Hristos. În vasul nostru de lut vrea să Se pogoare Hristos, să ne sfinţească, să îşi arate puterea şi minunea întru noi. Nu vă cunoaşteţi pe voi înşivă, nu vreţi să vă ştiţi ticăloşia, neputinţa voastră, încât aţi devenit nebuni, fără să fiţi munciţi de demoni. Sunteţi mai răi decât fiarele şi necuvântătoarele, care măcar îşi dau seama de starea lor şi nu se mândresc. Aţi ieşit din pântecele mamei voastre şi alergaţi spre mormânt, dar opriţi-vă puţin, la picioarele lui Hristos, pe pragul vieţii veşnice, să ascultaţi Cuvântul Său ceresc. Sunteţi viermi, săraci şi goi, fiii urgiei, născuţi în întinăciune de păcate, putoare şi materie: nas, ochi, gură, urechi, trup, naşteţi scârbe şi împuţiciune, urâciune, lut şi tină. Dar cunoaşterea de tine însuţi este Adevăr, precum şi îngrijirea de suflet. Moartea este eliberare şi izbăvire, dar a muri pentru Hristos este viaţă veşnică. Hrana noastră, băutura este

Hristos Euharistie, pentru că noi nu suntem ca animalele care îşi găsesc hrana uşor prin mandibule şi organe. Hristos S-a întrupat în

iesle, ca să ne povăţuiască, să dorim viaţa veşnică suspinând după nostalgia împărăţiei Cerurilor. De aceea trebuie să fim ca un Cer, ca o Biserică vie prin Hristos, Sfântul Sfinţilor, pe care ÎL purtăm, ÎL iubim, ne împărtăşim cu El. Patria noastră este în Ceruri, aici ne aflăm în surghiun, în vremelnicie. Dorinţa de întoarcere spre patria divină este mistică, călători şi pelegrini suntem şi într-un minut temporalo-spaţial trecem în Ceruri.

Voi ateii zăceţi în rea putoare, sunteţi cu totul eronaţi, împotrivitori, răi şi pieritori. Noi trăim ca nişte nemernici, fără odihnă, strâmtaraţi, goi şi înlăcrimaţi, în sărăcie, foame şi rea durere a trupului, spre bucuria duhului. O, cât de mare e folosul etern! Voi aţi răsturnat ierarhia valorilor, preţuind cele deşarte, prigonindu-L pe Hristos şi cele eterne. Voi lăsaţi aici toată slava şi materia, vă duceţi goi, plini de viermi, întru-n mormânt rece şi chiar în tartarul cel prea rece. Voi ca într-un vis deşert şi mincinos trăiţi şi în năluciri, nu vă daţi seama că toate pier? Noi ne visăm pe noi înşine, ca în dubla personalitate, ca un „alter ego”, dar dacă ne deşteptăm vedem că toate pier ca norul, ca fumul şi ca vântul. Însă ştim prin visul persoanei noastre însăşi, despre existenţa sufletului. Voi vreţi să prindeţi urma, zugrăvirea şi basmul ateu, în mâinile voastre. Voi vă speriaţi de vise, de umbre şi de năluciri, dar la cumplitele pedepse ale iadului nu vă gândiţi. Mistica este deschiderea ochilor spre a cumpăra cinstea cea veşnică şi împărăţia Cerurilor. Lăcaşurile de mistică şi de asceză s-au prefăcut în peşteri de tâlhari, de aceea mistica s-a înălţat la Ceruri, ascetica e în catacombe, în temniţe, iar ruga şi pravila a izbucnit în tot cosmosul. Aţi distrus lăcaşul lui Dumnezeu, dar Dumnezeirea a inundat întreg Cerul şi pământul. Că dacă ploaia radioactivă este peste tot, cu atât mai vârtos este ploaia divină, harică. Voi încercând să întinaţi transcendentul, vă consacraţi înşivă, fără să vreţi, imanentul. Iată slava Dumnezeirii întru toate şi puterea lui Hristos! Noi vedem cum lucrează prin revelaţii supranaturale, căci suntem atât de singuri, îndureraţi şi prigoniţi, ne-am săturat de pământ şi vrem să ne luminăm cu Lumina cea neînserată. Vrem să punem început bun, fără vreo materie, că Dumnezeul Cel Viu este nematerialnic. Noi mergem dincolo de cadrele spaţialo-temporale, învingem timpul şi spaţiul, suferim privaţiuni spre a ne înduhovnici. Căci Hristos ne-a făgăduit că unde va fi El, acolo şi noi robii Săi vom fi, ci nu slugi. De aceea, în durerile acestea, ne întărim în Hristos, acum când domneşte minciuna, eroarea şi teroarea. N-aţi putut să vă înduhovniciţi în lăcaşurile de pe pământ? Cum veţi putea oare în mijlocul acestui neam viclean? Hristos e cu adevărat Cale, Templu, Altar, Sfânta Sfintelor, împărat, Patriarh şi Profet, ne ţine întru El pururea şi pretutindeni. Noi căutăm materia în lăcaşurile Duhului, dar a venit vremea să-L căutăm pe Dumnezeul Cel Viu în lăcaşurile

păcătoşilor şi în materie.

Dacă voi ne-aţi dărâmat tot ce-i bun, sacru şi divin, totuşi cele 7 Sfinte Taine, dogme, ierurgii, Cuvinte cereşti, teofanii, revelaţii, descoperiri se efectuează dincolo de ziduri, materie lut, afară de tabără. ÎL vedem, ÎL auzim, îL simţim, ÎL predicăm, ÎL gustăm pe Hristos, fără timp şi fără spaţiu, că n-avem loc unde să ne plecăm capul. Mistica este în rugă, în sfinţenie, în durerea mare de nedescris, în mijlocul persecuţiei. În Sfintele mănăstiri şi biserici, tipicul şi pravila habituală a devenit înţepenire, plictiseală şi moarte. Obiceiul, forma, fariseismul, exteriorul, superficialul este specificul, astfel încât s-a căzut în desuetudine, în eroare. S-a ajuns ca obiceiul omenesc să ia locul dogmei şi misticii creştine ortodoxe, până ce s-a confundat crima cu mistica, iar voi ateii îi numiţi mistici pe fascişti, pe fanaticii păgâni, pe cei mai mari ighemoni şi prigonitori ai creştinilor. Dar asta nu înseamnă mistică, nici măcar „noce oscura" a lui Juan de la Crux. Mistică este numai cea ortodoxă, despătimită, purificată, iluminată şi unită cu Dumnezeu. Noi suntem lumina, umblăm în lumină şi suntem fiii luminii, iar întunecaţi şi obscurantişti sunteţi voi ateii, hulitorii de Dumnezeu! Este atâta întuneric întru voi, încât aţi ajuns întunericul cel mai dinafară al iadului pe pământ. Dacă voi aveţi pe mână toate altarele, bisericile, tot ce-i sacru şi divin, dacă Hristos S-a dat pe mâna voastră, de ce nu profitaţi de acest tezaur? De ce vătămaţi cruci, icoane, vase, ornate şi ziduri? încetaţi această persecuţie, pocăiţi-vă! Noi vă predicăm despre unirea cu Hristos, despre pacea lui Hristos cea mai presus de minte. Avem Sfinte Taine chiar în mijlocul persecuţiei, a durerii barbare, vă îndemnăm pe toţi spre Hristos şi spre Ceruri. Chiar voi, ateii, spuneţi: „Am început să mă simt deosebit, faţă de ceilalţi oameni pe lângă care treceam, în definitiv, eu eram mai tare decât toată stăpânirea, de care am tremurat o viaţă întreagă. Eu luptam împotriva războiului, a satanei, a lumii şi a cărnii. Eu aveam o taină care, pe oricine din ei, i-ar fi făcut să tremure. Cât n-ar fi dat miliţaiul Captaboiu, care trecea falnic pe lângă mine, în uniformă sau deghizat, să ştie ce am eu acasă. Şi totuşi nu ştia. Eu sunt mai presus de el, că posed ceva ce el nu are şi nici nu poate avea. O informaţie cerească de mare preţ". (Viniciu Gafiţa 1959, Frica 30 Ed. Literat. Artă).

Dacă voi vă lăudaţi cu taine, cu secrete, vă mândriţi în slava deşartă şi vanitatea întinată, apoi ce să mai zicem de noi, cei ce într-adevăr posedăm cele 7 Sfinte Taine! Noi suntem fericiţi, ne facem o demnitate şi o cinste din Hristos, din Tainele divine şi cereşti, şi vrem să lucraţi pentru împărăţia Cerurilor. Noi îL primim pe Hristos în vizită teofanică, ne împărtăşim în taină, lucrăm la mântuirea voastră cât e ziuă. Voi aţi desfiinţat bisericile, mănăstirile şi altarele, dar noi le purtăm pe toate intru noi, urcăm calvarul cu Crucea în spinare, îL

purtăm pe Hristos la sân, prin mijlocul lupilor, şerpilor şi fiarelor. Suntem mesagerii, mandatarii, trimişii Cerurilor, străini printre duşmani. Dar ne iubim vrăjmaşii, binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, ne rugăm pentru tot cosmosul, purtăm crucea aruncată de apostaţi şi paravaţi. Hristos a creat un singur om şi II era de ajuns ca să fie împărat al făpturii, ba încă n-avea nevoie de nici o făptură, dar toate trebuie să se schimbe, ca să fie Cer nou şi pământ nou, că nimic necurat nu va intra în împărăţia Cerurilor. Nu vreţi de bunăvoie, să vă smeriţi şi să suferiţi? Apoi mai bine să fiţi siliţi, să fiţi fameni făcuţi de oameni, decât să vă pierdeţi! Când vine mânia lui Hristos, nu se mai poate face nimic, totul merge spre dezastru şi spre finalul apocaliptic. Nu vedeţi prea bine, că totul se năruie în jur? De ce mai căutaţi încă plăcerile, prolexitatea şi conservarea?

Astăzi este sfârşitul sub ochii noştri. Laşitatea n-are nici o valoare, ci numai Hristos şi martirajul în rugă interioară. E timpul restriştei, când, fără să vrei, trebuie să te rogi, să posteşti, să suferi pentru Hristos şi a ta mântuire. Nici satanei, nici ateului, nici păcatului, nu te supune, ci lui Hristos să ne rugăm, căci El însuşi S-a rugat Tatălui Ceresc. Durerile mari ne mângâie, ne adună sub Sfânta Cruce, în rugă mistică. Dar voi tot la lut, ca fiarele patrupede, ca târâtoarele vă gândiţi, scormoniţi în gunoaie şi în materie. Dacă v-aţi purtat aşa cu cel mai verde copac, dar ce va fi cu cel uscat? Şi iată cum cad uscăturile cu trosnet sec, final, apocaliptic. Voi înşivă împliniţi totul, vă daţi frate pe frate la moarte în această mare durere, vă împotmoliţi în vicii şi în păcate, vă spurcaţi în ateism şi întunecare. Dar treziţi-vă odată! Mântuirea e mai aproape acum decât oricând. Ascetica e împlinită prin durerea prigoanei exilului, surghiunului, persecuţiei, iar mistica urmează s-o pliniţi prin rugă interioară, prin lacrimi, despătimire, spovedanie, împărtăşire zilnică Euharistică, prin teofanie şi Cuvânt ceresc. Puteţi să fiţi martiri, sfinţi, mistici, chiar între lupi. Fiţi Biserici vii, chivote purtătoare de Dumnezeu. Voi ierarhii v-aţi aliat cu ateii, care luptă pe faţă contra lui Hristos, ne ucideţi, ne vindeţi, zicând că aduceţi slujbă lui Hristos. Vai vouă! Nu le urmaţi lor întru cele rele, nu le copiaţi păcatele, ci îndreptaţi-i pe cei răi spre bine. Este vremea vremii, când fiecare de-abia se mai mântuieşte singur, în mijlocul atâtor primejdii, dureri, prigoane de nedescris. Iată rolul misticii ortodoxe! Hristos vă avertizează pe toţi, să vă treziţi din adormire, din viciu şi din păcat, din beţie, din nebunie şi din moarte, să luaţi aminte la Hristos şi la Ceruri. Să fim mlădiţe vii, să lucrăm cât e ziuă, cât mai este vreme. Ar trebui în fiecare zi să facem slujbă ca la Sfintele Paşti, cu împărtăşire generală, şi atunci toată lumea s-ar converti şi ar veni la Hristos. Mistica înseamnă misterii, taine, iar voi, creştinii experimentaţi-le puterea şi eficacitatea. V-am cântat şi v-am plâns mereu, totuşi n-aţi înţeles viaţa

în Hristos şi în Adevăr. Voi, ateii, huliţi mistica mai mult decât toate ştiinţele, căci ea ne duce la îndumnezeire. Toate cele 7 Sfinte Taine sunt mistice. Catehezele mistagogice sunt tot un fel de ştiinţă vie a misticii. Fără mistică, nu am exista ca fiinţe duhovniceşti raţionale. Hristos ne dă saltul în Duh şi Adevăr, prin naşterea cea de a doua, ne întăreşte spre viaţa veşnică şi înviere. Nu poate exista vreo ştiinţă fără Hristos şi fără suflet, fără înduhovnicire şi revelaţie.

De aceea pustnicul eremit, anahoret, ascet poate să cuprindă, prin iubire şi viaţă, toată ştiinţa şi societatea, chiar Cerurile şi Dumnezeirea înaltă. Cel mai mare rău este pierderea lui Hristos şi a mântuirii sufletului, iată de ce este rău şi înfricoşător ateismul destructor, iconoclast, stavromah, etc. Chiar penitenciarul ateu, departe de a fi penitenţă, este osândă şi iad. Să fim fiecare turnul de rugă tainică în Sfântul Duh şi în Hristos Adevărul, către Tatăl Ceresc, pentru ca să se sălăşluiască întreaga Preasfântă Treime întru noi. Mistica ne izbăveşte de păcate, de satan, de poftă şi de moarte şi ne uneşte cu Hristos. Ruga interioară a inimii, a minţii, a inspiro-respiraţiei, ne descoperă iconomia tainei, soteriologiei dogmatice. În mistică învăţăm că sufletul trebuie să fie în pace, să nu piardă timpul, să nu se tulbure răscolind gunoiul păcatelor. Ruga interioară este cheie cu care sufletul poate deschide comori şi, în timp scurt, să înţeleagă tainele divine. Terenul, în mijlocul căruia are loc războiul lui Hristos contra satanei, este inima: „Fiule dă-mi inima ta!”. Deşi voi aveţi inima îndemonizată, plină de desfrâu, lăcomii şi păcate, Hristos e în Etern Biruitor. Durata războiului nevăzut este toată viaţa noastră, Hristos Se zbate pe crucea fiecărui suflet până la sfârşit. Noi îndurăm până trec generaţiile, căci tainele, harurile şi sfinţeniile se ridică la Ceruri şi se dau Sfinţilor sfârşitului. Iată de ce sunt mai mari Sfinţii de la sfârşit şi Bisericile vii de la sfârşit, că nu mai sunt ziduri şi trupuri, ci Sioane şi Duhuri curate.

Scutul nostru este încrederea şi ferma nădejde în Hristos, iar adăpostul şi apărarea noastră este completa neîncredere în noi înşine, deci smerenia; povăţuitorul este meditarea suferinţelor lui Hristos; încingătoarea este abţinerea de la pasiunile trupeşti; încălţămintea este umilinţa şi cunoaşterea propriilor noastre neputinţe; pavăza este lupta în ispite; spada este sfânta rugă mintală şi orală, Sfânta Liturghie, cele 7 Laude, etc; suliţa este neînvoirea cu patimile, care luptă contra sufletului, respingerea viciilor cu indignare; hrana este Euharistia, împărtăşirea sacramentală, liturgică, comuniunea spirituală. Deprindeţi-vă cu continua formare a minţii, recunoaşterea faptelor în chip just, dobândiţi liniştea deplină a inimii. Atunci războiul se reduce la pacea în Hristos, vigilenţa, trezvia, bucuria, fericirea în Hristos, pentru că Hristos luptă pentru noi. Monahul este idealul războinicului creştin. În războiul lui Hristos trebuie să-L

apărăm apologetic şi mistic, să meşteşugim lupta, strategiile, artele, pe care imaginaţia perceptibilă a inamicilor le întrebuinţează contra noastră prin simţuri, imaginaţie, pierderea cucerniciei, prin atacurile pe care demonii le aduc în vremea morţii, pierderii credinţei, deznădejdii, transformării demonilor în îngeri ai luminii, etc. Trebuie să cunoaştem toate vicleşugurile demonilor şi chiar intenţiile vrăjmaşilor, e necesară lupta în linie tactică, conducere, eroism. Să deprindem arta războiului nevăzut, să ştim a lupta după legea lui Hristos, să ne înarmăm cu armătura, care ne învaţă să mortificăm gândul lovit de duşmanii nevăzuţi, adică de patimile distrugătoare de suflet, de demonii care le provoacă (Efeseni 6,11). Armele lui Hristos contra mesteşugirilor satanei sunt: Sfânta Liturghie, Sfintele Taine, teofaniile, exorcismele, etc. Să luptăm cu duşmanii dinlăuntru şi din afară, să alergăm pentru cununa neveştejită, să ridicăm mintea, inima, sufletul sus să-L slăvim pe Hristos. În mistică învăţăm să purtăm orice război contra satanei şi cucerim Cerurile. Trebuie să fim atleţi îndemânatici, să luptăm contra poftelor, ispitelor, dorinţelor, învăţând meşteşugul luptei să ne luăm binecuvântarea şi triumful în mântuire.

Eu, păcătosul, vă îndemn din mijlocul prigoanelor, să vă mântuiţi, să dobândiţi sfinţenia prin mistica ortodoxă. Suntem urâţi de voi monahilor, fraţilor şi surorilor, care ne părăsiţi ca Dimas căldărarul, Filet, etc, în Corint. Dar tocmai pentru că se îngustează şi se ascute cercul şi lupta e mai făţişă. Eu nu mă tem, chiar de s-ar dărâma munţii, de s-ar ridica tot iadul contra, pentru că mă reazem pe Hristos, pe Sfânta Cruce, ridic fruntea mai sus spre Ceruri. Turma voastră s-a umplut de gunoi materialist, pe când Hristos ne dă parfumul Logosului. Nu v-a mai răbdat Hristos să staţi în Sfânta Sa Biserică, de aceea aţi părăsit institutele, seminariile, altarele, ba chiar şi catacombele, hainele, pravilele şi canoanele, tot ce-i sacru şi divin. V-a depărtat Hristos pe toţi, pentru că sunteţi răi, hulitori, ighemoni, blestemaţi şi aţi făcut din Casa Lui casă de sfătoşenie şi peşteră de tâlhari. Vai vouă! Unde veţi putea fugi de Ia Faţa lui Hristos? Că şi Sfântul Profet Iona a trecut prin chit şi prin iad, prin leviatan, şi tot a trebuit să-şi plinească misiunea dată de Dumnezeu. Hristos vă aşteaptă cu braţele întinse, deşi poate să vă zdrobească pe toţi cu glob cu tot. La cine ne vom duce Doamne, cuvintele vieţii veşnice Tu le ai! Voi aţi fugit tocmai de Cuvintele cereşti, de ascultare, sărăcie, rugă, Euharistie, dezlegare, sfinţenie, fericire, etc.

Voi aţi ales ca şi Cain în Nod, ca şi Lot în Sodoma, ca Esau, Laban, Kaleb, Saul, Akhan, Menelau, Iason, Iuda, etc. Vai vouă! Dacă nu vă puteţi mântui nici 2 - 3 în Hristos, atunci este timpul când numai 1 -2 ne putem mântui şi este noapte, când nimeni nu mai poate să lucreze. Dar Hristos lucrează însuşi, ca să nu se slăvească nici o creatură, căci toata slava, cinstea şi închinăciunea este a lui Hristos,

pentru că pe Calvar nici Hristos n-a avut pe nimeni, decât pe Maica Domnului, pe Sfântul Ioan şi o Veronică. V-a lepădat Hristos, cum sunt aruncate vitele uscate, pleava, putregaiul în focul gheenei, pentru că nu sunteţi vrednici, şi în loc să luptaţi pentru Hristos, duceţi luptă contra Dumnezeului Celui Viu. De ce în numele lui Hristos întemniţaţi şi caterisiţi? De ce săvârşiţi fărădelegea? Vai vouă!

Cea mai mare şi mai perfectă realizare, spre care poate aspira omul, este a se apropia de Hristos, a se uni cu El. Hristos ne cere tuturor oamenilor lucrarea, pregătirea perfecţiunii, ca să devenim desăvârşiţi în toate faptele bune. Adică retragerea, tăcerea, viaţa de îndrumare şi formare, trăirea după legea cumpătării, măsurii, perfecţionării în ruga mintală, postul, privegherea, metania, asceza, forţa contra păcatelor şi vanităţilor, fortificarea contra ispitelor, ca să înfrângem pe vrăjmaşul rău şi pierzător, carnea şi lumea. Trebuie să pedepsim trupul cu asprime, pentru ca să nu se răzvrătească împotriva Creatorului, să-l ţinem smerit, supus slujirii lui Hristos. Să ne rugăm, să luăm parte la Sfintele slujbe, la faptele de cucernicie, să medităm cu timp şi fără timp la viaţa şi la Patimile Sale, să ne cunoaştem slăbiciunile, păcatele, dar şi bunătatea şi iubirea lui Hristos. Să ne urâm şi pe noi înşine, să fim aprinşi de iubirea lui Hristos. Însă voi monahii, clerul şi creştinii cei aleşi, v-aţi urmat dorinţele şi poftele, mergeţi după bani în deşert, încrezându-vă în plăcerile paradisului terestru. Credeţi că vă ridicaţi în cetele îngerilor şi-L vedeţi pe Hristos în mijlocul vostru? Vai vouă! în Numele lui

Hristos îi ucideţi pe sfinţi, aţi desfiinţat mănăstiri, în timp ce voi staţi sub ascultarea ateilor, care-L neagă pe Hristos spunând că nu S-ar vedea. Azi aţi înşelat pe toţi cu negaţia. Deşi în ştiinţa geologică şi astronomică vă bazaţi pe timp şi spaţiu, cum sunteţi voi siguri de miliarde de ani, parseci paleontologici şi astronomici şi nu credeţi în întruparea lui Hristos de acum 2000 de ani? Voi sunteţi osândiţi, prin propria voastră ştiinţă ignorantă.

Dacă vă spunem de Hristos, voi ne ucideţi şi ne răstigniţi, că n-aveţi nevoie de păstori ci de atei. Iată realitatea tristă. Noi ne-am retras în pustnicie, în singurătatea mistică, unde vorbim numai cu Hristos, ne rugăm pentru voi şi pentru tot cosmosul. Acum când sunt părăsit de toţi, prigonit şi căutat de duşmani, iar voi, cei mai de aproape ai mei prieteni şi fraţi, căutaţi să mă ucideţi, îmi dau seama şi pricep mai clar şi concret experimental Taina întrupării, Răstignirii şi învierii. Trebuie să plinim în trupul nostru suferinţele lui Hristos, să vieze Hristos întru noi, să avem mintea lui Hristos Logos. Că Hristos a plecat Cerurile, deşi avea misiunea cârmei Cosmosului, S-a întrupat căutând oaia pierdută şi totuşi nu a părăsit pe Tatăl Ceresc, pe Sfântul Duh şi nici pe noi chipul şi asemănarea Lui. Că a luat toată omenitatea, a înălţat-o şi a glorificat-o la dreapta Slavei Dumnezeirii.

Ne-a lăsat Evanghelie, Biserică, Taine, Tradiţie, Sfinţi Părinţi şi a zis: „Dacă nu aş fi vorbit păcat nu ar avea!”. Aşteaptă Hristos să rupem legăturile satanei, a cărnii şi a lumii şi să ne unim cu El în mistica ortodoxă. Nu vă putem aduce nici la asceză, ascultare, sărăcie şi feciorie, darămite la iluminare, purificare şi sfinţire. Pe voi, monahilor, clericilor şi ateilor, căzuţi din Ortodoxia creştină, nu-i posibil să vă convertească vreun om, că vă făţăriţi sub masca virtuţilor aparente. Voi sunteţi potrivnici, împotrivitori, vrăjmaşi şi cădeţi în păcatul satanei şi a Evei prin vanitate şi neascultare. În creştinism e adevărata raţiune, pe când în ateism şi în materialism este iraţionalul, eroarea şi erezia. Voi, nelegiuiţilor progresişti, distrugeţi poruncile lui Hristos, vă opuneţi Binelui considerându-L rău, răstigniţi între tâlhari şi astăzi pe Hristos. În prigoane, în dureri, Hristos dă har şi inspiraţie, talant şi descoperire, precum a dat profeţilor. Aşadar dictonul: „inter armas musae silent”, nu se aplică în creştinism. Voi sunteţi însă farisei, vă credeţi ridicaţi în al-9 cer, sunteţi în erori departe de perfecţiune, cu caracter, temperament şi educaţie eronată, orbi în lucrurile voastre introspective, vanitoşi, judecaţi pe toţi sfinţii alături de ighemonii şi tâlharii atei, vă mândriţi numai cu linguşiri şi cinstiri deşarte, pe care socotiţi că le-aţi avea. Voi cereţi slava omului şi nu a lui Hristos, devoţiunile voastre sunt prohibite de Hristos, sunteţi făţarnici şi când vi se reproşează ceva vă supăraţi, vă mâniaţi, zavistuiţi şi deveniţi cu totul alţi oameni, dându-vă arama pe faţă. Voi aţi putea mărturisi silit pe Hristos, dacă nu vreţi de bunăvoie. Dar în orice împrejurare ce vine, mereu ştiţi să evitaţi Crucea lui Hristos, ce a suferit pentru noi. Voi prigonitorilor, fără să vreţi, aţi devenit un instrument al bunătăţii divine, colaboratori la mântuirea noastră, a clericilor, monahilor şi creştinilor persecutaţi.

Noi nu vă judecăm, însă vă spunem că trăiţi într-un mare pericol, având interiorul şi cugetul întunecat şi vanitos, vă credeţi perfecţi şi ne osândiţi pe noi, care vă dezlegăm. Noi avem dogma ca axiomă creştină, filozofică-ştiinţifică şi îndrumăm cugetul spre Hristos. Desăvârşirea constă în cunoaşterea bunătăţii, măririi şi iubirii lui Hristos, a nimicniciei şi a închinării noastre spre rău, în ura de noi înşine, în respingerea oricărei voinţe create, ca să ne supunem numai voinţei lui Hristos. Mistica este legea iubirii, scrisă de voia lui Hristos însuşi în inimi, este lepădarea de noi înşine, jugul uşor dulce, supunerea faţă de voinţa divină. Ca să ajungem la înălţimea perfecţiunii, trebuie să practicăm supravegherea violentă asupra noastră, să ne înfrânăm poftele, să distrugem plăcerile dezordonate prin eremitism, anahoretism, ciliciu, post, rugă: „Facă-se Voia Ta!

M-ain pogorât din Cer nu ca să fac voia Mea ci voia Tatălui Celui ce M-a trimis. Nu după voia Mea, ci după cum vrei Tu, Tată!” (Ioan 6, 38; Luca 22, 42) Pentru Hristos este mai plăcut să luptăm, să

ne mortificăm patimile şi poftele, decât să le neglijăm.

Să luptăm contra iubirii egoiste, care este prima cauză, sursa şi începutul tuturor patimilor şi viciilor, să nu ne încredem nici în noi înşine, nici în vreun om, creatură, etc. Dar să nu fim mizantropi, nici filantropi apostaţi, ci să-L iubim pe Hristos Iubirea. „Blestemat e omul care se încrede în om" (Ieremia 17,5). Să nu ne încredem că am fi ceva, să nu cădem în prezumţie, în egoism subtil vanitos, pe care nici nu-l putem simţi fără cercetatea conştiinţei, mărturisire care închide uşa minţii sufletului harului. Vai de cei ce-şi arogă patima luciferică. Vai de voi, ateilor, care vă socotiţi înţelepţi în ochii voştri! „Să nu socotiţi că sunteţi ceva" (Isaia 5,21; Romani 12,16). Harul s-a retras din mănăstirile profanate şi din atei, sfinţenia s-a ridicat la Cer şi s-a dat Sfinţilor sfârşitului. Chiar Sfânta Scriptură spune că nu va fi Sfântul Duh întru voi, deşi Hristos toarnă Duhul peste tot trupul. Voi vă demascaţi materialismul somatic, sunteţi trupeşti şi apostaziaţi. Cum poate veni harul să lumineze pe cineva, care se socoteşte a fi ceva mare? Sau că este înţelept în ochii lumii? Orice har, virtute şi dar vine de Sus, de la Tatăl, Vistierul Bunătăţilor şi de la Hristos. De la voi nu poate veni decât vanitate, neascultare, păcat şi viciu. Hristos ne dă inspiraţie, iluminare, prin mijloace pe care nu le înţelegem (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut). Cunoaşterea de sine, recunoaşterea şi mărturisirea necunoaşterii este ştiinţa adevărată, unirea neputinţei omeneşti în cunoaştere, cu puterea dumnezeiască, este ştiinţa, virtutea şi mistica. Nimic nu e mai bun, decât recunoaşterea propriei neputinţe şi neştiinţe, tocmai când eşti savant. Să ne bucurăm, să ne întoarcem cu mai multă putere la Hristos, să avem încredere numai în Hristos, neîncredere virtuoasă în neputinţa noastră, în slăbiciune, în nevrednicie; să nu ne bizuim pe creatură, nici pe defecte, să ne cunoaştem nimicnicia, să alergăm la Hristos în rugă, să luăm Lumina necreată. Suntem toţi în patimi, greutăţi, amărăciuni, strâmtorări lungi, suferinţe, temniţe, trebuie să recunoaştem incapacitatea noastră şi să ne smerim în faţa lui Hristos. Să ne mărturisim, să ne facem cercetarea conştiinţei în fiecare clipă, oră, zi, săptămână, să vedem fondul, baza cugetării şi raţiunii, sentimentului, voinţei sufletului. Vom vedea că cele mai multe din gânduri, cuvinte şi faptele noastre sunt rele şi neînţelepte. Aşa ne vom cunoaşte cât de slabi, reduşi şi păcătoşi suntem, ne recunoaştem nimicnicia şi neîncrederea, ca să ne încredem numai în Hristos, să ÎL proslăvim, iar noi să ne smerim. Voi pe de o parte păcătoşi, pe de altă parte vă mândriţi, ÎL negaţi pe Hristos ca nişte acefali, cu multe capete goale de balauri, vă consideraţi că vă trageţi din fiare. Suntem datori să ne supunem lui Hristos, Care însuşi ne-a arătat calea de supunere, până la moartea pe Cruce.

Perfecţiunea creştină este a nu ne bizui pe noi înşine. Să nu

disperăm, să nu dezertăm, să nu fim învinşi, căci Hristos este Atotputernic pururea, pretutindeni, are înţelepciune, ştiinţă nemăsurată care cunoaşte toate desăvârşirile. Haghiografiile şi Sfânta Scriptură ne arată că oricine în Hristos nădăjduieşte, nu rămâne niciodată ruşinat şi neajutorat. Cum ar fi posibil ca Hristos, Bunul Păstor, Care 33 de ani a alergat căutând oaia pierdută cu aşa perseverenţă, Care a bătut drumurile cu atâta oboseală, Care Şi-a vărsat tot Sfântul Sânge şi Şi-a dat viaţa pentru noi, să nu-Şi întoarcă ochii la noi, oile care-L urmăm? ÎL strigăm cu mare dorinţă, să ne mântuiască. Dacă Hristos neîncetat caută, aşteaptă, cu mare grijă şi iubire să ne găsească pe noi orbii şi păcătoşii, ca pe drahma cea pierdută, oare ar putea sa-i uite pe cei ce sunt ca oi pierdute? E cu putinţă oare, ca omul să-şi deschidă inima către Hristos, să-L cheme să intre într-însul, iar Hristos să nu vrea? Hristos ne cunoaşte inimile: „Fiule dă-mi inima ta! Iată Eu stau la uşă şi bat.” (Apoc 3,20) Cel ce nădăjduieşte în Hristos, niciodată nu piere” (Abgar Edessa, Sinaxar 16.8, cit. 15). În eşecuri voi disperaţi, persistaţi în păcate până la viciu, dovadă că fundamentul e demonic, ateu, încrezându-vă în creatură şi căzând în supărare şi mâhnire. Noi nu suntem surprinşi, întristaţi, când nu izbutim ceva, fiindcă înţelegem că insuccesul, eşecul şi declinul vin din cauza incapacităţii noastre. De aceea, ca să reuşim în bine, trebuie să ne punem nădejdea numai în Hristos. Voi care nu redobândiţi pacea când căderi în prigoane, din cauza egoismului, fiţi înţelepţi şi alergaţi la Hristos şi la preot prin Sfânta Taină a mărturisirii, sfărâmând stâncile păcatului, primind forţă contra voastră înşivă. Dar v-aţi răstignit duhovnicii, aţi sfărâmat altarele, luptaţi contra lui Hristos şi sunteţi robi ai păcatelor. Vai vouă!

Timiditatea, slăbiciunea, laşitatea nu sunt virtuţi, nici smerenie, ci aţi căzut în aroganţă, mândrie, prezumţie egoistă în puterile voastre. Noi nu suntem tulburaţi, miraţi de căderile noastre, ci mai mult ne întărim în credinţă, nădejdea şi iubirea lui Hristos. Smerenia-i baza virtuţilor creştine, voia lui Hristos în toate, în orice lucru, cuvânt şi gând, căci „fără de Mine nu puteţi face nimic!”. În toate zilele, ceasurile, minutele, totdeauna, pururea, să-L credem pe Hristos pe cuvânt, să nu ne încredem în noi înşine. Să ne smulgem din ghearele răutăţii, să ne punem nădejdea în Hristos, oricât de arşi de păcate, pângăriţi sau doborâţi de putreziciunile lumii am fi; să ne ordonăm gândirea, să ne ferim de ignoranţă şi neştiinţă, uitare, întunecare şi minciună. Că obiectul de preferinţă al sufletului, raţiunii, sentimentului şi voinţei este Hristos Adevărul, în care trebuie să ne formăm. Să ne instruim cu mintea şi hotărârea voluntară, să discernem binele de rău; să ne purificăm de patimi şi să ne împodobim în virtuţi; să ne iluminăm mintea prin calea rugăciunii,

prin care Sfântul Duh Se înduplecă a revărsa dumnezeiasca-I lumină, lată necesitatea rugii interioare, a spovedaniei şi cuminecării continue. Să avem continua exercitare ascetică, de atentă reflecţie, contemplaţie, să ajungem să cunoaştem clar ce e bun şi ce e rău, să urmăm binele. Dar nu după senzualism şi după opinia publică, după concepţia lumii, păcatului, cărnii, satanei, ci după dreapta judecată şi Adevărul Sfântului Duh, a revelaţiei Sfintei Scripturi inspirate de Hristos, a Sfântului Duh care a insuflat pe sfinţi. Reflecţia şi contemplaţia dreaptă, sănătoasă, ne dă putinţa să vedem limpede ceea ce este lucru de nimic, deşert, fals, după care aleargă orbii, falşii şi corupţii. Plăcerile, bunurile lumii acesteia sunt vanitatea şi moartea sufletului, iar prigoanele, insultele, ce ni le aduce lumea, ne produc slavă. Necazurile ne fac bucurie, iertarea vrăjmaşilor este mărinimie sufletească, dovadă că suntem chipul şi asemănarea lui Hristos-Logos.

Cea mai înaltă dintre toate ştiinţele este conştiinţa smerită şi iubirea de Hristos. A birui, a tăia poftele şi voile şi plăcerile noastre, oricât de puternice ar părea, e lucru mai de preţ decât a cuceri redute, continente, armate sau a învia morţi; a ne izbăvi de sub robirea satanei, lumii, cărnii e mai mult decât a dezrobi rase, clase, sexe, noroade; a ne supune lui Hristos e mai mult decât a fi stăpânii lumii. Reflectarea, oglindirea lumii, etc, nu-i totuna cu reflecţia, contemplaţia, discernământul, cugetarea. Iar voi, ateilor şi materialiştilor, greşiţi în psihologie, negând chiar sufletul şi preconizând reflectarea, etc. Materia vremelnică, limitată, nu poate cugeta, nici reflecta ci putrezeşte, în Hristos ne sfinţim şi devenim Sfinte moaşte, că Hristos S-a înălţat cu trup proslăvit la Ceruri. Voi nu faceţi dreapta distincţie între lucruri, nu recunoaşteţi binele şi dreapta judecată, pentru că luptaţi contra Sfintei Cruci celei Drepte. Vai vouă! Voi nu pătrundeţi structura, inefabilul, interiorul, sufletul, cauza, principiul, entelechia, începutul, sfârşitul. Voi iubiţi ura, pe satan şi pe ateu, urâţi pe Hristos. Voi vă despărţiţi de unirea cu Hristos, care aţi făgăduit-o la Sfântul Botez. Plăcerea şi durerea, simpatia şi ura vă prejudiciază, vă întunecă mintea, nu puteţi discerne adevărul în natura intimă. Noi vedem, medităm, ne controlăm voinţa, cugetăm cu mintea despătimită, nu cu materia şi cu şabloane ateiste superstiţioase. Şi nu lăsăm sufletul să lucreze, să iubească sau să urască ceva, fără să fie adus la Hristos la control prin rugă, cu prescura la proscomidie spre alegere. Subiectivismul şi întunecarea, obscurantismul şi ignoranţa sunt ateiste, că vă bazaţi pe reflex, inhibiţie, porniri, etc. Vă amăgiţi neîntrebuinţând talantul, ci îl îngropaţi în pământul materialismului ateu. Ura vă amăgeşte, ca şi plăcerea şi dorinţa care vă împinge la iad, aveţi mintea întunecată de păcate şi e prejudiciată, nu mai cunoaşte decât cum porunceşte patima întunecată, care se ridică în mijlocul funcţiunilor psihologice

ca un zid tenebros, întunecând mintea, care vede lucrul altfel decât este în realitate şi trece în voinţă. Sunteţi pervertiţi cu preconcepţii, vicii, păcate şi încă mai prihăniţi şi bruma de realitate ce mai există, spurcând ce este sacru, divin, vă faceţi iad înainte de iad, cădeţi din eroare în eroare, până la îndemonizare şi nebunie.

Noi avem mintea, sufletul, raţiunea, sentimentul, voinţa liberă, curată. Prin rugă şi Euharistie pătrundem cu mintea despătimită în adâncurile lucrurilor, vedem răul ascuns în plăcerile josnice ale acestei lumi, unde este binele acoperit de rău şi lumina sub obroc, voi aveţi mintea întunecată, întrucât voinţa vă merge după gusturile voastre, iubind şi urând arbitrar, fără să-L gustaţi pe Hristos cât de Bun este. Voi primiţi viciul, păcatul cu atâta uşurinţă, iar dacă nu vă restrângeţi voinţa de la ură şi iubirea grăbită gândirea lucrează rău, ca într-un cerc vicios, tautologic, de la întuneric ateu la un întuneric mai mare, de unde nu o să mai puteţi ieşi, până la întunericul cel mai dinafară din iad, de la eroare mică la alta enormă, murind a 2-a oară. Voi greşiţi socotind adevăratul lucru bun tot rău, pe când răul îl socotiţi bun, că nu aveţi lege, dogmă, axiomă, principiu, piatra credinţei Evangheliei. Să ne supraveghem, cu luare aminte, iubirea şi ura emotivă, neprevăzută; să ne păzim de ignoranţă, de curiozitatea dezordonată, căci dacă încărcăm mintea cu gânduri, cugete deşarte neîngăduite, o facem incapabilă de a dobândi ceea ce e necesar adevăratei mortificări şi perfecţiuni; să ne ocupăm de Hristos, Singurul lucru necesar, „Das Ding eu sichnecesse est", chiar dacă ne-ar mai fi permise şi altele; să ne adunăm cât putem gândirea în noi totdeauna; să nu luăm seama, la cele ce se petrec în lume şi în univers, decât ca să-L slăvim pe Hristos mai mult, iar veştile lumii să fie ca o experienţă amară, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic; să respingem, să depărtăm de la mintea şi imaginaţia noastră informaţiile, noutăţile, prefacerile, schimbările lumii, ţărilor, etc, chiar dacă ne sunt aduse de alţii; să fim culegători harnici numai de cele duhovniceşti, sacre, cereşti, iar veştile sfinţilor şi Cuvintele cereşti să ne fie ca vase de cinste, de miere şi potire euharistice. „Nu căuta să cunoşti în lume decât pe Hristos Cel Răstignit, Viaţa, Moartea Sa, învierea, înălţarea" (Sfântul Vasile cel Mare, cit. 20). Iată de ce Pavel spune că nu-L cunoaşte decât pe Hristos, nu mai trăieşte el, ci Hristos în el. Orice altă problemă, întrebare, chestiune, informaţie în afară de Hristos, este egoism şi mândrie.

Voi sunteţi câştigaţi de satan cu voinţă şi minte, prin curiozităţi, cleveteli, etc, în mod subtil, înalt şi ataşându-vă păstraţi în minte deşertăciunile acestei lumi. Ba încă sunteţi stăpâniţi de plăceri, dialectici, noţiuni înalte, uitând să vă curăţiţi inimile, să vă gândiţi la slaba voastră cunoaştere, la adevărata mortificare şi la tăierea voii. Sunteţi mândri în păcate, aţi devenit idolii propriei voastre cugetări,

negaţi Cuvântul divin, sacru, dar în schimb sunteţi robii materiei. Vai vouă! Aroganţa gândirii, opinia eronată a minţii şi raţiunii, mândria şi ignoranţa, vă duc in iad ca pe satan. De aceea nici nu vă rugaţi, dar noi întotdeauna ne rugăm, cerem Domnului sfat. Hristos este Lumina şi Adevărul logic, dar voi sunteţi întunecaţi şi iraţionali negând tocmai pe Hristos Logosul Lumina, că vă e ochiul sufletului orb, chiar luminat electric-electronic-ionic-fotonic. V-a pătruns aroganţa în simţiri, necurăţia în toate adâncimile gândirii, înţelepciunea voastră este nebunie, dar noi suntem înţelepţi în Hristos (1 Corinteni. 3, 18-l9). Nu ne potrivim veacului acestuia, ci ne transformăm prin înnoirea minţii, ca să cunoaştem tainele veacului viitor. Trebuie să ne formăm voinţa în toate acţiunile noastre interne şi externe şi să plăcem lui Hristos, să nu ne credem suficienţi, mulţumiţi, ca fariseul leneş tipiconar, ci să ne orientăm voinţa ca să fie mişcată, condusă, proniată de Hristos, Care-l prima mişcare nemişcată. Hristos să fie începutul, sfârşitul tuturor acţiunilor, slujindu-I pentru slava Sa. Întâi ridică-ţi mintea la Hristos şi vezi ce vrea, ce vorbeşte, ce porunceşte Stăpânul, ca să-I poţi plăcea numai Lui.

Dacă propria-ţi înclinaţie este mişcată de voia divină, atunci lucrează orice acţiune plăcută lui Hristos. Că în Vechiul Testament nu i-a plăcut jertfa de animale, necum în Noul Testament. Noi înşine trebuie să ne jertfim, cum şi Hristos S-a răstignit. Când vrei să refuzi ceva, care nu-I place lui Hristos, ridică mintea şi privirea duhului la voia divină, vezi ce e rău şi ce e bun. Că în Vechiul Testament a vrut sâmbătă şi circumcizia, iar în Noul Testament Sfânta Duminică şi Sfântul Botez. Astăzi vrea să fim dezbrăcaţi pe Sfânta Cruce, în rugă interioară şi Logos divin, teofanii, purtând Euharistia, dezlegând, împărtăşind, etc. Corupţia naturii la care vă închinaţi voi, zicând că totu-i natură panteistă, este foarte subtilă şi amăgitoare. Singurul mijloc prin care putem scăpa de amăgire, apostazie şi păcat este curăţirea, purgarea, purificarea inimii, „via purgattionis". Puritatea inimii, constă în nimicirea omului vechi şi ridicarea omului nou. Să nu doreşti nici să refuzi ceva, până n-ai înţeles că eşti purtat numai de voia lui Hristos Logos, în lucrarea interioară şi exoterică. Perceperea actuală a mişcării lui Dumnezeu se produce prin iluminarea intelectuală, tâlcuirea, teofania, descoperirea inimii curate, inspiraţia interioară a lui Hristos în Cuvânt ceresc, prin vedenie şi alte puteri, ale Harului divin, lucrătoare în inimă curată, prin dese şi curate rugăciuni, îmbunătăţirea duhovnicească şi suntem asiguraţi că suntem conform voinţei lui Hristos. Să nu ne lăsăm furaţi de timp şi spaţiu, să ieşim din privat şi din obşti materialiste şi să intrăm în Hristos prin obştea creştină, să nu mergem după bună plăcerea voinţei noastre. Voi sunteţi atât de dominaţi de plăcerea egoistă, încât dacă Hristos cere prin Cuvânt ceresc sau prin teofanie ascultare, sau de vă ceartă,

sau vă dă boală şi ispitire, vă tulburaţi imediat, blamând duhovnicii, sfinţii şi chiar pe Hristos. Acesta este indiciul, că aţi ieşit dintr-o rădăcină periculoasă, coruptă şi egoistă. În măsura recunoaşterii nemărginitului Hristos, suntem mai fervenţi, mai dispreţuitori voinţei proprii, dobândim obişnuinţa, habitudinea de a face orice faptă numai pentru Hristos. În toate lucrurile să-I plăcem lui Hristos, că El ne-a creat, cinstindu-ne cu chipul Său regenerându-ne, născându-ne, mântuindu-ne prin Cruce, Sânge, Euharistie şi întărindu-ne prin Sfintele Taine.

Deci ruga este onoare, reverenţă, cinste, vrednicie dată de Marele Hristos. Mistica e voinţa superioară, raţională, pe când voi zăceţi în iraţional, sensibil, senzual, trupesc, împotriva voinţei lui Hristos. Voi învingeţi electronul şi astrul, dar nu vreţi să progresaţi din păcat în virtute, din gravitaţia viciului în imponderabilitatea raţiunii superioare. Dar în legea lui Hristos, cugetarea şi voinţa, raţiunea şi mintea, legea duhovnicească, se bucură. (Romani 7; Sfântul Ioan Damaschin, 4; 409). Astăzi răul a devenit obişnuinţă, vă produce tulburare, sudori, antagonism, aţi devenit robii simţurilor şi al viciilor. Desăvârşirea este un lucru aşa înalt şi subtil, unirea cu Hristos este aşa de mare, încât un obstacol cât de mic ne poate lipsi şi poate opri unirea cu Hristos. Dacă prin neglijenţă avem vreo mică ezitare, îndoială psihică, patimă, pornire rea, atunci nu ne vom învrednici să sălăşluim în suflet pe Hristos (Sfântul Simeon Noul Teolog, Logos 57-305, cit 27). „Când vine cel rău, vine şi dispreţul, iar cu ruşinea vine şi ocara” (Proverbe 18.3). Poftele vă domină şi iubindu-vă averile şi păcatele, cinstea vanitoasă şi lăcomia, tovărăşia şi slava deşartă, lumea, carnea, satan, nu progresaţi pe calea mântuirii şi daţi din regres în regres, fiindcă sunteţi ignoranţi, orbi şi nu vedeţi pericolul în care vă aflaţi. Voi iubiţi mai mult decât vă este îngăduit, fiind legaţi de poftele voastre şi nu de Hristos, împotriva căruia luptaţi. Vai vouă!

Să nu cedăm voinţei inferioare iraţionale, ci să o supunem urmărind-o cu impetuozitate, să o urâm, să o dezaprobăm din toata inima iubindu-L pe Hristos şi voinţa raţională superioară; să obţinem dreapta cugetare, prin contemplaţia adevăratei lumi duhovniceşti, care este revelată în Sfânta Scriptură şi în creaţie, căci Hristos a folosit Sfânta Scriptură în lupta din pustie; să ne ridicăm cu cugetul la toate cauzele împotrivirii răzvrătite, să ne vedem metehnele, lipsurile, scăderile, insuficienţele şi toate care duc la eşec; să ne împotrivim cu toată înverşunarea gândurilor, să obişnuim practicarea virtuţilor prin asceză şi tăierea voii; să ne formăm, să îndurăm prigoane pentru Hristos; să scoatem viciile din noi, căci suntem astăzi în prăpastia viciului ticălos, trufindu-ne cu false păci, fericiri, libertăţi, virtuţi. Noi ne aducem aminte pururea de Hristos, ne adunăm crucial în noi,

luptând împotriva poftelor, mortificându-ne patimile: curvia, lăcomia, avariţia, etc. Să nu pomenim răul, să nu facem răul, să nu răspundem răului cu rău, să răbdăm în pace, să suferim benevol, mai mult decât se aşteaptă duşmanii; să nu urâm pe omul care ne prigoneşte, să-l iubim şi să-l binecuvântăm; să ne rugăm pentru toţi; să păstrăm inima noastră neschimbată faţă de om şi chiar în clipa când ne face răul să iertăm (Sfântul Ioan Hrisostom, omilia 14, la Ev. Matei 5; Sfântul Simeon Noul Teolog, Netulburarea de suferinţă cit. 31). Să ne oferim frecvent lui Hristos, ca să ne ridice în virtuţi, să ne dăruim complet, să ne supunem desăvârşit voinţei harului. Voi aveţi voinţa supusă viciilor, vă credeţi savanţi luminaţi şi pe baza asta luptaţi contra credinţei.

„Sola fide", protestantă şi catolică, este neraţională şi nelogică. Dar credinţa ortodoxă este Logică supralogică, fiind revelată de Hristos Logos. Să nu părăsim vigilenţa, privegherea, să nu ne temem, să nu ne descurajăm, că suntem Biserica vie luptătoare (Ps, 26.1); să ne adunăm gândurile şi să ne smerim, recunoscând că nu suntem nimic şi nu putem nimic şi să alergăm la Hristos (Ps. 34,1-3); să ne verificăm răbdarea şi să considerăm că toate durerile ni le-am făcut şi le-am dorit noi înşine. Suferinţele actuale sunt temporare, ca să scăpăm de iad. Prin multe suferinţe ni se cade a intra în Cer, căci cu păcate am insultat slava lui Hristos. (Fapte Ap. 14,22). La calea iubirii duce suferinţa de pe Golgota, de aceea să fim devotaţi luptând pentru Hristos, cu mulţumiri şi binecuvântări, primind orice cruce şi durere. Războiul nevăzut trebuie dus neîntrerupt, cu curaj, pe tot frontul duhovnicesc, până la moarte. Ura demonilor, rătăcirile, dezorientările, etc, nu pot nimic în faţa puterii nemărginite a lui Hristos. La toţi, care vă ridicaţi mâna contra Tronului de Domnie al lui Hristos, Hristos vă poartă război din neam în neam.

Cuvintele Domnului au stăpânit, au mişcat, au înviorat cosmosul, înţelepciunea şi ştiinţa lumii, toată biruinţa este în mâinile lui Hristos, pentru slava şi cinstea căreia ne luptăm în pustnicie. Iată rolul monahismului ascetic, mistic. Hristos luptă în locul nostru, merge în mijlocul taberei creştine şi ne dă în mână vrăjmaşii. Tabăra e Biserica Ortodoxă Sfântă, pentru ca Hristos să nu vadă la noi nimic necurat şi să nu se despartă de noi (Deuteronom. 23,14). Iată cum trebuie să fie monahismul până la moarte. Hristos vă pune la încercare monahilor, surghiunându-vă între atei şi materialişti, ca să vadă dacă ascultaţi poruncile divine! (Judecători 3-4). Hristos nu ne distruge toate patimile, ca să nu ne mândrim, să nu cădem, să avem trezvie, să fim mişcaţi a ţine şi cele mai mici porunci ale Lui, să nu slăbim cu duhul şi cu răbdarea, să nu ne temem de luptă. Voi nu v-aţi învins patimile şi duşmanii demonici, de aceea nu o să ajungeţi la victoria finală şi muriţi ca nişte robi netrebnici. Nu facem pace,

armistiţiu, slăbire sau încetare a războiului nevăzut cu satan şi cu păcatul, pe poarta păcatului strămoşesc şi actual, căci sunt obraznici, neruşinaţi şi nu pier decât prin luptă. Să ne sculăm şi să ieşim pe câmpul de luptă duhovnicesc, pe stadion, în suflet şi în inimă, contra poftei rele; să ne aruncăm în luptă zilnic, cu ajutorul Sfintei Cruci, contra fiecărui păcat, că Hristos luptă pentru noi (Exod 14,14; Ps. 26,14; 1 Ioan 2,14). Hristos are dorinţă mai mare de a ne mântui, decât are satan de a ne nimici. Cu numele lui Hristos să biruim pe duşmani, să facem ce-i plăcut Domnului, căci toată Biserica triumfătoare, biruitoare, vede lupta noastră. Dacă dezertăm, orice am face este moarte.

Să intrăm in inimă cu mintea, să o cercetăm cu de-amănuntul, să ucidem patimile care ne terorizează şi pe cele mai apropiate care ne atacă. În orice gând, cuvânt, mişcare, dinamică, faptă când ne loveşte sufleteşte şi trupeşte, să ne adunăm toate gândurile în inimă în faţa lui Hristos, la control şi verificare, să dăm toată vigilenţa minţii spre ferirea de tulburare. Şi să nu ne tulburăm deloc de patima mândriei. Să nu lăsăm patima să izbucnească cuvântător şi factic, să răbdăm: „întru mine s-a tulburat inima mea” dar nu m-am exteriorizat peremptoriu, prezumţios, cu ocări, insulte, prigoane (Ps. 142, 4). Deci să ne pregătim tot timpul pentru orice neprevăzut, cu înţelepciune şi dreptate. Pregătirea şi premeditarea alcătuiesc arma puternică şi păzitoare de toate pornirile năpraznice ale patimilor. Pornirea păcatelor, viciilor, patimilor, opreşte mintea, sufletul, raţiunea, sentimentul şi voinţa în loc, vă pierdeţi cumpătul, calmul, chiar şi voi monahii şi clericii desăvârşiţi în fapta bună. Patima, tulburarea, mânia, nu trebuie să se vădească afară exoteric, ci ca un val să se aştearnă, sfărâmându-se complet de ţărmurile rezistente prin înfrânare, post şi rugă (Sfântul Vasile cel Mare, Tâlcuire Ps. 142, cit. 39). În mistică scopul e curăţirea, iluminarea, unirea cu Hristos. Uşor ajungem la acest scop prin răni, suferinţe, boli, privaţiuni. Deci să îmbrăţişăm crucea, durerea trimisă de Tatăl Ceresc, nu de altcineva, căci şi Hristos a lucrat mântuire în mijlocul nostru, suindu-Se pe Sfânta Cruce. Să iubim Sfânta Cruce, din care izbucneşte Euharistia divină. Unirea desăvârşită cu Hristos este murind pe Sfânta Cruce cu Hristos, ca să înviem în Hristos. Lupta înainte, în timpul şi după ispite, este mare. Fugiţi de ademenire, dând cuvintelor asprimi iar în rugă dulceaţă, nu daţi crezare duşmanului în veci; că după cum arama, fierul, bronzul rugineşte, aşa firea, stricată de păcat, naşte răutatea (lisus Sirah 12,12).

Cu cât eşti mai prietenos cu păcatul, cu atât te muşcă mortal, chiar dacă trupul nu-ţi dă imbolduri. Chiar dacă ţi s-ar părea că eşti cu Hristos, păzeşte-te de demonul curviei, că-i foarte amăgitor şi invidios. Vrea să te trântească la pământ, înainte ca mintea-ţi să fie

trezită. Egoismul, pofta trupească vă încătuşează şi robeşte, dacă nu puneţi pază la vreme. Cu tovărăşia nechibzuită, vă amestecaţi plăcerile otrăvitoare ale simţurilor, încât fără a vă da seama, străbat până la măduva sufletului adevărat, întunecând raţiunea în aşa fel, încât credeţi că nu este nimic, oricât de monstruoase şi periculoase sunt privirile, şoaptele, mişcările necuviincioase, din care vă veţi elibera foarte greu. Iată robia din care numai putem ieşi. Nu vă bizuiţi pe hotărârea şi voinţa puternică, nici pe câlţii uzi, că diavolescul usucă apa voii voastre bune pe nesimţite, încât nu vă mai ruşinaţi nici de oameni, nici de prieteni şi de rude, nu vă mai temeţi nici de Hristos, nu veţi mai recunoaşte nici viaţa veşnică, nici pedepsele iadului, ci săvârşiţi păcatele cu nonşalanţă. Vai vouă! Sunteţi amăgiţi de persoane pseudo-evlavioase, sărace sau bogate, furaţi de calităţi, neam, materie, meşteşug, etc. Dar noi ca Iosif lăsându-ne haina, ca Bartimeu, fugim de păcat şi de orbie şi scăpăm la Hristos. Să fugim de lene, trândăvie, să ne supunem cu uşurinţă lui Hristos şi duhovnicilor, făcând cu râvnă şi fără întârziere cele poruncite, mai ales cele ce ne smeresc şi sunt împotriva voii şi pornirilor fireşti; să nu judecăm niciodată şi să nu osândim cu obrăznicie pe Hristos sau pe sfinţi; să nu ne mândrim cu har şi daruri divine; să ne păzim de ispita patimilor trupeşti, de poftă, curiozitatea ochilor, urechilor, cuvintelor dulci, deşarte, moliciune, lux, parfum, convorbiri desfrânate, semne, pipăiri, îndemnări; să fim cucernici, modeşti şi smeriţi; să refuzăm a asculta, a mirosi, a vedea, a vorbi, a pipăi cele ce ne îndeamnă la rău; să fugim de traiul bun, gândiri, deprinderi, patimi, îndemnul satanei; să postim, să priveghem, să facem metanii, să dormim pe jos, să citim Sfânta Scriptură, Patericul, Filocalia, Everghetinosul, vieţile Sfinţilor şi să ne rugăm zicând: „Preafrumoase răni preasfinte, răniţi ticăloasa şi necurata mea inimă şi opriţi-mă de a vă vătăma!”; să socotim grabnic să fugim de rău şi să ne aducem aminte de Patimile Domnului şi de ceasul cel înfricoşat al morţii, de ziua cea grozavă a Judecăţii, iad, tartar, gheenă, etc; să nu ne mai întoarcem mintea la trup, să nu ne târguim cu ispitele, să nu ajungem la învoire, iscodire, că e amăgirea satanei, maşinaţie să ne facă să deznădăjduim, să scădem cu duhul, să ne ţină împleticiţi în gânduri rele în loc de rugă tainică; să nu cedăm ispitei şi să ne mărturisim duhovnicului fără sfială, rămânând cu cugetul curat, fără a mai gândi ceva.

Deşi ni se pare că suntem liberi de cele trupeşti, trebuie să stăm cu gândul departe de satan, de lume şi de carne, ştiind că diavolul se preface în înger de lumină (2 Corinteni, 16,14). Socotirea amărăciunii produsă de dulceaţa trupească, mustrarea cugetului produsă de relele făcute, primejdiile vieţii, pierderea fecioriei, o astfel de cugetare nu e totdeauna aşa de puternică, ca să ne poată elibera de ispitele trupului, că se amestecă cu amintirea, memoria, percepţia, imaginaţia, etc., şi

aduc vătămare. Dar mai lesne-i să lepădaţi gândurile rele prin puterea lui Hristos, că mintea-i neputincioasă, pătimaşă şi mai lesne îşi imaginează dulceaţa, plăcerea, cedând la păcat. Să luptăm cu lenea, să fugim de curiozitate, ataşare terestră, să ascultăm de Hristos şi de duhovnicul legiuit de Hristos; să nu mai întârziem în păcat, să ieşim din el în viteză cosmică, fotonică, aşa cum simbolizează civilizaţia şi cultura actuală. Cât se sileşte cineva a face ceva bun într-o zi, tot atât de dator este în toate zilele; cu osârdie să nu ne robim de dulceaţă, prin robirea în păcat (Sfântul Marcu pustnicul, Sfântul Petru Damaschinul). Să nu cădem în lene, când atâtea lucruri bune am putea face, că lenea striveşte voinţa, orice nevoinţă şi osteneală duhovnicească. Lenea v-a orbit mintea, ca să nu observaţi pe ce gând iraţional rău se întemeiază şi nu vreţi să săvârşiţi nici faptele de care sunteţi datori, nu vă lasă să pliniţi binele şi vă sileşte să-l amânaţi, dar „blestemat este care face lucrurile lui Hristos cu lenevire” (Ieremia 48,10). Faceţi binele la vremea cuvenită, cu gând hotărâtor, căci o singură înălţare a minţii la Hristos, o umilă metanie şi plecare de genunchi la pământ, spre cinstirea şi slava lui Hristos, sunt mai scumpe decât toate comorile lumii. Şi când lăsăm lenea şi ne silim la cele bune pentru Hristos, Sfinţii îngeri duc în împărăţia lui Hristos cununa glorioasă a biruinţei.

O, leneşilor! A luat Hristos harul şi v-a dezmoştenit de Ceruri, ca pe cei chemaţi la nuntă, care n-au venit din cauza ţarinii şi a afacerilor. (Matei 22,16). Împărăţia Cerurilor se ia cu năvală şi silitorii pun mâna pe ea! (Matei 11,12). Să avem virtutea sârguinţei, să începem ruga ca şi cum ne-am ruga o oră, apoi, prin habitus, ne rugăm şi o zi şi toată viaţa; să reluăm ruga după întrerupere, la fel slujba, munca, etc, şi să nu aibă inima de-a face cu altceva; să le facem pe toate cu o osteneală mai mică, decât cea cu care ne sperie lenea şi satan, dar să nu conversăm cu şarpele ca Eva; să nu ne îngrozim de virtute şi să ne odihnim în Hristos. Trebuie să zicem ruga inimii interioară, pururea, pretutindeni. Păcatul, viciul, mănâncă măduva vieţii duhovniceşti şi satan întinde curse fiecărui om. „Cine nu lucrează este în pofte.” (Proverbe 28.25). Să priveghem cu vitejie, căci fiecare zi este cea actuală şi este a noastră, iar cea de mâine este în mâna lui Hristos. Cel ce ţi-a dat dimineaţa, nu ţi-a făgăduit şi seara; să nu ascultăm pe satan, care ne cere ziua de azi, că doar Hristos este mai actual, prezent, teofanic în vigoare.

Vom da seama cu de-amănuntul pentru fiecare clipă, scumpă este vremea ce-o aveţi în mâini, o veţi căuta şi n-o veţi mai găsi. Să considerăm ticăloase zilele în care nu am câştigat multe biruinţe contra plăcerilor şi voilor, în care n-am mulţumit lui Hristos pentru binefacerile şi pentru patimile-l nemuritoare suferite pentru noi; să mulţumim Domnului pentru părinteasca pedepsire şi cercetare a

necazurilor, dacă s-ar întâmpla să ni le trimită. Într-un ceas al sârguinţei ai câştigat Raiul şi într-un ceas al trândăviei iadul. „Nevoieşte-te totdeauna cu nevoinţa cea bună" (l Timotei; 6, 12). Iată rolul misticii vii. Vedeţi ce activitate logică este mistica? Hristos ne mişcă limba, buzele, plămânul, inima, mâna, sufletul, trupul, simţurile în Cuvânt ceresc şi vrea să deschidă toate simţurile numai pentru Dumnezeu. Că El aude prin urechea noastră, vede prin ochiul nostru, vorbeşte cu limba şi jargonul nostru, ne binecuvântează prin punerea mâinilor celor sfinţiţi, atestând că ne-a creat cu Mâna şi cu Cuvântul Său, ne-a creat El însuşi simţurile. Ne aude, vede, simte, adulmecă, pipăie, cugetă, etc. Iată că tragem consecinţe din toate teofaniile şi revelaţiile, iar toată teologia practică este în vigoare. Tocmai când voi aţi desfiinţat institute, seminarii, aţi scos religia şi icoanele din şcoli, din cazărmi şi penitenciare, aţi oprit predicile, Hristos dă har celor inculţi, celor prigoniţi şi tuturor aleşilor spre mântuire. Să ne străduim, pentru viaţa veşnică, mişcând gândul, raţiunea, sentimentul, voinţa, credinţa, nădejdea, limba, buzele, organele, celulele, hormonii, marele simpatic vegetativ şi inima, simţurile trupeşti şi psihice în slujba lui Hristos. Purificarea, iluminarea, unirea mistica sunt în Hristos. Noi suntem gata de a face din suflet şi trup, altare de jertfă ale lui Hristos. Să ne întărim în Duh şi în Adevăr spre mântuire, căci astăzi nu mai vrea Hristos trupuri şi ziduri, ci suflete curate. Templul lui Solomon era din pietre cioplite departe, măsurate exact, ca materialele prefabricate actuale, iar cortul lui Moise demontabil, arătându-se prin aceasta că nu avem cetate stătătoare nici în biserică, pe acest trist pământ. Biserica adevărată este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care s-a şi înălţat la Ceruri luată de Fiul Ei, pe care l-a născut din Sfântul Duh. Hristos era născut de Tatăl Ceresc înainte de veşnicii. Hristos Logos este mai presus de Infinit şi Veşnicie şi totuşi S-a întrupat pentru mântuirea noastră, arătând Calea, Adevărul, Viaţa, învierea, ca să facem şi noi din trupul şi din sufletul nostru desăvârşirea şi deplinătatea bărbatului desăvârşit şi să-L urmăm pe Hristos în Ceruri.

Aşadar voi în zadar huliţi mistica, centrul Ortodoxiei creştine, că doar mistica nu îndeamnă la crimă, exploatare, ateism sau burghezie. Noi nu cerem revendicări limitate, vremelnice, satisfacţii, spaţii sau timpuri vitale, ci lucrăm cu timp şi fără vreme pentru Hristos spre mântuire. Cine poate să spună ceva contra lui Hristos şi împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Ce să lucrăm oare în viaţa aceasta, ca s-o dobândim pe cea eternă? Iată că a sosit vremea să ne bucurăm cu bucuria Bunei vestiri a iui Hristos, care ne deschide Raiul închis de Adam. Ruga tranfigurată, metafizică, metalogică, metanoetică apare după unirea cu Hristos. Deci după curăţire, răsuflare şi inspirare, după rostirea Numelui lui Hristos, după stăruinţa necurmată în rugă, după

ruga cu mintea, cu intelectul, cu cugetul, cu raţiunea pogorâtă în inimă în faţa lui Hristos, după ruga sentimentului iubirii, nădejdii cu inima, după binecuvântarea lui Hristos şi sfinţirea ca Biserici vii, după aşezarea la rugăciune metodologic, somatic şi psihic, etc. Maica Domnului e Ipostasul rugăciunii transfigurate, ca Maica mântuirii şi a milei, ca Rug aprins, ca Imn de slavă către Preasfânta Treime. Hristos S-a întrupat ca să ne dea mântuirea, izbăvirea şi ruga întrupată, iar Maica Domnului este ruga înălţată şi împărăteasa rugăciunii, Maica lui Hristos Dumnezeu. Să alergăm mişcaţi de Sfântul Duh şi răniţi, clocotind de dorul Cerurilor, la Sfânta împărtăşanie şi la Taborul Schimbării la Faţă, ca la rouă din cuptorul Babilonic, ca la umbrirea şi adumbrirea de dar; să ne înnoim, să ne naştem a 2-a oară în Duh şi Adevăr; să ne transformăm mistic spre veacul veşnic, în lumina neînserată a slavei lui Hristos; să ieşim din pământ, din tină, din noroi, din blestem, să ne îmblânzim; să fim cheia lui Hristos şi a Maicii Domnului; să dezăvorâm şi să pornim pe calea lui Hristos, ca să avem înflăcărate descoperiri în disciplina arcani, logodindu-ne sufletul cu Hristos Mirele cel Ceresc; să ne descălţăm încălţămintele şi să vedem rugul din Sinai şi din Horeb, Zefirul Cuvântului ceresc ca Sfântul Ilie; să fim fierbinţi de har, rug de rugă nemistuită, ca să-L simţim pe Hristos ivindu-Se mai presus de Ceruri; să plângem şi să ne topim de nostalgia Paradisului; să fim în suflet ca într-o pustie interioară; să ne umplem de Hristos; să ne curăţim de orice patimi şi cu mintea şi cu trupul; să avem împărăţia Cerurilor, veacul, mileniul, măsura, formula, ecuaţia a 8-a dinlăuntrul nostru; să avem bucuria bucuriei Maicii Domnului din veacurile veşnice, din viaţa de apoi eshatologică; să avem unirea cu Hristos în duhovnicie şi în minune finală teofanică (imnul Rugul aprins al Maicii Domnului, Condac 1, Icos l).

Să ne despătimim, să ne curăţim în expiraţie-inspiraţie, răsuflare, ruga respiraţiei; să ne odihnim gândurile, să ieşim din mijlocul patimilor noastre şi să purtăm Patima lui Hristos, ascunzându- ne în Sfintele Sale Răni; să ieşim din ispite şi să dobândim ştiinţa râvnei de taină, înduhovnicirea, etc; să ne biruim firea trupului şi scrumul patimii, viciului, păcatului; să strigăm în rugă şi laudă adevărată psaltică, ridicându-ne în lumina lui Hristos, în cântări divine, aliluia, osana; să-L vedem pe Hristos aievea, ca foc care nu se mistuieşte, ci răcoreşte; să răsuflăm în suspinul negrăit, în care Sfântul Duh Se roagă pentru noi, zborul odihnit spre Sfântul Duh, Porumbelul de aur, Mărgăritarul de Bun preţ; să ne odihnim în Hristos, în ruga inspiraţiei, cugetând în mijlocul plămânilor inimii, raţiunii, sentimentului, voinţei şi aducând pe planul conştiinţei chiar inconştientul, subconştientul, marele simpatic vegetativ, etc, până ne înălţăm la cerurile Cerurilor; să întrupăm veşnicia şi infinitul în

tăcerea şi ruga unui milimicron, sorbim Cerurile înţelesual în rugă curată subţire şi lăsăm apa vie să murmure întru noi, rugă serafică filocalică, tâlcuitoare, închinându-ne lui Hristos (Condac 2, Icos 2 Idem).

Hristos Prunc nou, Fiu nou dat în dar Euharistie şi teofanic, cu Sfânta Cruce semn stăpânilor pe umeri, cu Nume minunat înger de Mare sfat, Părintele veşniciei, Iisus este Numele, la care Cer şi cosmos să ia aminte. Se arată în focul iubirii, în inima clocotită de dragoste, credinţă, nădejde, ca în rugul Sinaiului lui Moise. S-a revelat chipul cel nevăzut şi cel spiritual S-a întrupat, Cel mort a înviat şi Cel înălţat din nou S-a arătat teofanic, precum am şi experimentat. Şi-I măsurat Hristos cu măsura Sfintei mahrame, icoane, şi cu măsura Sfintei Cruci. ÎL numim pe Cel nenumit şi ÎL vedem pe Hristos Cel nevăzut, dobândim puteri sacre prin chemarea Numelui lui Hristos şi trecem de la moarte la viaţă, ne îndumnezeim pe temeiul Hristos, căci Hristos încape întru noi, în inimă, în răsuflet, întru mintea luminată, şi ne dă putere să umblăm peste apele morţii, ne dă linişte, şi ni Se dăruieşte în milă. Să fim înfrăţiţi cu Hristos şi Maica Domnului, să tăcem mistic, pentru ca să se zbată Sfântul Sânge Euharistie în epicleză, amestecat cu sângele inimii noastre care se roagă şi ÎL cheamă pe Hristos pe Nume. Cerul gurii, cerul logicii, cerul inspiraţiei şi al inimii izbucnesc în Cuvânt ceresc înviate prin pulsaţia Sfântului Sânge al lui Hristos. Aşa devenim monahi vii, îngeri în trup şi ne curăţim prin Numele lui Hristos de slavă, învingând lumea. (Condac 3, Icos 3, Ibidem).

Să stăruim în necurmata rugă (Tesaloniceni 5, 17-21); să-L purtăm pe Hristos Euharistie teofanic la sân; să ne amintim pururea pretutindeni de Maica Domnului cum ÎL purta la sân, cum nu L-a lăsat nici în templu la 12 ani, cum Sfânta Cruce L-a purtat când era de toţi prigonit, alungat, etc; să-L luăm din altarele, unde este încuiat în chivotul rece, de către fariseii şi cărturarii ispititori; să-L purtăm în leagăn ascunzându-ne în Sfintele Sale Răni, aşa cum El ne poartă ţinând pământul pe palme proniindu-ne; să viem şi să ne mişcăm în Hristos, mişcaţi de Sfântul Duh teofanic, în inspiraţie estetică, etică şi revelaţie sacră divină. Oricând, oriunde mergem, să avem prezenţa conştiinţei lui Hristos, să sporim în virtute, sentiment, raţiune, iubire de la Hristos însuşi, prin comunicarea însuşirilor, cu ajutorul Euharistiei şi teofaniei.

Cu fiecare inspiraţie şi expiraţie, zvâcnire de inimă şi dinamică intelectuală, să chemăm numele lui Hristos, să-L strigăm în Sfântul Duh, să ne închinăm în adevărul care ne eliberează în har; să-L pomenim lin pe Hristos în chemare smerită, ca să străpungem piatra inimii noastre împietrite, prin picurul lacrimii şi al apei vii; să stârnim ruga, disciplina arcani esoterică interioară, tainică, peste cosmos, până la ceruri macroscosmice din microcosmosul inimii sufletului, din

infinitul în infinitul necreat, sorbind harul revărsat astăzi peste toată suflarea, care răsuflă în ruga inspiraţiei lui Hristos; să zicem Sfântul Nume al lui Hristos cu stăruinţă şi să ne scriem numele nostru nou prin chemarea Numelui lui Hristos, pe Piatra albă cea din capul unghiului, în cartea vieţii veşnice; să gustăm cât de dulce-l Fagurele Hristos prin Euharistie şi teofanie: „Gustaţi şi vedeţi cât de Bun este Domnul!"; să ne împărtăşim de Cuvânt ceresc din întruparea, Naşterea şi învierea lui Hristos; să ne mirungem cu Sfântul şi Marele mir duhovnicesc, revărsat în rugă de taină, pe care ni-L dă Hristos. Făcând metanii, să fim răpiţi în levitaţii, contemplaţii, revelaţii, teofanii, din lumea deşartă. (Condac 4, Icos 4, Idem). Să ne însemnăm sufletul, mintea, fruntea cu pecetea lui Hristos şi a nestricăciunii; să trăim minunile divine prin fecioria încuiată şi mintea descuiată, prin care să pătrundă numai Hristos rămânând poarta închisă feciorelnic, somatic psihic, să pătrundem cu cheile fecioriei prin piatra mormântului şi prin uşile încuiate, etc.

Viaţa în Hristos trebuie trăită viu în Etern infinit, mic şi mare de foc fără hotare peste profunzimea inimii, sentimentului, iubirii divine trecând la cuvânt, gând şi poftă, urmând Calea, întruparea lui Hristos şi uitând cele din urmă de jos. Să avem trezvie, miruire harică, ochiul psihic duhovnicesc deschis, priveghetor, inima străvezie în iubire ca safirul şi cerul feciorelnic; să auzim cum grăieşte Hristos din Sfânta icoană Cuvânt ceresc, teofanii, revelaţii, etc; să privim în fulgerul mintii, „fulgor mentis sensus rapiens", crucial, în clocot; să fim în trezvia prunciei, ineitatea, spontaneitatea şi pacea psihică, în simplitate „sancta simplicitas"; să fim în uimire faţă de Hristos, să căutăm cu întreaga suflare, minte, inimă, suflet, trup, simţire, să ne înflăcăram de Hristos şi să-L înţelegem, să fim ageri, să avem gândirea numai la Hristos şi la inteligibil; să privim oglinda Sfântului Duh dincolo de orice trup, să căutăm cu arcuşul gândului, cugetului, raţiunii, pe alăuta inimii, sentimentului, în muzică, imnografia-slavoslovia lui Hristos, născându-ne a 2-a oară, tăcând în Duh şi în Adevăr, cunoscând desăvârşit, să ne logodim cu Hristos numele înţelepciunii Sofiei (Condac 5, Icos 5, Ibidem). Să ne rugăm cu inima, cu sentimentul iubirii care transcede imanentul, să fim inimi în care nescăzut, neîntrerupt Numele lui Hristos cântă; să ne uimim şi să facem să bată inima noastră, împreună în unire, cu a lui Hristos prin Sfântul Sânge Euharistie, prin teofanie; să fim ceasornic de gând şi cer, mister în iubire, înlăuntrul infinitului microfizic şi microcosmic în macroscopic şi macrocosmic, „coincidentia oppositorum"; să fim vrednici, blânzi, buni, Biserici vii, să ne predăm lui Hristos crucial în jertfa Crucii şi a Sfintelor Taine; să fie Lumina fără vină în inima noastră şi să izbucnească Logos divin, Cuvânt Ceresc, cum experimentăm; să-L lăsăm pe Hristos să umble pe căile inimii,

inspiraţiei, minţii noastre, să nu-L izgonim ca şi gadarenii, ci să-L chemăm ca Mântuitor; să fim corabia şi chivotul de alianţă, Iada ferecată cu numele lui Hristos, cu cele 7 Sfinte Taine, să ne ferim de toate zădărniciile lumii ca şi Sfânta Sfintelor; să fim alăuta Sfântului Duh, pe care cântă razele divine, criptă de har, altar duhovnicesc, Sfântă Masă pe care mintea liturghiseşte, prin respiraţie, în inima iubirii; străni, naos, pronaos, tinda Infinitului Veşnic, sipetul de foc, ca să-L purtăm Euharistie teofanic pe Hristos la sân, Biserici vii cununate cu Hristos.

După logodirea micului chip îngeresc luăm marele chip îngeresc, schimnicia (Condac 6, Icos 6, Ibidem). Să avem minte largă aleasă, să fim dumnezeieşte de luminoşi, să fim clari, senini, vigilenţi, priveghetori în trezvie, să muţim cu Hristos în neprihănire, să avem curăţia ochilor, urechilor, nasului, gurii, mâinilor, sentimentului somatic-psihic, să ne atingem de Sfintele Taine şi rugăciuni, izgonind haitele de lupi răpitori; să primim îndemnul şi acceptarea duhovnicească, să fim oameni curaţi, în pace strigând în rugă, să ascultăm de duhovnic, să păstrăm predania Cuvântului ceresc viu şi lucrător; să fim Ierusalimuri cereşti, să fim sârguitori, să ne lepădăm de satan, de lume şi de carne, să fim asceţi, pustnici, anahoreţi, duhovnici înţelepţi; să avem în grijă comorile binecuvântate, tainele, dogmele, să fim miloşi, neprihăniţi psihic şi somatic; să fim plinătate de har între spini „verbum dei interspinos", să fim Rai cu florile bucuriei, să avem privirea la Hristos, să creştem în taina divină, să fim înlăcrimaţi psihic şi bucuroşi în plata multă din Ceruri (Condac7, Icos 7, Ibidem). Să ne plecăm fruntea în închinăciuni, metanii, să punem mâna la locul chivotului, potirului şi discului Euharistiei, în Sfintele Răni ale lui Hristos, ca Toma, şi să strigăm în rugă interioară: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!"; să ţinem mâna pe inima deasupra căreia purtăm Sfintele Taine, să stăm la rugă strânşi, încremeniţi, înmărmuriţi, în faţa lui Hristos, fără cuvânt omenesc, ca să ascultăm Cuvânt ceresc; să aşteptăm ca orbii să-L vedem pe Hristos în rugă interioară şi apoi teofanic peste grosimea zidului păcatelor noastre, să-L pipăm pe Hristos Euharistie cu inima străpunsă de fulgerul şi arsura Sfintelor Taine. Cu răsuflarea oprită, chemându-L pe Hristos întreg, involuntar, raţional şi suprarațional, în zvâcnirea rugăciunii, supraiubirii, alergăm factic la Lumina lui Hristos care luminează tuturor. Să fim cu Hristos, cu Maica Domnului Dumnezeu, în Domnia de Taină şi să ieşim din risipirea lumii, cărnii, gândurilor, satanei; să venim la Hristos şi să luăm binecuvântare, să punem hotărâre fermă silindu-ne în toată vremea şi în tot locul a ne ruga în statornicie ca stareţii, să stăm în Hristos.

În lucrarea tainică de rugă, să mergem la locul lui Hristos cel din temeiul inimii somatice şi psihice, în împărăţia Cerurilor din mijlocul nostru. Să zicem necurmat ruga, să ieşim din cugetul de lut al cugetului egoist, să avem mintea lui Hristos; să devenim trupuri şi suflete de Dumnezeu încăpătoare, tainiţe, altare şi minţi smerite, cădelniţe, candele şi candelabre de rugă necurmată, să ne unim în cugetul lui Hristos; să strălucească sufletele prin fulgerul Hristos de la Răsăritul de Sus, să ieşim din vicii, păcate, etc. Dacă Hristos ne-a ajutat când eram păcătoşi şi duşmanii Săi, apoi cu atât mai mult ne apără şi ne acoperă acum când suntem curăţiţi, iluminaţi şi uniţi cu El, oameni noi duhovniceşte. Să fim ca 9 alăute şi 9 Sfinte Potire,

oameni noi în locul cetelor căzute de îngeri, monahi, clerici, creştini. Să-L proslăvim pe Hristos în prinos de laudă, mulţumire, etc (Condac 8, Icos 8; Condac 9, Ibidem). lată mistica în rugă de taină, cântată în Acatistul Rugului Maicii Domnului aprins. Fără ajutorul lui Hristos şi al Maicii Domnului nu putem face nimic, iar chemarea Numelui lui Hristos nu se poate face decât în Sfântul Duh Dumnezeu, deci totul este ca să ne predăm Preasfintei Treimi cu mulţumire, recunoştinţă, har şi binecuvântare. Ruga interioară nu trebuie să fie întreruptă nici de temniţă, catacombă, prigoană, boală, durere, martiraj, ci din contra trebuie înteţită: „Cheamă-Mă în ziua necazului tău, Te voi auzi şi Mă vei preaslăvi!" Iată că Hristos ne întinde braţele spre noi, că ne vede atât de necăjiţi, îndureraţi şi ne învaţă mistica vie. Să ne îndreptăm simţurile naturale şi să trecem de la ele la preaslăvirea lui Hristos, că lucrurile sensibile sunt mijloace şi unelte de corijare a simţurilor, dacă trecem de la ele la meditarea Cuvântului întrupat la tainele Vieţii şi Patimii Sale. Simţurile trebuie să fie supravegheate, cârmuite prin Sfântul Duh îndreptător în mod suprarațional, deci să defăimăm dulceaţa, odihna, să mânuim simţurile, tot trupul şi sufletul, ca să nu cădem în năluciri, să avem vedenii divine pentru mântuire. Apucăm cele dinafară şi introspective, simţite şi spirituale şi le sfinţim pentru Hristos şi în slujba lui Hristos. Vederea, mirosul, auzul, gustul, pipăitul trebuie să-L simtă material şi spiritual, introspectiv pe Hristos prin raţiune, pace, asceză şi mistică, prin vedenia şi teofania reală a lui Hristos, care se întipăreşte în suflet. Voi vă complăceţi în concupiscenţă, năluciri, false vedenii, false dulceţuri, odihne ale naturii stricate de păcat (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut).

Voi, fariseilor, vă osteniţi pentru păcate, sunteţi leneşi în cele sacre. Voi primiţi, pe ferestre, moartea a 2-a prin cele sensibile şi inteligibile, permiţând simţurilor să meargă unde vor şi să unelteasc numai pentru dobândirea dulceţurilor sensibile. V-aţi dat poftelor trupului, aţi căzut prin frică cu sunet, ca dovadă că e timpul sfârşitului, când satan caută şi răcneşte ca un leu, gata să-i înghită şi pe cei aleşi. V-aţi scuturat şi v-aţi răcorit toţi de noi, cei prigoniţi şi răniţi, v-aţi dedat la viciu şi la păcat de frica satanei şi a fiarei curviei, etc. Vai vouă! în timp ce eu mă zbat prigonit, printre spini, lacrimi şi dureri, voi dormiţi somnul păcatului în haosul desfrâului, dând veşnicia pentru clipa de lut. V-am predicat din mănăstire în mănăstire, din cetate în cetate, am căutat să vă ridic, am vrut să vă adun cum adună cloşca puii sub aripi. Vă trageţi la păcat şi sub osândă, vi se lasă casa pustie. Mi-am scuturat şi praful, de picioare desculţe, în casa în care nu m-aţi primit şi s-a dărâmat totul plinindu-se. Am îngenuncheat, să mă primiţi, dar m-aţi aruncat la câini, însângerat am urcat calvarul şi scara Iui Climax la sfintele altare,

târându-mă să mă închin, zdrobit de prigoană. Aţi căzut, dar nu vreţi să vă ridicaţi, nici cei aleşi, iar eu nu pot face nimic căci sunt cu totul persecutat şi în amară primejduire, după oile pierdute ale Casei lui Hristos.

Dar Hristos ne vorbeşte acum, direct, în vedenie, răpire şi levitaţie. Că voi L-aţi lepădat şi în faţa Sa aţi adăstat în eroare. N-are rost să vă ascultăm pe voi, care sub spectrul fricii vă lepădaţi. Nu ne împiedică nimic, spre a-L urma direct pe Hristos, tocmai când Hristos urcă Golgota părăsit de Veronici, de Simon Cireneanul şi de toţi ucenicii. Tocmai când Petru s-a lepădat, vă lepădaţi şi voi, faceţi pactul cu satan, ucigând pe sfinţi. Măcar plângeţi şi întoarceţi-vă ca Petru, redeveniţi verhovnici şi ca Saul prigonitorul deveniţi sfinţi şi propovăduitori. Toţi v-aţi pervertit şi aţi minţit, aţi înşelat şi aţi fugit din slujba apostolatului. Aţi lepădat jugul blând, bun al lui Hristos şi l-aţi luat pe al lumii deşarte, pentru un blid de linte şi o amară dulceaţă, pentru iadul veşnic. Vai vouă! Tot timpul L-aţi minţit pe Hristos şi totuşi S-a dat har, Logos Divin, teofanii, revelaţie. S-a preaslăvit Hristos, întrucât S-a plinit Cuvântul: „Iată M-aţi şi văzut şi tot nu credeţi”. Aşa că iată, am pornit singur din nou, ca întotdeauna, la predica cea mare. Dar nu sunt singur, pentru că Hristos este cu mine pururea, pretutindeni şi azi. În timp ce voi nu mai puteţi de binele terestru, eu mă zbat în dureri şi port întreaga Biserică, în spinare, pe calvar. Voi, în altare şi sub sfinţenii, vă tăvăliţi ca porcii şi ca câinii, în timp ce eu n-am unde să-mi plec capul pe Terra, că patria mea e sus în Ceruri. Dacă şi voi aleşilor aţi defăimat şi aţi căzut, atunci nu mai e timpul de a predica nici păcătoşilor. Deci să ne izolăm în tăcerea mistică sihastrică, în pustnicia adevărată, şi să ridicăm ochii la Ceruri, aşteptându-L direct pe Hristos. Căci Hristos e adevărata Lumină, nu ne minte, nu ne întunecă precum încercaţi toţi. Ca Marcu şi Varnava v-aţi despărţit de Pavel, dar de ce nu vreţi măcar să lucraţi? Lucraţi şi voi în via şi ogorul Domnului! M-aţi alungat, aţi lucrat împotriva Adevărului Etern Infinit, v-aţi învârtoşat inimile ca la Meriba şi v-aţi bătut joc de tot ce-i sfânt. Dar harul este mai mare la noi, pentru că vi-l purtăm şi pe al vostru al tuturor. Sfinţenia se ridică la Ceruri iar ruga se înalţă pentru tot cosmosul, din catacombe, prigoane, pustnicii, lacrimi şi dureri. Să lucrăm cât e ziuă pentru Hristos, să luăm crucea, veşmintele, icoanele, până nu se ridică toată sfinţenia la Ceruri, să încetăm prigoana, să lucrăm şi în locul celor ce cad. M-a scos Hristos la loc larg, mi-a dat har peste har, face minuni tainice, şi-mi dă un curaj nebun.

De unde mistica era în 2 sau 3 întru Hristos, iată că azi de abia câte unul ne mântuim. Privind la Slava lui Hristos, predicăm fiarelor şi necuvântătoarelor, că voi oamenii nu mai aveţi urechi de auzit, pervertiţi totul, refuzaţi Cuvântul ceresc, slujiţi la doi domni, faceţi

rău înaintea lui Hristos. Vai vouă! De aceea vă şi părăsesc, nu vă mai supăr cu prezenţa mea, că dacă pe Hristos L-aţi alungat, dar pe sluga şi pe ucenicul Său. Ce să aştept de la creatura care ÎL trădează pe Creator? A venit timpul să fugim la munţi, de unde va veni mântuirea, să ne izbăvim măcar ca Lot din Sodoma, să ne rugăm pentru tot cosmosul, să ţinem legătură numai cu Hristos, prin adevărata mistică creştină ortodoxă. Hristos ne îndulceşte cu energiile necreate şi cu slava Sa divină. Se plinesc toate câte vi le-am spus profetic, pe când mă chinuiaţi în aşteptarea îndelungii răbdări. Că v-a pedepsit Hristos cu amar. Iar pe lumea asta nu am nici casă, biserică, mănăstire şi nici în pustie nu este loc, încât nemernicia mi s-a îndelungat. Plângeţi-vă pe voi şi pe pruncii voştri, pentru că sunteţi spre iad şi tartar! Noi plângem la picioarele lui Hristos şi nu ne trebuie creatură, făptură, pământ, ban, reazem, mângâiere terestră ci cerească. Cântăm Domnului că S-a preaslăvit, ne-a dat adevăr şi binecuvântări, ştie să ne conducă, spre Ceruri, cu Mână Tare şi cu Braţ înalt! între ai mei am venit eu, ca şi Stăpânul meu, şi totuşi ai mei nu m-au primit, nici când i-am rugat in genunchi, ci m-au aruncat la gunoi, m-au hulit în faţă, m-au azvârlit ca pe un necunoscut, deşi stăteam în mănăstire şi purtam aceeaşi haină ca şi ei. Deci dacă Hristos a fost înainte prigonit de ai Săi, Ia fel este şi astăzi, iar eu, ca rob şi slugă, mai vârtos (Ioan 1,11). Voi singuri v-aţi demascat, când aţi intrat în focul ispitelor, ca balega îngheţată şi apoi arsă dospită. Noi vrem să fim smirnă, tămâie, mir, spre a da miros de bună mireasmă duhovnicească în focul prigoanelor.

Ajută-mi, Doamne, Iisuse Hristoase! N-aţi mai vrut să mă ajutaţi, să port Sfânta Cruce, dar singur mă încred şi nădăjduiesc mai mult în Hristos, Care poate să mă ducă şi pe mine şi tot Universul în spinare! Nu mă mai bazez pe creatură, ci pe Hristos, Creatorul, că: „Blestemat este cel care se nădăjduieşte în boieri şi în fiii oamenilor, întru care nu este mântuire!”. Sunteţi prigoniţi, martirizaţi, după ce v-aţi lepădat de Hristos, pe când înainte nici fir de păr din capul vostru nu se clintea, duceţi chin şi durere şi frică mai mult acum, departe de viteazul Hristos Biruitorul, decât când Mirele Hristos era cu voi şi nu posteaţi. Tocmai azi când ar trebui să postiţi mai mult, voi vă îmbuibaţi şi în vicii lucraţi tot. Dacă n-aţi vrut să-l slujiţi lui Dumnezeu cu veselie, iată că v-a lăsat robi în păcatele voastre, iar eu sunt bucuros în via şi ogorul lui Hristos şi îl slujesc Dumnezeului Celui Viu, merg înainte fără oprelişti, căci Hristos însuşi mă conduce, îmi dă har şi curaj. „Cel născut din trup, trup este, iar cel născut de sus, din nou, duh este”. Dumnezeu nu dă duhul cu măsură, (Ioan 3, 6-34). Se cade a te socoti izgonit, străin pe acest pământ, şi pentru a duce o viaţă duhovnicească, trebuie să te faci nebun pentru Hristos. Mare bine îmi rezervă Hristos că mă smereşte, că celor smeriţi le dă har, s-a plinit că

a murit spiritual măgăriţa lui Balaam, care a optat pentru sensibil în locul inteligibilului, ca Dimas în Corint pentru cele somatice. Să presupunem că sunt bolnav, legat sau mort, dar încă mai am făgăduinţele mari, monastice, ascetice, în care mi se cere să fiu mort pentru creatură şi viu pentru Hristos, ca să vieze Creatorul întru mine păcătosul. Deci precum am început această mistică, prin relatarea personală, făcând abstracţie de vasele urgiei care au fost alese şi apoi au decăzut cu sunet, tot astfel sfârşim prin a arăta că harul şi adevărul, teofania şi mistica, au biruit chiar fără vreun adjuvant terestru. Că sunt singur cu Hristos, cu Maica Domnului direct, aşa cum am cerut şi m-am rugat mereu şi nu ne mai uităm înapoi, ci spre cele dinainte, tindem spre Ceruri, la ţinta care este Hristos, precum am făgăduit dacă am libertate. Iată libertatea este în mijlocul prigoanei şi m-a eliberat Adevărul, precum este scris, şi i-a aruncat Hristos pe toţi mincinoşii din jur, m-a limpezit şi m-a scos la liman, m-a adus sub ascultarea Sa directă, fără nici o grijă, fără creaturi, fără vai de noi sau vai de mine, ci cu bărbăţie în lucrare demnă şi clară, desfăcută de orice amestec.

Iată purificarea pe care încă nu o săvârşisem, deşi mă credeam la unire. Trebuie să muncesc ascetic pentru iluminare, ca să ajung la unirea cu Hristos mistic şi nu cu creaturile. La lupta cea bună, pentru Ceruri! Că de pe pământ sunt izgonit de trupuri, sunt străin în casa, ţara, moşia şi averea mea. Dar pentru că patria şi comoara este în Ceruri, trebuie să părăsesc orice comoditate, orice pretenţie telurică. Trebuie să zac pe gunoi ca Iov, Lazăr, Alexei, Colibaşul şi să arunce gunoi peste mine păcătosul. E vremea smereniei ca să fiu călcat în picioare de toţi, e ceasul Golgotei, când şi cei mai de aproape ai mei departe de mine au stat, m-au lovit şi m-au vândut. Dar Hristos m-a apărat, m-a luat pe braţele Crucii Sale, ca să fiu numai cu El. Aşa de bine mă simt singur şi părăsit, cum nu poate condeiul descrie, că dacă m-aţi iubi voi, cei din lume, atunci aş fi din lumea voastră, dar Hristos m-a ales din lume, de aceea mă urâţi, mă prigoniţi până şi din biserica făcută de mâinile mele, după cum am fost bătut din toate altarele neamului, unde am predicat cu lacrimi. Slavă Ţie, Doamne, pentru toate! în loc să apelez la lut, eu mă rog Ţie Preasfântă Treime în durerea mea! încă n-am piroane şi spini, deşi sunt rănit de atâta alergare după oile pierdute. Astăzi sunt dispensat de acest canon, pentru că sunt prigonit. Prezenţa mea vă supără pe voi, muritorii, de aceea vreţi să mă vedeţi mort. Însă Hristos e Viu, mă viază şi mă va învia, chiar dacă mă ucideţi. Pacea Patimilor lui Hristos distruge tot războiul patimilor omeneşti.

Mă ascund în Sfintele Tale Răni Doamne! Te iubesc veşnic, Iisuse Dulce, ai milă de mine! Slavă Ţie, Doamne, că m-ai ajutat şi am trăit să văd durerile cele mai mari de despărţire de creaturi, de loc,

spaţiu, timp şi viaţă! Cuvântul ceresc prin cerbul lui Eustaţiu Plachida, prin calul lui Haralambie, prin leul lui Papii, prin asinul lui Ştefan, a fost momentan în preajma martirajului sau minunilor. Iar cerbul, asinul, leul, calul, piatra, lemnul, au rămas tot aşa pieritoare, trecătoare, putregăioase. Pe când Cuvântul lui Hristos nu va pieri, chiar de ar trece cerul şi pământul. Aşa şi azi s-a despărţit Cuvântul ceresc de lutul pământesc, de înviere şi înălţare, ca să Se arate revelator, cu mai multă putere. Că Hristos însuşi S-a înălţat glorificat, misiunea Sa s-a terminat scripturistic, dar se continuă tradiţional tot prin aceeaşi revelaţie. Aşa au primit Sfinţii Apostoli Duh Sfânt şi glosolalie, după ce S-a înălţat Hristos la Ceruri şi S-a pogorât Duhul Sfânt în chip de limbi de foc peste toţi. Eu cred şi mărturisesc, că Hristos, Logosul, este pururea pretutindeni cu mine. Te văd aievea Doamne! Te aud clar, cum mă binecuvântezi direct, fără mediaţie, ci imediat spontan, cu ineitate şi adevăr actualizat! Simt prezenţa şi adevărul Tău în vigoare şi mă bucur de înălţarea

Cuvântului ceresc la Ceruri, ca să vină direct Sfântul Duh cu har mai mult. Că Tu, Doamne Iisuse, eşti bogat foarte, ai putere infinită eternă, spre a mă mântui! Deci mântuieşte-mă Doamne, că pier de mulţimea fărădelegilor ce mă înconjoară! Am cerut şi mi s-a plinit, să Te aud mai bine prin piatra bisericii decât prin inimi împietrite! Am cerut să plec, să mă iei, şi mi-ai plinit tot! Aşa că sunt în pace, liniştit, odihnindu-mă la sânul Dumnezeirii, spre finalitatea ideală a existenţei umane. Hotărârea, calea, ţinta, adevărul, viaţa, etc, tot ştiu şi pricep. Deci să-mi ajuţi direct Iisuse, că numai pe tine Te am şi Te iubesc! Nu mai împart cu nimeni iubirea şi nu mă îndulcesc de creatură: „Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte!”. Eram bucuros să zbor pentru unirea creaturilor, dar cu atât mai mare e veselia unirii de la Sfântul Botez, monahism şi Euharistie cu însuşi Hristos Creatorul. Tu eşti un Dumnezeu gelos şi nu vrei să iubim nici mamă, soră, etc, afară de Tine! Deci precum ai voit, ai şi făcut! Te iubesc veşnic Iisuse! îţi cer să-mi dai iubire creatoare, că iubirea mea de creatură este mică şi încă împărţită, scindată, neliniştită, egoistă, materială! Dar acum simt că Te iubesc, mă luminez şi mă unesc cu Tine! Acum îmi vorbeşti Faţă, Ureche şi Gură- către faţă, ureche şi gură, fără intermediar! M-ai urcat pe o scară la împărăţia Cerurilor, ca pe Ioan Scărarul, ucenicul Studitului Teodor.

Ajută-mi Doamne, să te ascult mistic în tăcerea creaturilor! Tăceţi toate făpturile şi ascultaţi Cuvântul ceresc direct din Ceruri, ca arvuna învierii şi a vieţii veşnice! încetaţi trupurilor, cugetelor muritoare, ca să se deschidă Cuvântul ceresc! Că a fost destul tăcere în Ceruri, 1/2 ceas, cât timp ne-a dat prin mintea noastră Cuvânt. Amin! Vino, Doamne, Iisuse! Vorbeşte Doamne, că sluga ta ascultă de Ceruri şi de Dumnezeu, nu de lut şi de creaturile deşarte! Lui Hristos nu I-a

ajutat nimeni să ducă Crucea, nici măcar Maica Sa. I-a dus Crucea Simon Cireneanul, deci la fel duc Crucea singur, cum în toate revelaţiile, răpirile este descoperit. Mulţumesc că m-ai scăpat de moarte! în istorie s-a mai perpetuat, ce se petrece cu mine păcătosul. Mă bazam pe ajutorul creaturii, pe trup şi zid, dar Biserica vie este inima predată lui Hristos. Gloria, averea, frumuseţea trupului, tinereţea trec. Ce rost are să ne preocupăm de cadrele spaţialo-temporale, când sfârşitul este aproape şi acestea vor pieri pentru noi? M-am răstignit lumii şi lumea mie. Să piară pomenirea ta lume, din mintea mea, ca a romanei lui Arsenie cel Mare! Dacă Hristos este cu mine, cine este oare împotriva mea? Tu Doamne mi-ai încercat credinţa, să vezi dacă nu mint. Mi-ai dat să ştiu Adevărul, mai presus de cuvântul omului care minte, căci tot omul este mincinos! Tu, Iisuse Dulce, eşti iubirea mea! Mă topesc de dorul Tău, Iisuse, şi mă zbat cu Crucea între spini! Că dacă lumea nu are pace, eu am găsit liniştea în Tine!

Dacă voi aţi apostaziat şi aţi căzut, iată că har mai mare a venit peste cei care se zbat în temniţe, în catacombe, în prigoane. Dacă trebuie să beţi paharul patimilor, pentru că v-aţi mândrit, şi dacă muriţi sufleteşte, noi nu purtăm vina, căci v-am avertizat de cădere. Că în timp ce plângeam şi predicam, voi aţi făcut păcate, aţi boierit de huzur şi de prea bine. Toate cele ce văd mă întăresc, cred că Biserica este în Ceruri şi nu în trupul şi zidul, pe care voi îl profanaţi prin păcatele voastre. Eu stau sub omoforul Maicii Domnului, că: „Dacă n-ar fi Cel ce zideşte şi păzeşte cetatea, în zadar s-ar osteni cel ce o păzeşte!”. Ce vă pasă vouă chipurilor de lut şi figurilor moarte de ţărână, dacă oi fi eu sau altul? „De rupi din codru o rămurea, ce-i pasă codrului de ea?”. Dar Hristos mă proniază în prigoană şi mă învie, chiar de am să mor. Bisericile sunt profanate, voi le prigoniţi şi pe cele din catacombe, noi suntem curajoşi şi veseli şi lucrăm cu râvnă în via şi ogorul Domnului. A pătruns urâciunea pustiirii la locul cel sfânt şi de aceea trebuie să ieşim din mijlocul lor şi să ne osebim. Fugi Arsenie! Fugi Martiniene! Fugi Nil! Trebuie să fugim de făpturi şi să mergem la Hristos: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară!”. Nu ne mântuim cu făptura, ci cu Creatorul Mântuitor. Este necesară astăzi, mai mult ca oricând, izolarea in pustnicia vieţii, ca să-L contemplăm pe Hristos, fără tracasarea, agasarea şi intervenţia creaturilor. Dacă ne întristăm şi plângem la zidurile şi trupurile dărâmate, înseamnă că ne-am pus nădejdea Ia râurile babilonenilor şi sodomelor. Noi ne-am pus nădejdea în Piatra cea Tare a învierii, Care este Hristos Logos. Grija răspunderilor create mi-a luat-o Domnul, să lepăd grija cea lumească şi să mă preocup numai de El, de suflet, de mântuirea mea şi a întregului cosmos prin rugă permanentă.

Sunt ca un străjer, ca un stâlp, ca un paznic în Casa Domnului.

Nu aveţi ce să îmi luaţi, că nu am logodnică decât pe Maica milostivirii, nu am Mire decât pe Hristos, nu am tată decât pe Tatăl Ceresc, Cerurile îmi sunt lăcaş, patrie, casă, carte, mamă, reazem, bucurie, soţie, copil, ajutor, viaţă, etc. Mă bucur în bucuria Fecioarei, care mă acoperă cu Sfântul Omofor şi mă desfătez în meditarea Cuvintelor cereşti, răpirilor, vedeniilor, revelaţiilor, chiar dacă voi le huliţi şi nu credeţi în ele. M-aţi azvârlit voi, dar Hristos m-a luat şi m-a apărat întru toate, m-a trecut prin foc şi prin apă, ca printr-o şcoală şi mucenicie albă, arătând ca nu am nimic pe pământ, ci sunt în Ceruri cu comoara, cu inima şi cu centrul de echilibru stabil. Să dărâmăm deci idolii legăturilor lutului şi creaturii, să ne înălţăm pe zi ce trece la Hristos, să ne îmbogăţim în Dumnezeu. Credinţa ortodoxă este singura legătură (religare) cu Cerurile. Restul este idolatrie, chiar dacă se află sub organul revelator. Aşteptăm finalul, că apostazia este din ce în ce mai mare. Să nu ne mirăm de cine cade, ci de cine stă. Se plinesc cele profeţite de mine, că veţi cădea sub fiara curvei Babilonului. Se plineşte avertismentul Maicii Domnului, care vă spunea în 7 septembrie 1955, miercuri, să vă gândiţi bine ce har luaţi şi cum lucraţi. Toate s-au petrecut preavizate. Hristos ştia din preştiinţă, aseitate, vă susţinea în virtute prin providenţă. Dar nu aţi vrut să ascultaţi nici de Cuvânt ceresc, nici de sfat duhovnicesc, ci v-aţi complăcut în minciună, pentru arvunirea iezerului de foc (Apoc. 21; 8). V-aţi adăstat la păcat, vai vouă! Nu aţi crezut nimic şi m-aţi alungat, m-aţi vândut ca fraţii pe Iosif. Dar eu merg să vă gătesc şi vouă loc, nu vă urăsc, ci vă compătimesc. Pe David l-a înşelat fiul său Abesalom, pe Moise l-a hulit sora lui leproasă afară din tabără, atunci cine sunt eu ca sa scap de încercări, ca aurul în ulcică? Dar nu vă judec eu, ci Hristos o să vă judece la înfricoşătoarea Sa Judecată. Hristos ridică pe cine vrea, precum prin găleata căzută în fântână scoate apa vie, comoara ascunsă în profunzimi. A venit vremea să auzim Cuvântul Domnului, Cuvânt ceresc, iar eu mă bucur că am auzit atâtea taine nebănuite. Înviaţi voi morţilor, lucraţi voi sfinţilor şi îngerilor din Ceruri! Pământul s-a rătăcit şi s-a dărâmat, ca să vină Cer nou şi pământ nou!

Iată de ce trebuie să vină Ilie din nou, să întoarcă inimile spre Domnul, să nu mai nădăjduiţi în averi, ziduri, trupuri, creaturi, boieri, fiii oamenilor întru care nu este mântuire. Numai lui Hristos Se cuvine toată cinstea, slava şi închinăciunea în veci, amin! De mine aţi vrut să scăpaţi, să vă răcoriţi, să vă scuturaţi de răspundere, să vă puneţi în imunitate, în imposibilitate de a vă da mână practică, materială, de ajutor. Dar vă dau ajutor prin 40 de Liturghii repetate, prin rugă, prin mijlocirea către Maica Domnului şi toţi sfinţii, vă miluesc, chiar dacă mă urâţi. Eu sunt pârât acum şi prigonit, pentru câte am vrut să fac pentru voi. Iată istoricitatea factică şi realitatea psiho-fizică mistică.

Harul nu a fost zadarnic întru mine. Nu v-aţi gândit niciodată, că alungându-mă pe mine aţi întristat harul Sfântului Duh? Noi, cei prigoniţi, stăm pe gunoi ca Iov răniţi şi înlăcrimaţi, înspăimântaţi de atâta nerecunoştinţă şi hulă şi nemulţumire cât arătaţi. Vai vouă! Satan a făcut ruine şi ravagii între voi. Mai bine mureaţi în prigoană pe scut, decât să zăceţi în păcat sub scut! Noi nu suntem invidioşi, răi şi cruzi, ci-L urmăm cu credinţă pe Hristos, Care vă tolerează. Hristos vă rabdă îndelung şi deşi ar avea puterea să vă trăznească, ce pot să fac eu care fug şi de umbră şi de soare şi tremur în prigoana cea mai amară? M-am înjosit şi m-am plecat la mentalitatea voastră, pogorând din demnitatea mea sacră sacerdotală. Deci acum strig la voi: „înapoia mea satano!", că aveţi gânduri şi cuvinte omeneşti nu cereşti, cum aveaţi când aveţi har. Să ne pocăim toţi. Iţi mulţumesc, lisuse, că m-ai despărţit de orice creatură, ca să stau numai în unire mistică cu Tine! Dacă împăraţii şi boierii au fost privaţi de toate, ce să zic de mine, care sunt monah, care am jurat sărăcie, feciorie, ascultare, pustnicie, singurătate. Am pierdut tot, dar ferească Hristos să piardă cineva Cerul şi să cadă în gluma terestră tendenţioasă. „Seul le silence est grand, tout le reste est faiblesse".

În tăcerea mistică să lucrăm pentru Hristos, pentru împărăţia Cerurilor. Misticii s-au retras în singurătate şi chiar în chinovii aveau chilii separate unde se rugau. Să fim flăcări aprinse de zel apostolic şi de pietate, să nu schimbăm harul, ci să ne schimbăm conform voii lui Hristos, progresând, purificându-ne unindu-ne în El, căci 2 sau 3 formează Biserica, Hristos vine în inimile care ÎL iubesc cu tot Cerul. Să priveghem cu luare aminte, cu trezvie, când toţi dorm şi păcătuiesc sau se întorc pe partea cealaltă, să ne împotrivim gândului satanic, lumesc, trupesc, cu gândul către Dumnezeul cel Viu. Ajută-mi, lisuse, că am lăsat casă, masă, avere, fraţi, surori, prieteni, chiar pe cei prin care grăiai şi ţi-am urmat în singurătate, ca să-mi vorbeşti direct şi să Te revelezi! Te iubesc veşnic, lisuse! Eu mi-am făcut datoria în centrul prigoanei, le-am predicat tuturor pocăinţa şi iertarea păcatelor, dar nu sunt vinovat, de nu au ascultat! Chiar aşa cât sunt de strâmtorat, totuşi nu încetez lucrul în via şi în ogorul Tău cu nădejdea învierii şi a vieţii veşnice! Vreau să-Ţi rămân credincios, că ştiu că Tu mă iubeşti! Sfinţii patristici voiau să-L vadă pe Hristos direct în Cer, nu mediat, interpolat, pentru că erau desăvârşiţi. Şi noi să tindem spre desăvârşire, părăsind chipuri, forme, simboluri, simulacre materii, ziduri, trupuri, etc. Când va veni libertatea, vor fi destule ziduri şi trupuri pentru biserici materiale, dar azi în prigoana catacombei suntem în Sfânta Biserică duhovnicească tainică şi ascunsă. Să depăşim stadiul actual, progresând spre cele de sus, excelsior. Tot mai sus, mai sus, la Hristos Iisus! Noi ÎL avem Mire pe Hristos, părăsim orice creatură, făptură, coliziune, relaţie, conexie, ca să n-avem

legătură „religare” decât cu Hristos, adevărata legătură religioasă, în libertate vie clară. Ne predăm cu totul în mâinile Sale, să lucreze proniator, pentru că eu nu pot nimic, nu ştiu nimic, fără Dumnezeul meu Cel Viu.

Astăzi ne mai putem apăra decât prin rugă, în aceste vremuri de prigoană, iar prigoana încetează prin sminteală. În loc să judecăm, mai bine să îndreptăm, să plângem de mila smintiţilor, să incriminăm pe călăi şi să-i oprim pe hulitori. Dacă nu putem face nimic, mai bine să ne pocăim, să ne smerim, să plângem şi să ne rugăm suspinând. De atâtea ori v-am predicat, ani de-a rândul, zi şi noapte am plâns deasupra voastră, v-am hrănit cu hrană îngerească, v-am apărat, v-am înălţat din toate punctele de vedere, v-am adus bucurii divine, v-am tras la Hristos şi la Ceruri! Dar voi vă smintiţi şi vă rătăciţi în huzur, boierie, frică, etc. Dacă aţi fi prigoniţi, însetaţi, goi, flămânzi, răniţi, întemniţaţi, atunci nu v-ar mai arde de rele şi de lucruri terestre, carnale, demonice. În taină aţi lucrat binele şi pe faţă aţi căzut în rău. Faceţi pocăinţă, ori în public ori în taină, cum numai Hristos ştie. Hristos ne pregăteşte pentru dureri mai mari, de aceea ne desparte de creaturi. Pe Sinai în rug aprins, pe Sfânta Cruce între spini, S-a arătat Hristos pe pământ, iar în Ceruri întru Slava Sa S-a revelat Iui Iezechiel, Ioan, Ştefan, etc. Ca să ajungem la slava divină, trebuie să suferim cu Hristos între spini, unde ÎL şi găsim. Aşa se explică că deşi sunt în prigoană, durere şi amărăciune, sunt atât de senin, bucuros, liniştit, întărit în credinţă. Îndurerat este sufletul meu până la moarte, dar sunt fericit că sunt cu Tine, Doamne Iisuse, şi duc crucea, jugul Tău cel bun! Ai milă Doamne de mine, că şi eu te-am apărat, Ţi-am luat crucea şi Sfântul Sânge dintre hulitori, am ieşit din mijlocul lor şi m-am osebit spre slava Ta! Oare vei mai afla credinţă, când vei veni Iisuse? Ai spus că moare în vicii omul şi iată s-a plinit în faţa noastră! Să lucrăm pentru împărăţia Cerurilor, cu dor nespus, căci aproape este întrebarea, judecata, moartea, dar şi învierea şi Viaţa. Dacă Tu, Iisuse, n-ai loc să-Ţi pleci capul, nici eu nu am loc, Doamne, pe pământul acesta! Harul Tău, dă-mi-l Doamne, ca să Te văd, să Te aud, să Te gust cât eşti de Bun, că numai Tu eşti tot Binele şi numai Tu ştii toate dinainte şi lucrezi precum voieşti! Luminează ochii, urechile, simţurile sufletului meu şi mă izbăveşte de toate relele şi mă apără cu dreapta Ta! Am fugit dintre ziduri şi trupuri, în braţele Domnului şi ale Maicii Sale! Cum am primit cele bune şi atâta har de la Hristos, tot astfel trebuie să primesc şi cele ce mă dor, ca să se circumcidă inima mea împietrită, să vărs lacrimi de dorul lui Hristos şi să nu mai cer altceva decât Cerurile şi pe El. Hristos ştie ce înseamnă părăsirea şi nu ne lasă niciodată să suferim ca El. Că a strigat „Eli, Eli, lama sabahtani!”, pentru ca să nu mai fim noi părăsiţi vreodată.

Slavă Ţie, Doamne, pentru toate cum Le-ai proniat, că pe palma

Ta suntem toţi şi Te iubim! în loc de mir, m-aţi vândut şi pe mine cu un sărut, i-aţi chemat pe irodiani, ca să-l predaţi pe cel ce nu-l cunoşteaţi, deşi am intrat pe uşă şi nu pe fereastră. Am trecut prin uşile încuiate, încât v-aţi speriat şi aţi rămas fricoşi şi trădători tremurând în păcate, după cum v-am şi surprins. Aşa va veni judecata, ca fulgerul. Hristos este Uşa şi totuşi stă la uşa voastră şi bate, ca să-I deschideţi toţi, dar voi sunteţi fecioare neînţelepte, nu vă ştie Domnul pe voi care lucraţi fărădelegea. Dacă nu-l primiţi pe preotul lui Hristos, nici pe Hristos nu-L vreţi primi. Credeţi că vă mântuiţi în viciile şi păcatele voastre? Vai vouă! Hristos poartă grijă de mine, căci eu sunt copil în mâinile Tatălui Ceresc, ale Maicii Domnului şi ale Sfintei Biserici Ortodoxe. Voi, hulitorilor şi viperelor mă vindeţi, dar v-aţi dărâmat cu sunet, v-aţi întunecat şi v-a pătruns demonul fricii în oase. Vai vouă! Căci fricoşii nu vor dobândi împărăţia Cerurilor. Dacă vă e frică de mine, viermele, că sunt slab şi prigonit, cu atât mai mult vă e frică de Dumnezeul Cel Viu Judecător. Voi nu aveţi nici un ideal mai sublim, aşa că starea voastră ultimă vi s-a făcut mai rea ca cea dintâi.

Voi, hulitorilor, cu minciuna vă nădăjduiţi în mântuire, speranţa vă e deşartă, nu aveţi osteneală, sudoare şi lucrare în via şi în ogorul lui Hristos. V-aţi îmbibat toate simţurile de plăceri ruşinoase, în loc să vă întăriţi cu Sfântul Duh stăpânitor s-a suit moartea prin ferestrele sufletului, aţi murit înainte de moarte, preferând cele simţite, sensibile, materiale în locul împărăţiei Cerurilor. Câte zidiri se află în lume, ne îndeamnă la iubirea lui Hristos şi la cugete bune evlavioase. Toate făpturile laudă pe Hristos şi îL slăvesc cu glasuri negrăite. Deci prin raţiunile din lucruri (les raisons des choses) să-L contemplăm pe Hristos şi să trecem la vederea şi auzirea Sofiei necreate, raţiunii divine. Să despărţim materia de spirit, că materialul nu are prin sine existenţă, totul este lucrarea Sfântului Duh, prin existenţă, bunătate, frumuseţe, putere şi înţelepciune. Astăzi Infinitul este monopolizat la locul cel sfânt şi nu avem voie nici pustnicii, nici monahii sau monahiile să ne împărtăşim decât la săptămână. Hristos plineşte lucrarea şi profeţia în vigoare. De aceea noi am pornit la predica cea mare, că ne aşteaptă Hristos zbătându-Se spasmodic în fiecare suflet, ne-a dat talantul pe care trebuie să-l înmulţim. Iată de ce eu păcătosul sunt izgonit din sinagogi, pentru că aţi făcut peşteri de tâlhari şi urâciuni din Casa Tatălui meu. Vai vouă! Şi eu vă spun că va veni vremea când vă vor ucide şi li se vor părea că aduc închinare lui Hristos. Şi asta vor face, pentru că nu- L cunosc pe Tatăl, nici pe Fiul pe care L-a trimis (Ioan 16; 1-4). O, cât mă îndulcesc cugetând la negrăita taină şi preafrumoasa podoabă a lui Hristos, originea oricărei frumuseţi! Trebuie să avem dorul numai de cele cereşti divine, n-avem timp de pierdut, căci Hristos ne-a înălţat la demnitatea cea înaltă a

preoţiei, ne-a dat har şi ne cere lucrare vie. Iubirea pentru Hristos trebuie să fie totală, neîmpărţită, nescindată, ba încă să mai cerem: sporeşte-ne Doamne, Iisuse, credinţa, nădejdea şi iubirea! Stabili să ne mişcăm în Hristos în care viem, ne mişcăm şi suntem. Să nu ne clătinam de toate vânturile şi valurile acestui veac! Iată râurile nesecatului şi necreatului izvor divin! Iată picăturile infinitului ocean de bunătate! Cât mă bucur în adâncul inimii, gândind la veşnica şi nemărginita frumuseţe a Ziditorului meu, Cauza şi Începutul oricărei frumuseţi! Aud în inimă şi în suflet glasul, vocea, cuvântul Tău Iisuse, că-mi dai pacea Ta mai presus de minte, pacea Rănilor mistice, Cuvântu-Ţi ceresc cel dulce! iată de ce ne-a dat Hristos să ne ridicăm de la cuvântul materialnic delaziv, de la trup somatic, etc, la Logos divin, la Sfântul Duh şi la Ceruri, spre pregătirea căilor Sale. Să ne închinăm lui Hristos în Duh şi în Adevăr, nu numai în litera care ucide.

Dacă litera scripturistică şi tradiţională ucide, dar cea cerească prin persoane apostate, paravate? Aşa că Sfântul Duh actual, în vigoare, prin revelaţia supranaturală, dă viaţă: „la lettre tue, l'esprit vivifié". Măgăriţa lui Balaam, boul, asinul, calul, cerbul lui Ştefan, Papii, Haralambie, Eustaţius, n-au devenit sfinţi, deşi a vorbit Hristos prin ei. Ba încă n-au evoluat nici la stadiul de oameni, necum de spirite, ci tot trupeşti dobitoace au rămas. Iar Balaam însuşi i-a indus în eroare pe Balaam şi pe Izrael. Teofanii i s-au revelat lui Nabucodonosor, Darius, Balthazar, magi, Iosif, etc, pe când Maicii Domnului nu I S-a revelat despre fuga în Egipt, nici despre învierea în mormânt, iar la Pogorârea de pe Cruce nu i-a răspuns Domnul nici un Cuvânt ceresc, deşi o vedea pe Maica Sa cum plânge. Iar eu fiind praf, cenuşă şi rea putoare, ce pretenţie am de Cuvânt ceresc atât de frecvent? E ceasul întunericului şi trebuie să răbdăm, să adăstăm cu nostalgie, să lucrăm pentru Hristos şi pentru Ceruri, în tăcere mistică neştiuţi, cu smerenie, să fim slugi netrebnice, căci datori suntem mai mult să facem. Dacă îmi pun viaţa în joc pentru Hristos, atunci cu atât mai mult Hristos mă iubeşte, întrucât înainte de a ne naşte noi, El S-a răstignit pentru a noastră mântuire, iar noi suntem prieteni şi apărători intimi. Toate lucrurile sensibile din univers pot folosi acestei contemplaţii şi meditări, dacă privim în ele pe nemărginitul Hristos Logos, Prima şi Singura Cauză, Care Le-a dat toată puterea existenţei, frumuseţea şi orice altă desăvârşire ce o au.

Noi să-I punem lui Hristos flori în loc de spini, să cugetăm la Patimile Sale mereu când vedem funii, lemne, stâlpi, piroane, ciocane, oţet, fier, burete, etc. În temniţă, în pustie sau în case sărăcăcioase să ne gândim la Betleem. Când plouă să ne amintim de ploaia de sânge, sudoare, lacrimi, etc, de pe Cruce, stâlp, Ghetsimani, Gabata, Golgota, picată din Preasfântul Trup al Dulcelui Hristos, care a îmbibat şi

pământul. Când vedem apa, marea, să ne amintim de Hristos Apa cea vie, că Hristos a mers pe ape ca pe uscat şi a predicat din corabie. Când vedem pietrele, să ne amintim că s-au sfărâmat şi stâncile udate de Sfântul Său Sânge, că Hristos a trecut prin piatra mormântului. Când vedem pământul, să ne amintim că şi el S-a îmbibat de Sfântul Sânge şi de Euharistie. Când vedem soarele şi orice lumină, să ne gândim la Lumina lui Hristos care luminează tuturor, la întunericul nostru, la întunericul de la Răstignire şi la cel din tartarul cel prea rece. Când bem apă, să ne amintim de Apa cea vie din coasta lui Hristos. Când vedem oţet, să ne amintim de fierea pe care i-au dat-o lui Hristos pe Cruce. Mireasma aromatelor să ne amintească de Parfumul Logosului dar şi de putoarea iadului, de gheena gunoaielor, de mirosul neplăcut îndurat de Hristos pe

Golgota. Când ne îmbrăcăm, să ne amintim că Hristos Veşnic Infinit S-a îmbrăcat în trup omenesc, ca să ne îmbrace pe noi cu Dumnezeirea Sa. Când ne dezbrăcăm, să ne amintim că Hristos a rămas gol, ca să fie bătut, răstignit pe Sfânta Cruce. Când auzim glas dulce plăcut, să ne mutăm iubirea la Hristos, prin buzele Căruia S-a revărsat tot darul şi toată dulceaţa, căci tot poporul asculta cu nesaţ cuvintele Sale cele cereşti. Când auzim tulburări, glasuri de popor, să reflectăm la nelegiuitele glasuri care strigau: „Ia-l, la-L, răstigneşte-L!" ce au tunat în urechile dumnezeieşti ale lui Hristos. Când vedem frumuseţi create, să ne amintim că Hristos, Cel mai frumos dintre toţi oamenii, S-a făcut fără chip şi a fost necinstit, fără nici o frumuseţe pe Sfânta Cruce pentru iubirea noastră. Când bate ceasul, să ne amintim de leşinul inimii ce L-a cuprins pe Hristos în Ghetsimani, înfricoşat de ceasul Patimii, precum şi de loviturile biciului, piroanelor, suliţei, spinilor, palmelor, scuipatului, etc. Deci orice prilej de amărăciune, nu- i nimic faţă de cele suferite de Hristos (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut 22; 55-56).

Iată că tot timpul putem avea mintea, sentimentul, voinţa, sufletul, dorul, contemplându-L pe Hristos şi fiind contemporani cu Dumnezeu. Ne bucurăm de pe acum şi după moarte, dacă ştim să dispreţuim toate ale lumii. Că Hristos este Singurul Etern Infinit Iubit. Cântecul păsărilor, freamătul codrului, susurul izvoarelor, zumzetul albinelor, dulcile cântări să ne ridice mintea la cântecele Raiului triumfător, la doxologiile îngereşti sfinte divine (Apocalipsa 19,l). Noi ne-am izbăvit de balaurul infernal, care stă gata să-i înghită şi pe cei aleşi, şi zicem: „Binecuvântat eşti Dumnezeule că ne-ai arătat pe vrăjmaş şi ne-ai izbăvit din gâtlejul turbat şi de undiţa lui!" Alergăm iute la Sfintele Tale Răni lisuse! Deschidem ochii şi mintea şi ne dăm seama că, după moarte, tot ce ne tulbură este putrejune, viermi şi rea putoare. La fiecare pas şi călcătură de picior, ne amintim că ne apropiem şi noi înşine de mormânt, ca păsările în zbor, ca apele

curgătoare, zburând cu viteză spre sfârşit. Ne aducem aminte de judecata Ta Iisuse, când se ridică vânt, fulger, tunet, uragan şi ne plecăm genunchii şi ne rugăm Iisuse să ne dai timp de pocăinţă, pentru înviere şi viaţa veşnică. La apusul soarelui mă rog să-mi răsări Tu, Iisuse, Soarele dreptăţii, Răsăritul cel de Sus. Când vine noaptea mă întristez şi mă rog să nu cad în întunericul veşnic. Când văd Sfânta Cruce, îmi amintesc că e semn puternic, steagul oştii şi al războiului nevăzut. Când văd icoana lui Hristos sau a Maicii Domnului, îmi întorc inima la Maica Vieţii, care domneşte în Raiul triumfător. Îl mulţumesc pentru că a stat gata totdeauna la voinţa lui Hristos, pentru că a născut, a alăptat, a hrănit pe Hristos Mântuitorul lu mii, fiindcă niciodată nu ne refuză în războiul nevăzut, ocrotindu-ne şi ajutându-ne. Pun înaintea minţii chipurile sfinţilor, cuget că am atâţia aliaţi şi mijlocitori către Hristos Dumnezeu, căci îşi aruncă cu bărbăţie suliţele înţelesuale, aleargă şi îmi deschid calea pe care umblu şi eu păcătosul.

Eu sunt prigonit, încât nu mai văd nici biserici, nici mănăstiri şi de aceea cuget că sufletul meu este biserică, mănăstire, altar, potir, antimis (2 Corinteni; 6, 16). Îţi mulţumesc, şi îţi sunt recunoscător Doamne, pentru Buna Vestire prin arhanghelul Gavriil, care a pus începutul mântuirii noastre! Mă bucur cu Tine, Maica Dumnezeului meu, de marea slavă la care Te-ai ridicat şi pentru profunda şi excepţionala Ta smerenie! Mă rog împreună cu Tine şi cu Sfântul arhanghel Gavriil către Hristos, Pruncul, Care S-a zămislit întreg în Preasfântul Tău Pântece! Joia cuget la mâhnirea Ta, pentru sudoarea însângerată ce a curs de la iubitul Tău Fiu în Ghetsimani. Vinerea am în minte întristarea şi durerea ce ai simţit-o Tu Maică Preacurată, când Hristos a stat in faţa Anei, Caiafei, Pilatului, Irodului, condamnat la Răstignire, purtând Crucea şi pătimesc împreună cu Tine. Sâmbăta îmi amintesc de sabia durerii, ce a străpuns inima Ta, şi mă răstignesc cu Hristos şi mă îngrop împreună cu El, ca să înviez Duminica împreună! „Ieri m-am îngropat împreună cu Tine Hristoase, azi înviez împreună cu Tine, Doamne”! Totdeauna vreau să fiu cu pază şi atent în cârmuirea simţurilor, sentimentelor, raţiunii, voinţei, etc. În orice mi se întâmplă, bucurie sau întristare, sunt gata a înainta sau a mă resemna, din iubirea şi ascultarea voinţei lui Hristos, nu din ură terestră sau din iubirea trupească. Sunt dator totdeauna a avea mintea adunată în inimă, ca să stau împreună cu Hristos. Mă supraveghez, învinge pe vrăjmaş şi patimile cu fapte bune neîntrerupte. M-am deprins a tăcea, chiar acolo unde nu-i rău a grăi, ca să câştig habitudinea, deprinderea tăcerii mistice. Azi tăcerea este pricină de vătămare duhovnicească şi mie şi tuturor. Stau prigonit departe de sfaturile oamenilor, fiindcă în locul lor am fraţi şi prieteni pe Hristos şi pe Maica Sa, pe îngeri şi pe sfinţi. Îmi trece pofta de a vorbi de

prisos, de a pierde vremea, şi câtă luptă trebuie să depun în războiul nevăzut pentru mântuirea sufletului. Şi după ce sunt atât de persecutat, iată că şi voi, pe care v-am încălzit la sân şi aţi întins cu mine mâna în blid, mă alungaţi şi mă daţi pe mâna furilor, mă huliţi şi mă prigoniţi de moarte, iar în sufletul meu sunt numai lacrimi.

Sunt un copil al nimănui şi toate par poveşti străine, cum şi eu sunt străin în casa mea şi în moştenirea dată de Hristos. Toţi şi-au bătut joc de sentimentele mele şi m-au călcat în picioare, toţi au lucrat cu vicleşug, dar Hristos a biruit prin Adevăr şi sinceritate. Limba dulce mult aduce dar să nu lăsăm limba slobodă, să vorbească de cele ce aduc plăcere simţurilor, că multa vorbire vine din mândrie. Lenea, ignoranţa, clevetirea, răceala evlaviei fierbinţi, patima, nechibzuinţa, etc, pornesc din poliloghie (Iacov.3,2). Voi vorbiţi fără frâu, fără astâmpăr, sunteţi plini de venin şi sunteţi nebuni înmulţind cuvintele contra Cuvântului ceresc. Sunteţi ignoranţi, dezgustători, petreceţi numai în convorbiri lungi materiale, trupeşti, somatice, nefolositoare. Sunteţi goi, prezumţiosi, că vorbiţi numai de voi şi de afacerile voastre, de relaţii eronate în vanitate. Cuvântul ceresc este smerit şi folositor pentru mântuire, căci cu un cuvânt L-a înviat Hristos pe Lazăr a 4-a zi. Trei feluri de vorbiri sunt bune: da, nu, desigur - iar cele 2: îndoiala şi obscurantul, hotărâtorul şi poruncitorul, sunt vătămătoare. Deci religia nu-i mistificare, obscurantism, ci este adevăr, claritate, lumină prin Hristos în creştinism ortodox. Sunt 5 feluri de vorbire: numire, întrebare, rugare, hotărâre sigură, poruncire autoritară (Nikolae Katasiepinos, Logica, Filocalia greacă 460,cit 6l). Tăcerea este ajutătoare în lucrurile cele bune, mai înaltă decât toate lucrurile vieţii monahale, taina veacului ce va să vină. Tăcerea, în cunoştiinţa lui Hristos, este mai înaltă, chiar decât teologia (Ava Isaac, Logos 3; Varsanufie; Idem Isaac. Logos 34, p. 220, Idem scrisoarea 3, p. 528).

Fiind în amară primejdie, să tăcem, să plângem, să ne rugăm, să lucrăm în taină pentru mântuirea a toată suflarea, să fim îndelung răbdători în toate, având exemplu pe Hristos Care nu Şi-a deschis gura Sa şi ca un miel spre junghiere S-a adus la jertfă, ba încă şi ruga o facem în tăcerea tainică înlăcrimată, în dureri şi prigoane de nedescris. Iată că şi Cuvântul ceresc, după ce ne-a vorbit, pe şoptite, tace şi s-a făcut tăcere în ceruri 1/2 ceas. Iată de ce tac şi plâng pentru tot cosmosul şi înalţ ruga ca o flacără la Ceruri. Să mă auzi Doamne, din nemernicia mea, şi să-Ţi faci milă cu mine păcătosul! Când vorbiţi voi oamenilor, doar glasurile voastre ating auzul meu, pe când mintea îmi este ridicată la Dumnezeu. Chiar când e nevoie să vă ascult, ca să vă înţeleg şi să vă răspund, tot îmi ridic mintea la Hristos, cuget la înălţimea Sa, gândesc că vede întotdeauna nimicnicia mea. Cercetez bine toate lucrurile, care îmi vin în inimă, înainte ca ele

să treacă pe limbă, aflu multe, dar mai bine să nu le dau drumul din gură. Chiar din cele ce mi se par bune de spus, sunt multe care mai bine le îngropăm în tăcere, ca să nu dăm taina în mâna vrăjmaşilor. Tăcerea mistică e o mare împuternicire a războiului nevăzut, o durabilă nădejde de biruinţă. Tăcerea ascetică, mistica e şi păstrătoare de sfinţită rugă şi un minunat ajutor în practicarea virtuţilor. Tăcerea înlăcrimată e un semn de înţelepciune, tac pentru că cunosc vremea potrivită şi zac ascuns în catacombe. Cu prudenţă şi înţelepciune, trebuie să tac, pentru că dacă Cuvântul Dumnezeu tace, dar eu păcătosul şi dobitocul de mine. Taci suflete, ca pământul pe care îl calci! Tac, pentru că am convorbiri tainice cu Hristos, pentru fierbinţeala şi râvna faptelor bune, pe când voi, fariseilor, tăceţi pentru că n-aveţi nimic de răspuns, sau pentru slava umană deşartă (lisus Sirah, 20.5). Ca să mă deprind a tăcea, socotesc pierderile şi pericolele, provenite din vorbărie, şi în acelaşi timp marile bunătăţi ale tăcerii. Deci urc de la lucrurile sensibile şi de la creatură la contemplarea lui Hristos Creatorul, a Cuvântului întrupat, la împodobirea caracterului cu discernământul cunoaşterii, cu puterea cugetării, spre a-mi cârmui simţurile cu folos mântuitor, fără să simt creatura şi cele sensibile, ca să nu-mi vatăm sufletul.

Mă preocup de cele inteligibile, de energia sofia necreată, şi îmi păzesc ochii de emotivitate, plăcere, poftă, viciu, păcat, că din vedere se naşte iubire, deci să-L vedem, să-L auzim şi să-L simţim numai pe Hristos. Iar dacă voi v-aţi îndulcit cele 5 simţiri de alte iubiri creaturale, vă demascaţi, că deşi l-aţi văzut pe Hristos tot nu credeţi. Fiii lui Hristos, prin har şi adopţiune, au văzut pe fiicele oamenilor, ale strănepoţilor lui Cain, că sunt frumoase, şi le-au luat de femei, le-au corupt, dar a urmat Potopul (Geneză 6). Sihem al lui Emor din Sichina a văzut pe Dina lui Iacov, s-a îndrăgit de ea şi a corupt-o, şi din acest fapt s-a făcut prăpădul de la om la fiară (Geneză 34). Samson a văzut femei în Tamnata şi Gaza şi a fost vândut de Dalila (judecători, 14. tot). David a văzut pe Batşeba şi a greşit (2 împăraţi. 11,2). Cei doi bătrâni Judecători ai poporului au văzut pe Suzana, au poftit-o şi au murit minţind (Suzana 9). „Fiule să nu-ţi biruiască inima frumuseţea femeii şi să nu te seducă prin ochii ei”(Proverbe 6,25). Deci n-are rost să iubim decât pe Maica Dumnezeului celui Viu. Pentru Tine, Iisuse dulce, şi pentru gustarea revelaţiei, teofaniei, câte n-am îndurat, eu, Doamne! Odată cu plecarea mea, v-aţi făcut de râsul şi de batjocura demonilor, întru toate aţi făcut sminteală şi rele. În umbra morţii voastre a răsărit lumină mare, dar voi m-aţi izgonit, ca gherghesenii pe Hristos, preferând porcii şi demonizaţii. Dar v-a pedepsit Hristos, prin propria voastră libertate arbitrară şi neascultare. Hristos e pururea cu mine păcătosul şi mă apără! Hristos a făcut minuni, m-a scos la liman lin, că m-a voit! Cu dor nestins

doresc să vin la Tine, Iisuse, în Ceruri şi în Raiul triumfător! Mi-ai dat arvuna Sfântului Duh şi mi-ai luat totul! Dar Tu ai dat, Tu ai luat, fie numele Tău binecuvântat în Etern Infinit!

Să nu iscodim cu privirile plăcerile senzuale, mâncarea, băutura, ci să privim Euharistia, aghiazma, litia, etc; să nu căutăm ca Eva pomul cunoştinţei, ci să căutăm Pomul Vieţii; să nu căutăm la haine frumoase, la dulceaţă, la bani, la glorii măreţe; să luăm seama bine, să nu treacă de la ochi şi de la simţuri până la suflet, introspectiv, psihic în simţurile înţelesuale patima iubirii de slavă deşartă, de lăcomie, bani, etc; să ne păzim simţurile de dans, joc, banchete, discuţii deşarte, lupte, alergări, lucruri dezordonate, necuviincioase iubite de lumea nebună şi prohibite de legea lui Hristos; să utilizăm introspecţia pentru ruga interioară tainică şi să fie simţurile preocupate numai cu Hristos, cu Adevărul ceresc, pentru ca să ne îmbogăţim în Dumnezeul cel Viu, căci unde-i comoara acolo-i şi inima; să iubim a vedea sfinte altare, biserici, icoane, cărţi sfinte, cimitire, morminte a căror vedere ne foloseşte; să ne păzim auzul de cuvinte urâte, erotice, de cântece, instrumente muzicale aţâţătoare, de care se îndulceşte sufletul iar inima se aprinde de pofta trupească; să depărtam cuvintele de ocară, râsul, basmul, fabula, închipuirile lumii, să nu ne veselim şi să nu ne delectăm decât cu Hristos Dumnezeu şi Ceruri. Dar voi, cei stricaţi, ascultaţi cu bucurie răul şi huliţi Raiul triumfător, vă gâdilaţi auzul, vă grămădiţi învăţători după poftele voastre, vă întoarceţi urechile de Ia Hristos şi vă îndreptaţi către basme fariseice (2 Timotei 4; 3-4). Să n-ascultăm cu plăcere osândirile şi clevetirile, făcute aproapelui, ci dacă putem să le prohibim. Dacă nu, să nu stăm să Ie ascultăm, pentru a nu cădea sub afurisenia patristică şi canonică. Deci să-L ascultăm numai pe Hristos, cât de Bun şi Dulce este, să lucrăm pentru mântuirea tuturor cu dor ceresc, ba încă dacă nu demascam păcatul în faţă şi nu îndreptăm pe aproapele, avem greşeală, răspundem şi de păcate străine, nu numai de cele personale. Tu, lisuse, ai lăsat şi Cerul nepărăsind perihoreza, iar eu păcătosul cine sunt să nu părăsesc şi casă şi holdă şi mamă şi soră şi tot ce-i terestru pentru tine? Timpul este preţios pentru mântuire.

Hristos ne-a scurtat viaţa, ca să nu avem vreme decât pentru esenţa mântuirii, ca să nu mai facem altceva în acest scurt interval. Hristos va scurta vremurile acestea pentru cei aleşi, care nu mai pot răbda nemernicia noastră, căci prigoana este de nesuferit iar ispitele sunt enorme. Deci să primim toate din mâna cerească şi să ţinem calea, precum vrea Hristos. Sunt singur şi neînţeles de nimeni, dar dacă Hristos este cu mine, cine poate să mă biruiască? Dacă mi-aţi luat totul, nu mi-L puteţi lua pe Hristos! El este cu mine, ÎL simt aproape, îL aud şi ÎL văd! Dar azi mă hrănesc prin Euharistie şi prin rugă interioară, ca să-mi potolesc dorul de Hristos şi de Ceruri. O,

dacă aţi simţi toată nostalgia Raiului triumfător, n-aţi mai avea vreme de rele! Fiecare din voi şi-a bătut joc de sentimentele mele, cum a vrut. Voi mă prigoniţi dar îmi puneţi cununi, că Hristos însuşi este încununarea mea. Mă încred în Tine, Iisuse Dulce, şi mă predau în pronia Ta, în aseitatea şi preştiinţa Ta dumnezeiască! Fă cu mine tot ce vrei, Iisuse scump, pentru că eu n-am alt scop decât Cerurile şi Dumnezeu! Slavă Ţie, Iisuse, pentru toate! Eu mă feresc de cuvinte banale şi deşarte, bârfiri, clevetiri, care îmi pot vătăma sufletul, iubesc a auzi dumnezeieştile Cuvinte cereşti, sfinţitele versuri, melodii, cântări şi toate cele cinstite, sfinte, înţelepte şi folositoare sufletului (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut 64). Logosul Divin e hulit, chiar de cei prin care grăieşte. Să ne păzim mirosul de aromate nesfinţite, să nu le purtăm, să nu ne ungem cu ele, să nu le mirosim cu poftă; să luăm Sfântul şi Marele Mir, smirna, tămâia, lumânarea de ceară curată şi parfumul Duhului Sfânt, căci mirosurile, parfumurile sunt ale femeilor necinstite, prihănite, şi nu ale martirelor sau ale înţelepţilor iar toate cele lumeşti slăbesc bărbăţia sufletului, prăvălindu-l în patimi, pofte desfrânate şi vă aduc asupra voastră, celor ce le folosiţi, blestemele prooroceşti şi în loc de miros urâciune. Să-L ungem pe Hristos, Capul Sfintei Biserici, al Trupului mistic, cu Sfântul Mare Mir de Nard; să ne păzim simţul şi mucoasa olfactivă ca să nu adulmece decât Parfumul Logosului, cum se arată în teofanii; să ne păzim pântecele, să nu cadă rob bucatelor grase delicioase şi variate, nici băuturilor dulci, aromatice, sau alcoolice ameţitoare, pentru că vă aruncă apoi în gropile dulceţurilor trupeşti, în poftele animalice, care lucrează în pântece şi vor aduce asupra voastră blestem.

Darwin, Pavlov, Freud susţineau instinctul sexual şi nutritiv, dar tocmai pentru a ne tămădui şi a ne sfinţi a zis Hristos să ÎL iubim pe Dumnezeu, să ÎL mâncăm şi să ÎL bem Euharistie. Să ne ferim să punem mâna nu numai pe trup străin, dar nici pe al nostru, să nu ne aprindem patimile cărnii, să nu păcătuim, căci toate celelalte simţiri servesc pipăitului, tactilului, prin împodobire, moleşire şi lene; să pipăim Sfânta cruce, icoană, Sfintele moaşte şi tot ce-i sacru şi divin. Dacă ne ferim simţurile trupului, cu atât mai vârtos ale sufletului nemuritor, să ne depărtăm de relaţiile lumeşti, din babilonie, elinism, persidă, neamuri, păgânism, vicii, păcate şi să-L aflăm pe Hristos in iesle întrupat, să ne împărtăşim, să auzim Cuvânt viu şi lucrător ceresc. Realitatea e Hristos şi nu trebuie să ne mai înşele nimeni cu alte realităţi, aşa că frica de lume, de trup sau de satan, precum şi iubirea lor n-au valoare, nici realitate vie şi mântuitoare. Să nu ne luăm după iluzii deşarte, să nu ne înşelăm, pentru că moartea vine pe neaşteptate şi trebuie să ne mărturisim şi să ne împărtăşim, ca să ne mântuim. Hristos are spini pe frunte dar voi, hulitorilor, aveţi mitre,

coroane, haine pestriţe, porfiră şi vison, etc pe care le veţi dezbrăca şi veţi pierde toate casele strălucite şi tronurile, îmbrăcămintea, etc. „Vai vouă care dormiţi pe paturi moi şi scumpe şi vă răsfăţaţi în aşternuturile voastre.” (Iezechiel 26, 16; Amos 6,4).

Să nu ne lipim de pământul pe care iscoditorul şarpe şi balaur apocaliptic a fost condamnat a-l mânca, că toate cele terestre sunt materia şi hrana tuturor patimilor cărnii, lumii, satanei. Satan e numit aşa pentru că începe întâi a vă arunca în păcate mici, iar mai pe urmă în cele mari, la început se arată neputincios şi mic ca o furnică, mai pe urmă se arată asupra voastră ca un leu curajos şi mare, dar noi ÎL avem pe Hristos Stăpân împărat. Imaginaţia şi memoria trebuie disciplinate, ca şi simţurile. Fantezia, memoria, reprezentarea, asociaţia nu sunt altceva decât o impresie a tuturor lucrurilor sensibile ce le-aţi văzut, auzit, mirosit, gustat, pipăit; sunt o comună percepţie eternă, care închipuie şi amorţeşte tot ce simţurile din afară au ajuns a percepe, ca pecetea şi imprimarea-i, înfierarea. Fantezia şi memoria sunt date după călcarea poruncii divine, ca să ne amintim de Hristos, de Cerurile paradisiace, ca să ne putem folosi când simţurile din afară sunt liniştite, când nu mai avem înaintea noastră acele lucruri care au trecut din simţuri şi s-au imprimat în memorie ori în imaginaţie. E imposibil să avem întotdeauna prezente toate lucrurile văzute, auzite, mirosite, gustate, pipăite, de aceea le readucem înaintea noastră cu închipuirea şi memoria care le-am imprimat în ele, astfel vorbim despre ele şi cugetăm ca şi cum ar fi de faţă. Să-L simţim pe Hristos, cu toate simţurile psihice şi somatice, ca şi cum ar fi de faţă; să-I vedem chipul, Care S-a întipărit în imaginaţia şi memoria noastră; să-L vedem pe Hristos în timpul somnului, să avem vise, vedenii, despre Hristos şi nu despre satan, trup sau lume; să nu credem niciodată în visele satanice ale imaginaţiei şi memoriei pervertite, că imaginaţia e impresie iraţională în forma celor 5 simţiri şi îşi închipuie lucruri văzute în forma, chipul şi culoarea creaturii; să-L simţim pe Hristos Creatorul, după cum Hristos este în afară de toate simţurile şi lucrurile ce se simt, afară de orice formă, culoare, distanţă, loc ca fiinţă, fără formă neînchipuită, fiind pretutindeni, prezent şi mai presus de orice; tot astfel este dincolo de orice închipuire, în afară de orice imaginaţie, pentru că este Singura, Adevărata Realitate actuală, spontană, nouă, revelată, care S-a întrupat cu adevărat. Hristos ne cuprinde pe toţi, umplându-ne Cela Ce-I necuprins. Hristos stă absolut mai presus de orice gândire, dar ne-a creat raţiunea şi deci trebuie să judecăm raţionând numai despre Hristos (Filocalia 1669, cit. 67).

Fantezia este o putere sufletească incapabilă a se uni cu Hristos. Din cauza unor astfel de neajunsuri, satan, imaginându-şi şi socotindu-şi mintea egală cu Hristos, a căzut în această mult divizată, grosolană şi multiformă imaginaţie. Astfel din înger fără formă,

impasibil şi material, a devenit diavol, oarecum material, cu formă urâtă în multe forme, cu multe vicleşuguri şi pătimaş. Demonii fiind raţionali la început, şi din imaterialitatea şi fineţea aceea căzând, fiecare a dobândit o materialitate groasă, făcându-se materiali prin deprinderile patimilor materiale (Filocalia 123 p8-9, p 1068; cit. 67). De aceea diavolul e numit de Sfinţii Părinţi un pictor a toate imitator, şarpe cu multe chipuri, mâncător al pământului, patimilor nălucire (Filocalia 40-48). Chiar Hristos îl arată ca dragon întrupat cu coadă, vine, coaste, spate, nas, ochi, gură, buze, piele, carne, coarne, etc. Deci formele imaginaţiei sunt inventii, scorniri, născociri ale satanei. Imaginaţia-i poduri de gânduri rele, patimi necurate, urâte, etc. Adam a fost creat fără imaginaţie, mintea îi era curată, uniformă, statornică, în activitate divină. Nu era sub robia simţurilor, formelor, imaginaţiei (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Cit. 67). Deci să fim robii lui Hristos, să avem mintea şi inima curată ca safirul şi ca cerul, pentru că nimic nu ne poate despărţi de lumina lui Hristos. Hristos ne-a revelat totul spre mântuire, să mergem la ţintă, la sigur, să ne rupem de toate creaturile şi să ne îmbibăm cu Hristos Creatorul. Să lucrăm în via şi în ogorul Domnului şi să ne predăm Lui, ca lutul în mâna Olarului divin, ceresc; să nu ne închipuim nimic ireal, fantasmagonic, nici să mai cădem în robia simţurilor şi formelor lucrurilor ce decad sub simţuri; să nu întrebuinţăm partea inferioară a fanteziei, să nu ne imaginăm forme, culori, chipuri, ci să privim cu puterea superioară a sufletului, care e intelectuală, cuvintele nemateriale, limpezi şi spirituale, Cuvintele cereşti (idem 68).

Satan, ucigător de oameni, a făcut ca după cum el a căzut prin închipuire, tot astfel şi pe Adam să-şi întortocheze mintea socotindu-se ca Hristos şi prin închipuire fără realitate a căzut. Astfel din acea viaţă raţională, îngerească, uniformă, unitară statornică a fost aruncat Adam, de către satan, în imaginaţia perceptibilă, multilaterală, nestatornică, în starea bestiilor iraţionale, iar nu a celor raţionale. Omule, odată ce ai căzut şi eşti într-o astfel de stare, cine poate spune în câte patimi, răutăţi şi greşeli n-ai fost aruncat ' prin imaginaţie. Că ai umplut etica filozofică cu amăgiri, fizica cu opinii false şi chiar teologia cu erezii, schisme, sectarism, etc. Voi, teologilor, vreţi să vorbiţi de Hristos, să-L priviţi teofanic, să vă ocupaţi îndeosebi de adevărurile înalte adevărate şi neimaginate a lui Hristos, unde slujeşte puterea cea mai înaltă a sufletului, mintea şi raţiunea, înainte de a vă curăţi mintea de formele pătimaşe şi de felurite închipuiri, ale lucrurilor ce se simt, sensibile. Şi astfel în locul Adevărului, aţi găsit minciuna. Răul cel mai mare e că aţi îmbrăţişat minciuna apostată, pe care o ţineţi de adevăr, iar pe Hristos Adevărul ÎL răstigniţi. Vai vouă! în loc de teologi, voi sunteţi ologi, apăreţi ca fantasmagorişti, bazându-vă pe iscusinţa minţii voastre, aţi căzut în apostazie şi

senzualism notoriu inedit. Vai vouă! De vreţi să vă eliberaţi din răutăţi, patimi, de vreţi să fugiţi de diferitele curse, meşteşuguri ale satanei, şi de iubiţi a vă uni cu Hristos şi a dobândi divina iluminare, luptaţi şi bateţi război din toate puterile voastre, goliţi-vă mintea de orice formă, culoare, distanţă, spaţiu, timp, de orice imaginaţie maladivă şi aducere aminte a lucrurilor bune sau rele, pentru că toate sunt nişte necurăţii şi întinăciuni, care întunecă mintea, curăţenia şi strălucirea raţiunii (idem 69).

Hristos, deşi avea filozofia naturală şi cunoaşterea lucrurilor existente, ca Cel ce însuşi e înţelepciunea, totuşi nu avea patima imaginaţiei care înfăşoară lucrurile simţite, ci avea o putere lăuntrică ce se punea peste cele materiale. Hristos era înzestrat cu ştiinţă, cunoaştere infuză profundă, ce era totdeauna activă în El şi nu putea fi întreruptă de nimic, nici de somn, nici de visele care nu depindeau de imagini, pentru că mintea lui Hristos nu depindea de imagini, căci Hristos însuşi este Nous-Logos, Raţiune, înţelepciune. Hristos nu Şi-a închipuit împărăţiile lumii, închipuiri ce îi fuseseră arătate de satan, căci Hristos este împăratul Slavei iar împărăţia Cerurilor este reală, vie (Grigore Coressi, Iconomia întrupării; Teofilact al Bulgariei, Tâlcuirea Evangheliei Luca 4, cit 68). Hristos este însuşi Dumnezeu şi nu Se poate judeca, nici scinda în ştiinţe, nici în vreo predoslovie, prolegomenă, etc. Trebuie să ne închinăm lui Hristos, să îngenunchem înaintea Sa, să-L proslăvim pururea, pretutindeni, cu nostalgie nespusă, divină şi paradisiacă. Lucrarea în Hristos trebuie să fie conform poruncilor şi legilor, pe care însuşi Le-a dat. Ne-a dat toate mijloacele de mântuire ca să nu pierim, dar voi, oilor cuvântătoare, singure vreţi să sucombaţi. De aceea, zic: „cea care-i de murit să moară, cele care sunteţi de pierit să pieriţi, iar oile care veţi mai rămâne să vă sfâşiaţi între voi” (Zaharia 11,9; Ieremia 15,2; Luca 8,5). Iată că s-a plinit Cuvântul cu voi, care nu vreţi să-L mai cunoaşteţi pe Hristos, dar nici Hristos nu vă mai recunoaşte: „Nu vă ştiu pe voi, care lucraţi fărădelegea”! Pierd alţii rude, viaţa, totul şi nu se deznădăjduiesc, dar noi, că am pierdut doar lanţuri, patimi şi păcate, ce rost mai are să ne îndurerăm? Ai milă Doamne şi de mine, că şi eu Te-am apărat, Te-am propovăduit, căci pentru Tine sunt omorât toată ziua, mă zbat şi n-am nici un prieten pământean precum ai spus în Logos Divin! Mi-ai luat totul, ca să îmi dai totul! Orbecăiesc în întunericul veacului final, dar tu eşti Lumina mea Dulce şi pe Tine te iubesc veşnic! Ai milă, Iisuse, de sluga care Te strigă plângând! Să ne sârguim şi să păstrăm mintea curată, să ne adunam în locul cel strâmt al inimii şi a întregului om lăuntric; să ne rugăm cu jale: „Doamne, Iisuse Hristoase, milueşte-mă!”; să luăm seama la cuvintele rugăciunii; să privim mintea şi să înţelegem pe Hristos.

Iată ruga inimii, chiar dacă sunteţi amăgiţi, ispitiţi de vreo faţă

sau chip frumos. Totuşi de vă luptaţi şi nu vă imaginaţi în fantezia voastră chipul acelei fiinţe, aducându-vă mintea în inimă, scăpaţi de mulţimea amăgitoare a gândurilor şi nu căderi în păcat. „M-a răpit vederea dar m-am ţinut, idol a stat înaintea mea şi totuşi am scăpat de ispită" (Sf. Grigorie Teologul, cit 69). Imaginaţia şi memoria sunt treptele înşelăciunii vrăjmaşului, mai ales imaginaţia, că în ea este orice păcat. Dar să ne întărim în Hristos, căci El este realitate clară, iar teofaniile, vedeniile, sunt reale şi mai adevărate ca orice realitate şi creatură, căci Hristos este Creatorul Etern şi Infinit, este Real chiar în energiile necreate, în revelaţii, vedenii, descoperiri, etc. Că făptura n-are realitate, decât dacă Hristos Creatorul o susţine proniator şi o scoate tot timpul din nefiinţă, din neant în fiinţă, în viaţă, în actualitate, în vigoare, în lucrare, în realitate. La fel trebuie să lucrăm noi în via şi în ogorul lui Hristos cât e ziuă, să existăm, să fiinţăm, etc. Suntem existenţi, numai întrucât rămânem în Hristos şi El întru noi. Atunci când mintea nu se împrăştie în lucrurile dinafară şi nu se risipeşte în lumea simţurilor, se întoarce în sine şi se înalţă la înţelepciunea lui Hristos. Mintea neîmprăştiată în cele create, nici în cele exoterice, nici revărsată în organele simţurilor, se întoarce către sine, prin ruga interioară, şi prin sine se ridică la înţelegerea lui Hristos.

Sufletul are 3 mişcări circulare: când se întoarce de la cele dinafară în sine însuşi şi recules se uneşte cu puterile singuratice îngereşti, încât se uneşte cu Bunătatea fără de început şi fără sfârşit, adică Hristos; are mişcare spirituală, care provine din dinamica sufletului către cunoaşterea lui Hristos, nu numai mintal, singuratic şi neschimbat, ci şi schimbabil, trecând de la o gândire la alta, amestecându-i-se funcţiunile, din cauza mişcării circulare şi din cea dreaptă, fără să fie tautologie ci supralogică; are mişcare dreaptă când sufletul merge la privirea lucrurilor din juru-i, externe, simţite, ca la chipuri multe şi felurite să urce la contemplaţiile simple singuratice. Prima se numeşte circulară fiindcă după cum capetele a 2 vergi de otel s-ar uni, prin îndoitură, tot astfel când puterea mintală şi de cunoaştere a sufletului ce-i în creier, ca într-un un organ trupesc, se naşte cu esenţa gânditoare a sufletului care gândeşte (Sfântul Vasile cel Mare Epistola 1; Dionisie Areopagitul De nomine divinae. 4 cit. 69). Deci să ne rugăm neîncetat numai lui Hristos şi să imaginăm Sfintele Sale Patimi şi Crucea, să memorăm anamnezic-memento, etc, numai despre Hristos totul spre mântuire. Că sufletul nostru, fiind creat de Hristos, are în el întipărită aducerea aminte despre Hristos Creator. Şi in revelaţii, vise, descoperiri, răpiri, teofanii, ne arată geneza, obârşia, taina în nostalgia Raiului triumfător. Dacă şi tâlharul, vameşul şi desfrânata au intrat în Rai, dar cum să nu avem noi nădejde cei ce-L strigăm ziua şi noaptea? Să ne încredem în Hristos,

să-L iubim, să ne rugăm cu duh stăpânitor să ne întărească, că este Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul. Hristos ne-a curăţat tot terenul de dinaintea noastră, ne-a dăruit har şi iubire, ne-a aşezat să rămânem în El precum El întru noi. „În Dumnezeul meu e numai Dumnezeu, Dumnezeu totul întru toate!" Deci să ne sfinţim şi să ne îndumnezeim prin har şi împărtăşire, să lucrăm în ogorul iui Hristos cât mai e vreme. Să ne bucurăm de Hristos şi de Ceruri şi să trăim cu mintea în inimă sus la Hristos. „Sus să avem inimile!" Lumea zace întru cel rău, dar Hristos ne dă Raiul triumfător, S-a făcut batjocură pentru noi, S-a răstignit şi a înviat şi ne cheamă şi pe noi la înviere. N-am dat şi noi milostenie şi cămaşa de pe noi, numai să vă mântuiţi, şi totuşi ne-aţi alungat! Dar contemplându-L pe Hristos, copleşiţi de marea Sa dragoste, am uitat să ne răzbunăm, căci Hristos toate ni le-a întors spre bine. N-aveţi frică de Hristos şi nici ruşine de om! Ne este milă şi nouă de voi, de aceea nu vă judecăm, ci ÎL lăsăm pe Hristos să vă judece!

Cum şarpele trece prin loc strâmt, ca să-şi lepede pielea veche veninoasă, la fel şi noi trebuie să pogorâm mintea în inima strâmtă, sensibilă, sentimentală prin rugă interioară în centrul nostru, devenind clară, strălucită, curăţată de imaginaţie, capabilă de a se uni cu Hristos prin asemănarea ce o are cu El. Să ne reîntoarcem la iubirea din care am căzut. Aşa cum apa curge prin locuri mai strâmte, pe atât se limpezeşte şi devine mai puternică şi în stare de a se sui la înălţime, tot astfel şi mintea îndeletnicindu-se cu cugetarea strâmtă a inimii şi în observarea de sine, cu atât mai mult se ascute şi devine mai pătrunzătoare, superioară oricărei năvăliri de gânduri, forme, chipuri senzitive externe, interne, esoterice, şi chiar inteligibile. Iar dacă mintea, raţiunea, sentimentul, voinţa s-ar revărsa peste lucrurile din afară şi închipuirile lumii deşarte, să o reîntoarcem în cămara inimii până la obişnuinţă, la a 2-a natură.

De aceea este poarta, calea şi uşa strâmtă, ca să ne lepădăm de omul vechi, de gânduri, cuvinte şi fapte vechi şi să fim oameni noi duhovniceşti. Să nu ne înşele nici scusibilul, nici inteligibilul rău, ci să sfinţim totul, cercetând duhurile care sunt de Ia Hristos. Mişcarea circulară a sufletului, unirea epistemologică cu esenţa gânditoare, psihică profundă, în cel mai neprihănit Duh, ne împreună mintea, raţiunea, sentimentul, voinţa, cu harul dumnezeiesc din inimă, prin rugă internă, înaltă, smerit. Iată înălţimea gândului smerit. Cine se smereşte se va înălţa. După cum razele soarelui cu cât se depărtează de centru şi mijlocul unei lentile care aprinde focul, cu atât devin mai slabe şi mai lipsite de lumină; cu cât se adună în centru, pe atât devin mai puternice, dese, strălucite. Tot astfel şi mintea şi puterile necunoscute ale sufletului, cu cât se adună în centrul inimii, cu atât devin mai puternice, strălucite, prin unirea cu Hristos. Rostul

interiorizării este clar, în viaţă, teorie, practică, religie, cultură.

Să ne corectăm imaginaţia şi memoria, aducându-ne aminte de Hristos, de moarte, de judecată, rai, iad, veşnicie, înviere, etc; să smulgem, chiar din rădăcină, preconcepţiile, idolii, erorile, gândurile şi păcatele; să ne închinăm învăţăturii Sfântului Duh în filocalie, pe calea strâmtă, dar voi nu vreţi să ştiţi calea smereniei, pentru că a ascuns-o Hristos de către voi, înţelepţilor şi pricepuţilor, şi a descoperit-o pruncilor, ciobanilor şi orfanelor (Luca 10,21). Credem, înţelegem taina, ruga, binecuvântarea şi lucrarea divină, suntem fericiţi şi bucuroşi, încât săltăm ca David înaintea Sfântului Chivot, pentru că Tu, Iisuse, dăruieşti toate cererile către mântuire! Voi nu credeţi în lucrarea interioară, mintală, inspiratoare şi nu puteţi pricepe folosul rugăciunii interioare. Mintea e duh, spirit, înrudită cu Sfântul Duh prin subtilitate şi imaterialitate şi nu ne lasă să ne vulgarizăm, ci ne întoarce la loc în centru spiritual, în inimă, şi ne uneşte cu pomenirea mintală a lui Hristos. Numai acţiunea, fapta, dinamica, nu poate face mintea impasibilă, apatică, de nu îi vor urma multe diferite contemplaţii (Sfântul Maxim Mărturisitorul, cit. 71). Să ne odihnim mintea în Hristos, să ne imaginăm tainele vieţii lui Hristos: Naşterea în peşteră, întâmpinarea în Templu, Sfântul Botez în Iordan, Ispitirea din Carantania, Propovăduirea Sfintei Evanghelii, minunile, Sfânta Schimbare la Faţă pe Tabor, spălarea picioarelor ucenicilor, vânzarea, patimile Crucii, îngroparea, învierea, înălţarea, martirajul mucenicilor, asceza cuvioşilor precum şi revelaţia divină. Dar cel mai bun lucru pentru disciplinarea inimii, pentru pocăinţă, este să ne închipuim taina şi ceasul îngrozitor al morţii noastre, grozava zi a judecăţii, chinurile şi muncile veşnice, focul nestins, temniţele întunecoase de sub pământ, tartarul cel prea friguros, viermii care beau sângele, tovărăşia cu demonii, adică cele mai de pe urmă ale noastre şi în veac nu vom mai păcătui; să ne imaginăm dobândirea bucuriei negrăite a drepţilor, împărăţia cerească, slava veşnică, fericirea eternă, convieţuirea veşnică cu toţi sfinţii (idem 72); să ne împărtăşim cu Sfintele Sfinţilor, să se plinească şi cu noi ca şi cu Sfântul Arsenie cel Mare către fecioara din Roma „să piară pomenirea ta din mintea mea”, pentru că nu trebuie să ne aducem aminte de celelalte lucruri, Hristos e Singura Realitate.

După cum toate vietăţile purtătoare de case, melcul, broasca ţestoasă şi cele cu cojile tari nu se odihnesc decât în casa şi coaja lor, cu care sunt îmbrăcate, tot astfel şi mintea, în chip firesc, nu se odihneşte în altă parte decât în trupul ce-o poartă, în Sfântul Trup al lui Hristos, în centrul spiritual al inimii duhovniceşti consacrate, în cămara nupţială a inimii, în omul interior. „Fiule dă-mi inima ta!” De acolo, cu dinţii, un meterez luptă cu gândurile, cu vrăjmaşii şi cu patimile dinlăuntru. Deci să tăiem totul de la rădăcină, să nu poftim,

să nu ne mâniem, să nu zicem prost, nebun, etc. Dar voi, cei mai mulţi, nu ştiţi acest lucru. Vai vouă! (72). Preocupaţi-vă de omul nou duhovnicesc, nu de cel vechi adamic. Că doar prin Sfântul Botez suntem făpturi noi, lepădaţi de satan, de lume, de păcat strămoşesc şi actual. Iar dacă ne administrăm şi celelalte Sfinte Taine şi ierurgii, molifte, dezlegări, exorcisme, canoane, pravile, etc, atunci cu adevărat suntem în centrul Ortodoxiei, în esenţa mântuirii, adică în mistica ortodoxă. Numai un ortodox poate fi duhovnicesc, sfinţit, îndumnezeit. Orice altă mistică păgână, filosofică, ocultă, ştiinţifică, etică, estetică este eronată, schismatică, eretică, prihănită, degradantă, habotnică, superstiţioasă, pe când mistica ortodoxă are Pecetea Darului Sfântului Duh Dumnezeu şi Parfumul teofanic al Logosului divin, revelaţia Treimică şi a Maicii Domnului, experienţa patristică şi sfinţenia divină spre mântuire. Numai în Preasfânta Treime, în Ortodoxie, ne putem mântui. Deci veniţi toţi la Hristos şi la Biserica Lui, părăsiţi jucăriile şi gunoaiele lumii deşarte şi mergeţi pe singura cale de mântuire, cea strâmtă şi cu multe scârbe. Slavă Ţie, lisuse, Dumnezeul meu Preaiubit, Care ai suferit şi m-ai învrednicit să îndur şi eu, păcătosul pentru Tine, altarul, biserica şi mănăstirea Ta! Te simt cu mine şi Te înţeleg şi vorbim amândoi, Te apropii ca un Prieten, Păstor, Frate, Mire şi mă întăreşti pe cale, că eu sunt slab şi gol! Vino la robul Tău şi mângâie pe sluga Ta, că tare sunt întristat, îndurerat şi persecutat!

Dacă Sfinţii apostoli şi ucenici au auzit Logos Divin 3 ani, au propovăduit până Ia marginea cerului şi pământului, şi erau bucuroşi, bătuţi, ucişi, întemniţaţi, martirizaţi, apoi cu cât mai mulţumit, recunoscător şi fericit trebuie să fiu eu, păcătosul, că am auzit 5 ani Cuvânt ceresc şi am văzut atâtea minuni, semne şi puteri. Să păstrăm comuniunea prin Sfânta Euharistie şi teofanie, prin rugă tainică cu Hristos, şi să fim sub mâna cea tare a Lui mereu fără şovăire. Trebuie educarea facultăţilor mintale, predarea, consacrarea, sfinţirea, ruga şi îmbisericirea în fiecare clipă. Că vrăjmaşii se ascund şi se află împrejurul inimii, a centrului duhovnicesc după lucrare nu după fiinţă. Hristos ne-a creat buni, dar noi preferăm eroarea, răutatea, viciul, păcatul, etc. Înainte de Taina Sfântului Botez harul divin îndeamnă pe om la bine din afară, exoteric, deşi e pretutindeni, iar satan este încuibat în adâncul sufletului şi inimii. După Sfântul Botez, harul Sfântului Duh este în inimă interior, demonul iese afară exoteric. După Sfântul Botez i se permite satanei a sta în adâncul trupului, ca bold în faţa inimii, a centrului de echilibru, pentru încercarea libertăţii etice şi pentru a lua cununi. Din faţa inimii, afumă mintea cu aburul patimilor, cărnii materialiste, prihănite. Satan lucrează cu vicleşug, întunecând, ignorând, că nu-i place ca oamenii să ştie că locuieşte în ei, ca nu cumva să-l izgonească şi să-i declare

război în numele lui Hristos, scris pe inimă prin ruga inimii (Sfântul Diadoh al Foticeii, Filocalia 76, p. 224 şi cap. 82, cit. 7l). Gândurile viclene, păcatele, viciile, hulele fac să intre demonii în oameni şi apoi luptă contra lui Hristos.

Iată de ce e necesară spovedania deasă, pentru ştergerea păcatelor actuale. Aşa că este necesar să-Ţi slujim Ţie, Iisuse, cu dor, ca cei din urmă nevoitori, ca să fim primii. Să nu mai memorăm eroarea, păcatul, viciul, prihana, să luptăm până la sânge hotărât, să scoatem aducerea aminte a ispitei din închipuire şi să ne aducem aminte numai de Hristos, Maica Domnului, sfinţi, etc. Lucrul cel mai de râs este că ispita, păcatul, viciul, faţa ispititoare îmbătrâneşte, moare şi se preface pământ şi pipăim cu mâinile puroiul, oasele, ţărâna, viermii in mormânt (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut 73). Războiul vederii şi auzului trebuie suprimat, prin vederea şi auzirea lui Hristos teofanic, prin privirea sfintelor icoane şi auzirea Logosului Divin, scripturistic, ceresc, etc. Ce jertfă şi sacrificiu, a făcut Hristos pentru toată umanitatea! Aşa că ÎL savurăm pe Hristos Creatorul Etern Infinit, ne jertfim Lui şi lucrăm pentru El chiar în noaptea acestei vieţi, ca să dobândim lumina cea neînserată. Dacă nu vă dezvoltaţi în fapte bune credinţa, demonstraţi că e lipsită de putere, moartă (Iacov 2). În Ortodoxie harul, credinţa şi faptele bune sunt un tot nedespărţit. Harul, energia pornită din fiinţa divină, fluxul puterii divine, este necreat. După fiinţă Hristos este neîmpărtăşibil, necomunicabil, ca să nu cădem în panteism. Hristos Se comunică după har în împărăţia harului, Treimea în Unime intră în relaţie cu noi, Hristos Se împărtăşeşte Euharistie şi teofanic după har şi slavă, nu după esenţă. Hristos ne pregăteşte o altă împărtăşire şi o altă vedenie, mai presus de actualitate, mai presus de ghicitură. Că aici vedem ca în ghicitură, în parte, dar în Ceruri avem integritatea. Sfântul Duh este revelaţia Fiului şi Hristos este revelaţia Tatălui Ceresc. Viaţa în har este viaţa în Sfântul Duh sau în Preasfânta Treime. Harul este necreat şi nedespărţit de Dumnezeu dar se face văzut, străbătând ascetic calea poruncilor lui Hristos spre mistică (Sfinţii Marcu şi Nil Ascetul, Filocalia 1, ediţia 2, pr. Dumitru Stăniloae, Opere BOR, 1951, p. 248).

Hristos a fost legat, pironit şi pecetluit în mormânt, ca noi să fim liberi şi să lucrăm pentru Hristos, dar voi, hulitorii, socotiţi harul despărţit de Hristos şi Sfânta Biserică despărţită ca ipostasiere departe de Hristos, prin faptul că luptaţi contra teofaniei şi Euharistiei, ca şi catolicii care le admit false, ca şi protestanţii care se despart de Hristos şi de Sfânta Biserică prin „quot capita tot sensus". Însă noi credem în teofaniile, tainele şi dogmele Bisericii, că după învăţătura ortodoxă, a primi harul şi a trăi în har, înseamnă a primi pe Sfântul Duh şi întreaga Preasfântă Treime, fiind în Biserica vie, organismul de

iubire în care pulsează viaţa divină, câmpul de viaţă şi circulaţie al Sfântului Sânge Euharistie al lui Hristos. Voi nu vă mântuiţi, pentru că nu credeţi că există Hristos, teofanic, Euharistie, etc. (Sfântul Simeon Noul Teolog, Cuv. 48, p. 242, cit. 249). Dacă nu vine la voi harul Duhului Sfânt şi nu locuieşte în chip conştient, nu trebuie să se numească nici unul din voi duhovnicesc, ci trupesc. Fericirea este a-L avea pe Hristos întreg, Euharistie, teofanic (Idem Cuv. 55, cit. 279). Prin sfinţenia şi etica desăvârşită experimentăm pe Hristos, Izvorul Sfinţeniei binelui. Credinţa, activitatea etică, epistemologia divină, activitate, lucrare în via şi în ogorul lui Hristos prin virtuţi active (Sfântul Maxim Mărturisitorul Capitole gnostice 1, 78; Filocalia 154, cit. 250). Virtutea e trup al Cuvântului Hristos şi cei virtuoşi să fim întruparea lui Hristos, ca Unul şi Acelaşi Hristos să iradieze din-prin în toţi (Răspuns. Talasie, 35, Filocalia 3,123, cit. 29). Să ne deschidem spre Hristos, spre parfumul Logosului, să ne obişnuim prin asceză şi mistică încă din lumea asta pentru viaţa veşnică, să ne facem străvezii pentru Hristos, având mintea ca safirul şi cerul, ca să-şi manifeste providenţa prin noi slăvind pe Tatăl Ceresc. În fiecare suflet mântuit, Hristos iubeşte şi mântuieşte parţial lumea întreagă, pe care sufletul nostru o rezumă într-un fel particular, incomensurabil (Pierre Tailhard de Chardin, Se Milieu Divin p. 13-l7, 18). Hristos lucrează şi nu noi. Munca noastră, în ogorul şi în via lui Hristos, este spre sfinţire şi îndumnezeire. Că n-are nevoie vinul, apa, ca să se mântuiască, ci noi cei care ne împărtăşim cu Hristos şi suntem chipul şi asemănarea Lui.

Voi aţi căzut în voluntarism şi vanitate, considerându-vă creatori şi nu creaturi. Vă arogaţi, ca şi satan mândria, crezându-vă zei şi vă ridicaţi ca urâciunea pustiirii la locul cel sfânt. Vă credeţi făcători contra lui Hristos, crezându-vă arhitecţii cosmosului fără Dumnezeu. Dar acesta e panteism! Noi credem că Hristos e Viu, Se revelează, Se dăruieşte Euharistie. Voi căutaţi în diferite feluri strâmbe organizaţia bazei fără fundament, prigonind teologia fundamentală. Hristos străbate creatura, omul, societatea, regnul mineral, flora, fauna, şi continuă întruparea Logosului pe plan cosmic. Logosul divin pătrunde, penetrează energiile noastre de creatură, energiile cosmice şi formele, străvăzându-Se prin argumentul cosmologic şi scăldând totul în lumina lină a Sfintei Slave transcendente. Să ne preocupăm numai de Dumnezeul Cel Viu. Deci toată activitatea noastră n-are valoare fără Hristos Logosul şi puterea Dumnezeiască. Hristos ne mână proniator în fiecare acţiune, în fiecare moment. Hristos e în vârful ciocanului, pensulei, acului, inimii, respiraţiei, cugetului, voinţei, raţiunii, memoriei, reprezentării, imaginaţiei, noţiunii, judecăţii, silogismului, economicului, socialului, juridicului, teoreticului, esteticului, eticului, axiologiei valorilor, etc. Şi ducând până la capătul natural şi supranatural linia crucială,

Cuvântul ceresc, pictura sfintelor icoane şi toate preocupările valorificate în Hristos, cu care sunt ocupat, voi sesiza cauza şi ţinta ultimă a voinţei mele profunde care este Hristos, care este ţinta şi scopul final. Dar nu în sens panteist sau deist, cum credeţi voi. Hristos este în energia artelor sacre divine, în atracţia care se exercită asupra mea, ca să le desăvârşesc prin Hristos, căci Hristos însuşi e desăvârşirea şi trebuie să ajungem la plinirea bărbatului desăvârşit în Hristos.

Pomul se cunoaşte după roade şi omul după fapte. Hristos ne-a dat tuturor roada cea bună iar Maica Domnului şi-a dat roada sa, pe Hristos, însuşi pe care L-a născut. Deci şi noi păcătoşii dăm roade vrednice de pocăinţă. Hristos v-a întins toate mijloacele de mântuire şi v-a pus totul la îndemână, toate le-a plinit soteriologic, hristologic, eshatologic spre mântuirea tuturor. Ce roadă aveţi voi? Aţi făcut pact cu ateii, daţi afară din mănăstire pe monahi şi-i caterisiţi, dărâmaţi altare şi profanaţi tot ce-i sacru şi divin. Sunteţi năimiţi, lupi îmbrăcaţi în oi, mercenari, ighemoni, contra fraţilor voştri. Noi vă îndemnăm să nu părăsiţi altar, mănăstire, haină, cruce, icoană, taină, dogmă, ci să-l părăsiţi pe satan, că n-aveţi grijă nici de voi, necum de oi. V-aţi slăbit inimile şi viaţa prin minciună demonică şi trai bun, încât aţi ajuns atei la locul cel sfânt. Sunteţi tâlhari de-a dreapta şi de-a stânga şi tot huliţi până muriţi! Fugiţi de Euharistie dar nu fugiţi de păcate! Trebuie să-L urmaţi pe Hristos!

O simfonie a lui Beethoven, o pânză a lui Tizian, în care e cântat sau pictat Hristos, un ser cu eficacitate într-o anumită boală, un principiu de dreptate socială apărând Sfânta Biserică şi Dumnezeirea, o invenţie tehnică arhitectonică, în uşurarea muncii în Biserică în via lui Hristos şi în viaţa oamenilor, sunt tot atâtea chipuri noi, prin care se străvede mai clar Hristos în Cer nou şi pământ nou. Aşa iese treptat lumea din întuneric şi se umple de lumina lui Hristos. Dar lumina este „milieul" mijlocul, mediul divin, prin care Se descoperă, Se revelează printr-o modificare profundă a fiinţei lucrurilor. Lumea trebuie transfigurată din interior, structural prin Hristos. Toate obiectele se iluminează din centrul transcendent sacru divin, ce depăşeşte imanentul. Obiectele, materia, făptura, creatura, regnul mineral, flora, etc, se scaldă interior în lumină. Dar în această incandescenţă, ele păstrează, sau mai bine zis exaltă cele ce au mai definitiv în trăsăturile lor. Sânul lui Hristos e infinit şi în imensitatea Lui e loc pentru toate. Rezultatul final este diafania divină, conform teofaniei.

Materia sacro-sanctificată, în învăţătura ortodoxă, prin cele 7 taine şi ierurgii, devine mediu prin care iradiază divinul, „milieu", mijloc, etc. Materia nu este numai ce ne apasă, ne înlănţuie, ne ispiteşte la păcat, ci în acelaşi timp este cea care ne hrăneşte, ne susţine viaţa cu hrana nepieritoare spre viaţa veşnică. Hristos este

hrana veşnică şi viaţa veşnică. Materia nu este numai bătrână şi grea, ci şi tânără, vioaie şi energică. Hristos preface şi transformă pâinea şi vinul în Sfântul Trup şi Sfântul Sânge Euharistie iar trupurile sfinţilor iradiază lumină. Euharistia condiţionează viaţa tuturor celor de pe pământ, de aceea trebuie să ne împărtăşim mereu şi să-L simţim pe Hristos teofanic (Pierre Teilhard de Chardin, Le milieu divin, manuscris, Ben. Celius p. 69-83, cit. 253). Cât despre Zauder, cu alma mater philistrorum energetica şi unitatea văzută, nu mai vorbim. Că doar Tatăl Ceresc, Creatorul, nu ne-a dat ca mamă lutul, ci pe Maica Domnului şi Sfânta Biserică Ortodoxă (Zauder, Le problème du bien, Paris 1946, cit. 254). Dacă voi prin libertatea voastră aţi optat pentru păcat şi viciu, nu sunteţi totuşi deloc liberi, ci sunteţi sclavii viciului demonic lumesc, carnal.

Impulsul dat materiei este prin Ortodoxia Sfintelor Taine şi ierurgii, diafanii şi teofanii, exorcisme, spre transfigurare, transformare, transpunere, prefacere ca în Sfintele Taine. De acolo aţi luat şi voi în ştiinţă noţiunea conceptului de metabolism. Desăvârşirea, unirea, progresul în Hristos, este prin Hristos cu contribuţia noastră, care sunt chip şi asemănare a lui Hristos. Să colaborăm cu Hristos, să nu-L împiedicăm de a locui în noi şi în lume, de a se face străveziu în cosmos. Voi legaţi activitatea de lex-canon, etc, dar aţi uitat tocmai esenţa dogmei şi a Tainei. Voi L-aţi închis, L-aţi îngrădit, L-aţi legat, L-aţi răstignit a doua oară pe Hristos, v-aţi despărţit de El, refuzând colaborarea, unirea, teofania, etc, ca şi catolicii şi protestanţii, etc. Voi credeţi într-un zeu static ateist, cu totul transcendent în cenzura trascendentă, în sens blagist luciferic. Dar Hristos e liber. Fiinţa sa este neschimbată dar energiile sunt sofia necreată. Eternul, ca posibilităţi, este actualizat în forme infinit veşnice variate de voia Sa Divină. Hristos mai are de lucrat multe cu cosmosul material- spiritual. Şi energiile necreate, prin harisme, haruri infinit de variate se unesc cu puterile naturale ale noastre, care variază de la ins la individ.

Astfel, prin activitatea noastră, noi ne ştim uniţi cu Hristos şi chemaţi la colaborarea cu Dumnezeul Viu dinamic lucrător, prin Logos divin pentru plinire. Să plinim totul în Hristos care-I plinirea Legii şi a Profeţiilor, să ne simţim uniţi cu Hristos şi să sporim în unirea cu Hristos. Însăşi activitatea în via şi în ogorul lui Hristos este fericire, pentru că-i dinamismul însuşi, prezenţa disimulată dar simţită a lui Hristos. Voi hulitorilor, negând Sfintele Taine şi diafania, teofania, vă consideraţi, în mod luciferic, singurii agenţi ai activităţii voastre şi refuzaţi mai rău decât papistaşii chiar ajutorul trimis de Hristos. Nu numai că vă despărţiţi ireductibil de Hristos ci chiar ÎL prigoniţi, staţi faţă de Hristos nu numai în afară dar chiar ca duşmani. Măcar luptaţi ca Israel, ca să primiţi în zori binecuvântarea divină.

Munca nu uneşte ea însăşi cu Hristos şi nu-şi are fericirea în sine-şi, ci numai prin Hristos. Dumnezeu e Tatăl care ne ajută invizibil şi chiar vizibil teofanic-diafanic să urcăm la El. Ne strânge şi mai cald la Sânul Său. Este imanent prin Energiile Sale necreate dar şi transcendent prin fiinţa Sa, ca o ţintă la care mereu ajungem, dar spre care mereu tindem prin activitatea creatoare, liberă, neîngustată de lege, canon, etc, fiind o împreună lucrare cu Hristos, tot mai unit cu Hristos, prin har şi împărtăşire. Iubeşte pe Hristos! Fă ce vrea Hristos, prin iubire, credinţă, nădejde desăvârşită, etc. Mântuirea este în decursul faptelor bune, experimentând prezenţa divină. Deci prin asceză, spre viaţa în har, cu ajutorul lui Hristos Euharistie, teofanic, diafanic.

Vă minunaţi că suntem prigoniţi? Dar toţi câţi L-au urmat pe Hristos, au fost persecutaţi ca şi El (Ioan 15. 18 - 27; 16. 1 - 4; 2 ' Timotei 3. 12 - 17). Ca şi cei 3 tineri din cuptorul babilonic, ca şi Isaia ferestruit, ca Iona în chitul mării Mediterane Interne, ca Daniil în groapa cu lei, ca Sfântul Ştefan între pietre şi scorpii, ca Ioan Prodromos decapitat, ca Iov gol, bubos, părăsit, ca Pavel plăcând lui Hristos, ca Petru ascuns la Simon curelarul, ca Sfântul Atanasie i cel Mare, ca Sfântul Hrisostomos, etc,- toţi cei care ÎL iubim pe Hristos, suntem urâţi în zadar (Ioan 15. 18 - 27; 16. 1 - 2; Galateni 1. 10; Iacov 4. 4; Luca 6. 24 - 25; Iacov 5. 1; Matei 7. 15). Iar eu i păcătosul sunt hulit, clevetit, prigonit, etc, dar Tu, Iisuse, ai fost prigonit înaintea mea şi Te-ai zbătut pe Sfânta Cruce şi rabzi şi azi I până la a Doua Venire. Aşa că eu, slugă netrebnică, ce pretenţie am?

Trebuie să-Ţi mulţumesc şi să Te slăvesc întru toate că mă aperi, ‘ mă acoperi şi lucrezi în adevăr întru tot! Eşti Doamne întru toate cele săvârşite şi plinite, precum şi de pe Cruce ai grăit: „Săvârşitu-s-a!” Dacă azi sunt surghiunit şi urât, apoi Tu ai fost înaintea mea prigonit şi bătut, răstignit şi ucis pentru păcatele noastre! Tu eşti Creatorul, eu sunt creatura netrebnică! Deci suferinţele toate sunt pentru Slava Ta, că de-am îndura totul, numai să câştigăm împărăţia Cerurilor! Să lucrăm cât e ziuă, ca să facem tot ce-i bun şi să ne întărim în Duh şi in Adevăr spre mântuire. Iată că poartă Crucea, povara, Biserica toată şi totuşi e bună sarcina şi e bun jugul Crucii. Dar voi, hulitorilor, sunteţi fanatici, întrucât ne prigoniţi pe noi cei de o credinţă, ÎL prigoniţi întâi pe Hristos şi pe toţi iubitorii de Hristos, că persecutaţi întâi Iubirea Euharististică, teofania şi tot ce este divin, sacru. Cu Legea în mână voi aţi urât pe Hristos în zadar, cavă împotriviţi cu duşmănie, faţă de învăţătura Sa divină teofanică, Euharistică (Ioan 15. 18).

V-aţi împietrit inima, faţă de primirea mijloacelor puse la îndemâna voastră, şi nu vreţi să vă mântuiţi! Aveţi pizmă faţă de aproapele, care stăruie în ascultarea poruncilor lui Hristos. Sunteţi făţarnici, pentru că arătaţi că iubiţi pe Hristos cu vorba, dar nu cu

inima şi cu fapta. Sunteţi fanatici cu iubire falsă, trufaşă şi prigonitoare. Că ne surghiuniţi, zicând că aduceţi slavă lui Hristos, şi nici voi nu intraţi în Cer, nici pe monahi, cler, creştini, necum pe păgâni, eretici, sectanţi, schismatici, nu-i lăsaţi să se mântuiască, ci-i smintiţi şi judecaţi pe Judecătorul Hristos însuşi (Ioan 3. 17). Aveţi iubirea de sine peste măsură, care aduce nedreptate. V-aţi alipit de bunurile terestre (l Timotei 6. 10; Ioan G. Coman, Dumitru Stăniloae, învăţătura de credinţă creştină ortodoxă, 1952 Bucureşti p. 350). Încetaţi prigoana, închinaţi-vă lui Hristos, iubiţi pe Dumnezeu şi pe aproapele, dacă vreţi să vă mântuiţi! Că ighemonii nu se mântuiesc, decât dacă se convertesc ca Pavel. Vai vouă, departe sunteţi voi de calea Damascului! Orice ar fi, orice s-ar vorbi, noi să fim în lucrare, în via şi în ogorul lui Hristos. „În cele ce te voi găsi, în acelea te voi judeca”! Toată prigoana, care mi-o faceţi, e contra lui Hristos, că doar lucrăm pentru Hristos şi-I purtăm Sfânta Sa Biserică în spinare, lucrăm cu timp şi fără vreme. Deci încetaţi prigoana, pentru că n-are rost să vă faceţi rău înşivă! Faceţi binele cât e vreme, că vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Să lucrăm cât e ziuă, să facem lucrarea Adevărului. Să nu trăim în minciună, ci în Hristos în Adevărul Etern şi Infinit. Slavă Ţie, lisuse, că toate le-ai lucrat spre Binele Etern şi Infinit! Lucrează şi vorbeşte Doamne, pentru că robul Tău ascultă! Slavă Ţie, Esuse, Dulce! Ai făcut minuni în faţa noastră, a tuturora, dar inimile împietrite, urechile necircumcise, cerbiciile încordate, nu vor să se smerească! Hristos ne dă har şi iubire, credinţă şi nădejde, chiar în prigoană şi amară primejduire actuală, ne dă harisme precum odinioară primei Sfinte Biserici Ortodoxe.

Ne-ai ales lisuse, ne iubeşti cu Iubire veşnică, spre a mântui pre toţi! Slavă Ţie, lisuse Dulce al vieţii mele Dumnezeu! În mine s-a făcut linişte mare şi pace, din furtuna şi uraganul oceanic, pentru că Tu, lisuse Dulce, ai zis Cuvânt ceresc: „Taci! încetează!” Şi îndată a încetat totul. Deci nu mă părăsi Doamne, că nici eu, păcătosul, nu mă ruşinez de Tine în faţa lumii! Că în fiecare zi mor pentru Tine, sunt urât de tot cosmosul pentru Tine şi port rănile, Crucea, spinii, ocara, Biserica Ta în spinare! Ocara cu care Te-au hulit ighemonii, a căzut asupra mea! Şi râvna casei tale m-a mâncat! în timpul muncii, în via şi ogorul Tău experimentez mistic. Şi totuşi Hristos a biruit şi de data aceasta. Iată că S-a proslăvit, întru puterea Sa infinită eternă, Şi-a arătat slava Sa cea mare şi întru mine, m-a scos din pragurile morţii şi ale iadului cu Mână Tare şi Braţ înalt, m-a însănătoşit fără să mă încredinţeze ajutorului omenesc. Parcă a fost un vis. Învie Doamne, să se risipească vrăjmaşii Tăi! Fă minuni Doamne, că Tu eşti Dumnezeul cel mare şi Atotputernic! Şi azi Te-am experimentat, Te-am constatat că eşti Acelaşi Dumnezeu, viu şi lucrător şi adevărat, întrucât am auzit glas din ceruri şi Ţi-am văzut aievea Lumina Taborică, Te-am gustat zilnic

cât de Bun eşti Tu, Iisuse Dulce, scump Mântuitor, şi văd cum mă proniezi şi mă porţi pe braţe şi pe umeri spre Patria Cerească! Că sunt primit la Ceruri şi sunt iubit cu iubire veşnică, numai pe Tine

Te iubesc şi Te popovăduiesc! Am murit şi am înviat din nou, ca să-Ţi laud Slava Ta! Şi sunt îndrăgostit de Tine, Iisuse Dulce, n-am vorbe, nici scris, ca să corespundă demnităţii Tale Divine, faţă de marile daruri pe care le-ai adus din destul peste mine! Ce să fac să-Ţi mulţumesc, să Te bucur pe Tine, care ai spus că Ţi-e întristat sufletul până la moarte? Lasă-mă să-Ţi scot spinii şi piroanele, vino la sânul meu bolnav şi mă tămăduieşte definitiv, minunează, cu milele Tale, viaţa mea cea surghiunită! Că numai pe Tine te am Scump Odor, Te iubesc cu iubire înflăcărată, în locul tuturor iubirilor! Vreau să Te am pururea, pretutindeni! De aceea Te port şi Te apăr, îmi risc viaţa pentru Tine, cum şi Tu Te-ai răstignit pentru mine şi m-ai iertat înainte de a mă naşte! Pătrunde în sufletul meu îndurerat, veseleşte-mi inima rănită, lucrează precum ştii în viaţa mea, ca să mă mântuiesc şi să-Ţi slujesc Sfânta Liturghie zilnic! Dă-mi un loc să-mi întind Sfântul Antimis, să-ţi ridic altar sfânt curat, să mă rog pentru tot cosmosul, să Te proslăvesc împreună cu toată Ortodoxia şi cu Sfânta Biserică triumfătoare.

Ai milă, Iisuse Dulce! Că sunt prigonit şi n-am putere, n-am nimic şi nu pot să deschid gura! Dar nu mă ruşinez în faţa duşmanilor Tăi, Iisuse, ca să nu Te hulească, să nu Te defăimeze, din cauza noastră! Preamăreşte Sfânt numele Tău, întru toate, arată tăria Braţului Puterii Tale şi miluieşte-mă şi acoperă-mă, că sunt strâmtorat din toate părţile şi nu am reazem decât la Tine, scump Dumnezeu Sfânt! Auzi-mă, Iisuse! Rămâi cu mine, Iisuse Dulce, mângâierea sufletului meu şi mă miluieşte, că sunt şi eu robul Tău şi n-am nici un scop decât să Te iubesc! Toţi mă prigonesc, mă roagă să ies din hotarele lor, precum şi pe Tine Te-au persecutat, Te-au hulit cu batjocuri din hotarul gadarenilor şi a gherghesenilor! Dar dacă Tu ai suferit, cine sunt eu păcătosul să fiu slăvit în valea plângerii? Slavă Ţie, Iisuse, pentru toate! Te iubesc veşnic şi te apăr cu slabele mele puteri, că atunci când sunt slab sunt mai tare! Că tu eşti Dumnezeul viu, „Sfinte Tare”, întru Tine mi-am pus nădejdea şi pe Tine Te iubesc, întru Tine nădăjduiesc pururea, pretutindeni, cu dor nespus! Lucrează Tu cu Dreapta Ta Atotputernică, precum ai lucrat mereu şi eşti în veşnicia Infinită Lucrător viu, Cuvânt şi înţelepciune, Putere şi Slavă, Har şi Iubire! Că eşti Iubire însăşi şi ne iubeşti pe toate creaturile cu Iubire veşnică, precum este Iubirea Intertrinitară. Că la Tine, nu sunt jumătăţi de măsură ca la noi. Că după cum Eşti Infinit Etern, la fel este şi iubirea, mila şi tot atributul divin şi epitetul ornant. Iubirea Ta Divină este pururea pretutindeni, îmi dă şi mie flăcări de dragoste divină, că ai venit să arunci cu foc şi ce este dacă s-a şi aprins! Iată

ard de dorul Tău, de a Te vedea, de a Te auzi, de a Te simţi precum Eşti, de a Te apăra, precum mi-am pus viaţa în joc pentru Sfânta Ta Cruce, Icoană, Taină, peste tot, cu sfântă râvnă spre îndumnezeire! Ai lovit pe toţi duşmanii cu milă, ca să se pocăiască! Iartă-i Doamne, că nu ştiu ce fac! Dacă nu i-ar ispiti satana, n-ar huli şi n-ar prigoni ce nu cunosc. Deci ai milă, Iisuse Dulce, şi întăreşte zidirea Ta, înalţă-Ţi Dreapta Ta spre izbăvire şi apără-mă şi pre mine de toţi duşmanii văzuţi şi nevăzuţi, trimite îngerul păzitor să mă acopere cu ale sale aripi şi îmi dă să am har şi iubire, credinţă şi nădejde, lucrare în via şi în ogorul Tău, că tu eşti Adevăr şi Viaţă, înviere şi Lumină şi pre Tine Te laudă toate Puterile Cereşti, în veşnicia Infinită!

Eu sunt vierme şi praf în Faţa Ta Creatorule Divin şi vreau să mă mântuiesc! Slavă Ţie, Doamne, pentru toate şi binecuvântat să fii în vecii vecilor nesfârşiţi! Te iubesc Iisuse, vreau să-Ţi rămân credincios, vreau să Te propovăduiesc, vreau să Te am în inima mea rănită, vreau să Te apăr şi să lucrez în via Ta, vreau să Te slujesc mereu ca să am plată, să fiu cu Tine în Ceruri! Ia-mă Doamne de pe pământ şi ţine-mă lângă Sânul Tău, pune-mă în harul ceresc divin de-a dreapta Slavei Tale, iubeşte-mă şi acoperă-mă cu iubirea Ta mereu! Că n-am alt Dumnezeu afară de Tine şi n-am altă nădejde în afară de Iubirea Ta! Numai pe Tine Te am, Iisuse Dulce, şi numai întru Tine am nădejdea, numai cu Tine vreau să fiu! Sunt certat de toţi şi sunt bătut, toţi scrâşnesc din dinţi asupra mea, mă hulesc şi mă batjocoresc! Dar şi Tu ai fost prigonit şi hulit, bătut, scuipat şi înspinat, flămând şi gol, dosădit şi urât în zadar.

Eu pentru Tine sufăr azi! Primeşte jertfa mea în Ceruri şi lacrimile mi le şterge, mă apără că neputincios sunt, slab şi urât, şi n-am loc unde să-mi mai plec capul! Că sunt prigonit, nu numai din cetate în cetate, dar chiar din casă în casă şi din om în om. Dar şi Sfintele icoane, Sfintele Cruci, Sfintele Taine şi altarele Tale sunt prigonite, hulite şi călcate în picioare. Iar Tu taci, sau vorbeşti pe şoptite Cuvânt ceresc! Te văd cât eşti de dosădit şi neînţeles de creaturi, Iisuse Dulce! Mai lasă-mă, Iisuse, să răsuflu în durerea- mi grea! Mai slăbeşte Scump Iisus prigoana, ca să mai bucur de pacea Ta! Tu apără-mă şi acoperă-mă, ca să înceteze prigoana şi mă pune sub lumina aripilor Tale, mă scapă de toate relele şi mă întăreşte cu harul Tău, că sunt mic şi prost şi n-am alt ajutor decât Dumnezeirea Ta Sfântă şi Dulce! Dar ce mai doresc altceva oare? Numai pe Tine vreau să Te iubesc şi să Te gust! Numai întru Tine am încredere şi vreau să Te cunosc, fericirea şi viaţa veşnică este întru cunoaşterea Ta Divină! Eu pe Tine te vreau Iisuse Dulce şi întru toate pre Tine Te cercetez, Te caut, ca să mă îmbogăţesc întru Slava Ta eternă Infinită, să am comori în Ceruri, că sus e adevărata bogăţie, la Tine de-a dreapta Slavei! Iartă-mă că Te-am răstignit cu neamul şi cu ucenicii mei, îndură-Te şi

dă-mi iubire, har şi putere, de a-Ţi sluji veşnic! Vreau să mă înflăcărez de Iubirea Ta şi să nu mai simt spinii, boldurile, prigoanele! Ajută-mi Doamne, că prea sunt persecutat de tot cosmosul! Ajută-mi Iisuse Dulce să fac slujbe divine, să scot suflete din iadul cel mai din afund! Pentru prigoana dinlăuntru, încetează şi prohibeşte-o pe cea din afară, deşi toate sunt grele! Dar cu Sfânta Ta Cruce biruiesc totul, că numai întru Tine îmi aflu tot dorul. Iartă-mă, Iisuse, că n-am cuvinte puternice, mă rog şi nu ştiu ce-aş vorbi eu păcătosul! Te-am pus ca pe o pecete pe inima mea, m-am pitit în Sfintele Tale Răni, m-am pitulat lângă Sfânta Ta Cruce, am luat jugul Tău cel bun şi uşor, m-am învelit cu Sfântul Tău Sânge Euharistie, sunt copleşit de vedenia Ta, încântat de Cuvântul Tău ceresc Divin! Vreau să mă pocăiesc şi să nu Te mai supăr cu păcatele mele! Că pentru Tine mă mânii, mă doare sufletul când Te văd prigonit, vreau să Te apăr şi-Ţi iau ocara asupra mea, mă supăr şi plâng, blestem pe satan şi pe toţi vrăjmaşii Tăi, aş vrea să-i trăsnească Sfântul Ilie şi să se crape pământul sub ei, că nu mai pot suferi să Te hulească atâta! în toate frământările şi prigoanele, am văzut minuni şi Taine divine, lucrarea lui Hristos a umplut totul, încât toţi vrăjmaşii ei, cu capete şi picioare sparte şi rupte, hăituţi de îngerul Iui Hristos, au încetat prigoana. Dar lumea creaturii este schimbătoare, şi iar mă va persecuta. Deci nu aştept decât mila, iubirea, providenţa lui Hristos, întru care nu-I schimbare, nici umbră de mutare. În mijlocul durerii, postului, foamei, setei, golătăţii, terorii, străinătăţii sunt cu Tine Iisuse Dulce şi tu-mi eşti de toate.

Ajută-mi Doamne Iisuse pururea, pretutindeni, lucrează prin mine, scrie şi propovaduieşte, dă har şi puteri, minuni şi semne, scoate din iad la Sfânta Litughie miliarde de suflete! Primeşte, Doamne Sfinte, Jertfa zilnică, iubirea, credinţa, nădejdea. Te apăr cu preţul vieţii mele, pentru că Tu Ţi-ai dat viaţa pentru mine şi pentru întreg cosmosul! Iar eu dacă mi-am pus viaţa în joc pentru Tine, înseamnă că dobândesc viaţa veşnică şi învierea întru Slava Ta eternă Infinită! Sufăr pentru Tine, în fiecare zi sunt dat ca oile spre junghiere pentru împărăţia Cerurilor! Mă zbat cu frică şi cu cutremur, lucrând pentru mântuire! Duşmanii Tăi vor să-Ţi dea afară Sfintele Taine, Sfânta Cruce, să-Ţi dărâme Sfintele altare, catacombele prigonite! N-am loc şi vreme în contra-timpul comensurabil, sunt singur şi rănit de iubirea Ta! Port ocara Ta între duşmanii Tăi, între farisei şi vipere, străin şi însetat, gol şi flămând, rănit şi închis, prigonit şi dinafară şi dinlăuntru! între spini şi şerpi zac, e grea Crucea pe care o duc singur, părăsit de toţi! Dar te am exemplu pe Tine, căci ai dus Sfânta Cruce până la capăt şi porţi Sfintele Răni, în care mă ascund şi eu azi. Că înainte de a suferi noi creaturile, Tu însuţi ai fost ascultător până la moarte. Eşti şi astăzi hulit, procesul şi judecata Ta încă nu s-au închis. Te înjură în faţa mea de Sfintele Paşti, Te blesteamă şi Te hulesc toţi.

Dar cum nu-Ţi deschizi gura din Sfintele Icoane şi de pe Sfânta Cruce, la fel tac şi eu, mai mult Te înţeleg, Te iubesc şi Te ador, Iisuse Dulce! N-am cu cine vorbi şi n-am cui să mă spovedesc, de aceea-Ţi scriu din groapa cu lei şi din Egiptul patimilor, din amară primejduire, dintre ameninţări şi calomnii. Nu mă părăsi, nu mă prigoni şi Tu, că pe cine vine la Tine nu-l scoţi afară, iar eu la cine mă voi duce Doamne?

Voi cei care mă prigoniţi, luaţi seama să nu fiţi luptători împotriva lui Dumnezeu, cum vă mustra şi Gămăliei în Sanhedrin. M-aţi alungat voi de la masă, ca pe un câine râios? Hristos mă primeşte zilnic la masa Euharistică, mi se dă întreg în Trupul şi Sângele Lui. Mi-aţi luat voi toiagul, cărţile, crucea, etc? Dar Hristos îmi dă Cuvânt viu ceresc şi haruri, mă iubeşte şi mă odihneşte pe Crucea Sa. Astăzi istoria iluminismului laic, anticlerical se repetă. De aceea trebuie să vină cei 3 sfinţi, ca sa-l demaşte pe antihrist, pe fiară, desfrânată şi proorocul mincinos. Că altfel vă înşeală satan prin cosmopolitism, fariseism, saducheism, etc. Nu mai lucraţi contra lui Hristos, încadraţi-vă cu toţii în creştinismul ortodox, făcând asceză şi crezând mistic cu adevărat în Dumnezeul Cel Viu. Toţi căutaţi fericire, libertate, viaţă, pace, etc. Dar toate aceste valori fără Hristos, nu există. Nu există decât un Singur Adevăr, o Singură Logică, un Singur Logos, Hristos Dumnezeu. Laicizarea religiei, politizarea politeistă, etc, este sclavagism şi eroare, pe când Hristos dăruieşte har din plin vărsând peste toată făptura (Ioil 3). Dar eu, cel din urmă apostol, ca stârpitură ce sunt, nu am loc pe acest pământ, căci sunt întărâtat şi căutat pretutindeni, judecat de pământ, ca să nu mai fiu judecat de Ceruri. O, pământule, pământule, de ce te ridici contra Cerului înalt?

Satan caută tactici noi, vă munceşte din 6 părţi, după numărul fiarei. De sus, cu covârşirile în virtute peste puteri; de jos, cu lipsuri şi slăbiciuni provenite din lenea voastră, pe care le întâmpinaţi în realizarea virtuţii; din dreapta, când diavolii se prefac că sunt cu motiv drept către virtute şi vă aruncă în răutate; din stânga, dintr-un evident motiv al celui rău care vă face să păcătuiţi; dinainte, când vă asaltează cu închipuiri şi gândurile lucrărilor ce se vor întâmpla; dinapoi, cu amintirea celor petrecute. Gândurile năvălesc şi invadează dinafară înlăuntru, prin memorie şi imaginaţie sau glas tainic al inimii; dinafară înlăuntru, prin obiectele perceptibile celor 5 simţiri văzute, mirosite, auzite, gustate, pipăite. Gândurile dinlăuntru şi din afară provin din 3 pricini: diavolii şi patimile, rănile primite în inimă de la iscoditorul satan, fie urând, fie iubind ceva cu pasiune. Să ne supunem voinţa voinţei lui Hristos; să ne îmbrăcăm în Hristos zilnic, să ne facem propuneri; să luăm hotărâri a ne împotrivi tuturor obstacolelor, iar seara să ne cercetăm conştiinţa, să ne mărturisim, să reînnoim hotărârile şi dorinţele mereu; să medităm la Patimile Domnului, la suferinţele sfinţilor, încât deprinderea binelui să devină

firească; să avem suflet mare şi voinţă decisivă. Ce vei păzi fiule? Graiurile Cuvântului ceresc, Logos divin, scripturistic, tradiţional. Vă trebuie multă răbdare, mai bun este cel îndelung răbdător decât cel puternic. O, Dumnezeul meu, când se va înarma inima mea cu arma răbdării? Când voi trece prin ispită, fără a-mi tulbura inima, ca să dau bucurie lui Hristos? Să nu ajungem la mari concepţii despre noi, ca să nu cădem în mândrie; să ne dăm seama că suntem nevrednici; să nu lăsăm mintea să iasă la lucrurile din afară ale lumii, nici chiar la un cuget ori întâmplare cât de mică ce ni s-ar întâmpla; să fim încredinţaţi că toate cele din afară sunt duşmanii noştri şi dacă ne-am fi dat în mâinile lor, negreşit am fi rămas morţi sau răniţi; să facem osebire totdeauna cu ce-i al nostru propriu şi cu ce-i al harului divin; să ne considerăm ca şi cum n-am fi existat. Că mai mult timp este de când nu suntem, decât de când existăm, de vreo 70 de ani sau 80, cu durere.

Noi am fost nimicuri şi n-am putut face nimic pentru a lua fiinţă. Deci existenţa noastră-i datorită numai bunătăţii lui Hristos. Ba încă Hristos, prin Providenţă, ne păzeşte în orice clipă. Ce eşti omule sărman, altceva decât nimic pretenţios? Ba încă ne putem întoarce, în orice clipă, în praful din care suntem creaţi, dacă ne părăseşte Hristos sau îşi întoarce Faţa Sa de la noi. În existenţa asta n-avem dreptul să ne socotim ceva sau să dorim a ne considera alţii. „Nu eu m-am ostenit, ci darul lui Hristos, care este în mine" (1 Corinteni 15, 1-l0) Ce facem fără har? Dar câte vicii şi păcate am fi săvârşit, de nu ne-ar fi împiedicat Hristos şi nu ne-ar da bătrâneţe şi moarte? „Nu voi da slava Mea altuia" (Isaia 42. 8). Toată slava I se cuvine lui Hristos. Deci noi să ne smerim in Hristos. Să ne considerăm mai jos decât toţi oamenii. Nimic nu-i mai iubit de Hristos, decât a te socoti cu cei mai de jos. Dacă vrei să te mântuieşti, ridică-ţi picioarele de la pământ, înalţă-ţi mintea la cer şi la Hristos în Ceruri toată ziua şi noaptea. Defaimă-te cât poţi, silindu-te a te vedea inferior oricărui om. Aceasta-i adevărata nevoinţă. Nu-i altă osteneală mai aleasă celui ce voieşte a se mântui în Hristos Cel ce dă Putere. Două smerenii sunt: l) a se considera cineva dedesubtul tuturor şi 2) a atribui lui Hristos biruinţa. Prima început, a doua sfârşit. Cine caută smerenia trebuie să aibă conştiinţă de sine şi să se considere mic, neînsemnat şi că-i mai păcătos decât toţi păcătoşii şi mai urât decât toate făpturile, ca unul ce-i mai stricăcios decât dracii, că-i rob satanei prin vicii şi păcate, oricâte fapte bune ar face şi oricâte daruri ar lua cu atât mai mult toate se datoresc lui Hristos şi deci te obligi şi mai mult faţă de Hristos. Să ne pogorâm în adâncul smereniei, fiindcă n-avem nimic vrednic cu care să satisfacem pe deplin darurile lui Hristos. (Sfinţii Hrisostom, Varsanufie, Grigorie Sinaitul 5, cit.88). Doamne să nu-mi îngădui, vreodată, a deveni fur al cinstei şi harului Tău! Că Ţie se

cuvine laudă, cinste, slavă iar mie ruşine! Ţie Iisuse se cuvine dreptatea, iar nouă ruşinea faptelor şi feţelor! Doamne nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă! Asta este slava şi eu sunt robul Tău! De unde mă scot oamenii bun, când nimeni nu-i bun decât Unul Dumnezeu? (Daniil 9- 7, Ps. 113. 9, Matei 19- 17).

Toate lucrurile bune care le-am făcut, sunt ale lui Hristos, nu ale noastre. Să ne smerim, ca să fim vrednici prin mai mari faceri de bine şi să îi ţinem la distanţă pe demoni. Hristos e Autorul începător şi înfăptuitor. Lui ÎI mulţumesc şi pe El ÎL laud. Să avem scopul curat şi sârguinţa obligatorie pentru Hristos. Ba încă să ne ruşinăm şi de virtuţile noastre, întrucât faţă de virtuţile şi de atribuţiile divine, sunt o profanare din cauza lipsurilor şi insuficienţelor noastre şi pentru că suntem creaturi limitate şi vremelnice, iar virtuţile divine sunt daruri ale Sfântului Duh şi deci infinite, veşnice după mărime şi mulţime. (Sf. Vasile cel Mare) Iar dacă ne comparăm faptele cu ale sfinţilor, la fel. Dreptatea noastră-i ca o cârpă lepădată, înaintea Iui Hristos nici cerul nu-i curat. Deci să strigăm: „Iisuse, milostiv fii mie păcătosului!” (Isaia 47. 6, Iov. 15. 15, Luca 18. 13). „Dumnezeul meu, nu mă părăsi, că n-am făcut niciun bine Înaintea-Ţi. Ajută-mi cu mila Ta, să pun început bun!”. Să ne smerim cu toţi şi sub toţi, dacă vrem a-L slăvi pre Hristos. Să ne smerim cât putem şi Hristos va veni să ne îmbrăţişeze. Cu cât ne vom umili în ochii lui Hristos şi vom vrea a fi socotiţi netrebnici de alţii, a ne întoarce toţi de la noi, ca de la un lucru urât, cu atât ne va primi şi se va uni strâns cu noi mai cu iubire. Că Hristos a tăcut când am făcut rău: „Ai făcut toate acestea, iar Eu am tăcut pe Cruce, Euharistie etc.” În suferinţă să-L chemăm pre Hristos. Să n-avem părere de noi înşine, mândrie, nerecunoştinţă, nemulţumire; să nu-L mai vătămăm pre Hristos cu păcatele; să înfrângem patimile şi să câştigăm virtuţile; să batem războiul cu patimile care ne supără, ne păgubesc şi năvălesc peste noi totdeauna; să dobândim virtuţi contrarii păcatelor şi viciilor; să nu zăbovim nici în dobândirea virtuţii, ci să luptăm neîncetat şi să urcăm pe înălţimea înfăptuirilor; să nu stăm pe loc o clipă, că aici e valea plângerii, nu-i loc de odihnă. Fiindcă această oprire, odihnă în calea virtuţilor, nu-i pentru a lua răsuflare şi putere, ci pentru dare înapoi şi slăbire. Dacă stăm totuşi, să ne cercetăm lipsurile ce încă le mai avem, să cugetăm la mijloacele, la lucrurile de a dobândi o altă nouă virtute.

Să fim pururea cu grijă fierbinte, îndemânatici pentru a nu pierde nicio virtute; să dobândim fapta bună şi virtutea; să ne ferim de ispita trupului. Virtuţile din afară cu post, privegheri, meditaţii, trebuiesc cumpătate. Iar virtuţile lăuntrice, duhovniceşti, trebuiesc cultivate Ia maximum: iubirea de Hristos, despătimirea lumii, smerenie de sine, ura patimilor, păcatelor, viciilor, răbdarea, blândeţea, iubirea de duşmani, etc. Deci gândul, pofta, inima să nu

cugete, să nu voiască decât a birui păcatele, cu care luptăm şi care ne atacă. Aceasta să ne fie toată lumea, Cer şi pământ, bogăţie şi scop, ca să plăcem lui Hristos curaţi. Mâncare puţină, osteneală, odihnă, priveghere, somn, casă, afară cucernicie, lucrul mâinilor, etc- toate să ţintească spre a birui patima, păcatul şi a câştiga virtuţi. Să nu ne dezmierdăm şi să nu ne îndulcim pământeşte. Războiul nevăzut este aspru, sângeros, crud, dârz, dacă privim la dulceţi deşarte, terestre. Cel ce-şi iubeşte sufletul şi-l va pierde. Cel ce-şi urăşte sufletul în lumea asta, îl va câştiga în viaţa cea veşnică. Suntem datori a vieţui nu după trup. Că vieţuind trupeşte, vom muri. Iar de vom vedea cu Duhul faptele trupului muritor vechi, vom fi vii în Hristos. (Ioan 12, 25; Romani 8. 12). Trebuie să câştigăm virtuţile progresiv, de la una la alta. Să punem hotărâre spre desăvârşire, să ne înflăcărăm pentru Hristos. Deci neputându-se întâmpla nimic fără voinţa lui Hristos, iar noi dorind numai voinţa lui Hristos înainte Povăţuitoare, este evident că Vom avea oricând numai ce voim. Pedeapsa pe pământ, munca, durerea, suferinţele, etc, numite Cruce sunt foarte plăcute lui Hristos şi ne fac prieteni ai lui Hristos, Care însuşi a suferit. Să nu producem însă noi ispita, să n-o provocăm.

Totul trebuie folosit după voia şi porunca lui Hristos, nu după pasiunile noastre, nici să dorim a ne libera de suferinţe. Să rezistăm contra satanei, când ne amăgeşte; să nu urcăm prea devreme şi nechibzuit Ia înălţimea desăvârşirii, ca să nu ne arunce în prăpastie satan, ca înger luminat, cu foc afumat, senzual, îngreţoşător; să ne pedepsim trupul cu post, înfrânări, bătăi, culcări pe pământ, ciliciu, asceză, etc, ca să ajungem în mod meritat la mistică şi teofanii. Voinţa înainte Povăţuitoare, buna voire a lui Hristos care doreşte toate bunătăţile, virtuţile şi mântuirea oamenilor, este pentru cei buni. Iar voinţa următoare, sau slobozirea, în care Hristos vrea toate pedepsele celor răi şi suferinţele vremelnice şi veşnice, arată că şi munca veşnică-i de folos celor ce sunt munciţi şi pe care ruga Sfintei Biserici Ortodoxe îi scoate. E bună ca tăiere a răutăţii. Hristos nu vrea păcatele nici cu voinţa înainte povăţuitoare, nici cu cea următoare. Că păcatele sunt numai invenţia voinţei viclene a făpturilor cuvântătoare. (Sfântul Marcu al Efesuiui cit. 97) Dar asta nu înseamnă doctrina eretică despre purgatoriu. Ci Hristos Se referă la suferinţele, bolile, prigoanele de pe pământ, lată de ce cu nostalgie şi cu Iubire îndurăm totul, că nu sunt vrednice suferinţele noastre faţă de Slava ce va să vie. Să ne dezlipim de dulceţile şi desfătările terestre, să nu cădem în batjocura satanei. Dacă judecătorul nedrept s-a plecat spre cererile văduvei, cum să nu Se plece Hristos, Judecător Drept la ruga noastră? Că Hristos este plinirea tuturor bunătăţilor. La Hristos nu lipseşte nimic, ci toate sunt într-o măsură nemărginită. Dacă nu primim ce cerem, nu ne este de folos. Din neprimire avem mare folos. Cu cât nu

suntem ascultaţi, cu atât să ne smerim, să sporim curajul, nădejdea, bărbăţia către Hristos şi să fim recunoscători. Să-I mulţumim lui Hristos când ni se plineşte ruga, mărturisindu-L ca Binefăcător, înţelept, Preabun. Să rămânem în orice împrejurare tari şi voioşi, sub providenţa supunerii şi a smereniei divine; să cugetăm duhovniceşte la Viaţa şi Patimile lui Hristos dobândind răbdare, meditând la Taina înfricoşatei bătăi, schingiuiri a lui Hristos. După ordinul lui Pilat, în strigări şi batjocuri a fost târât Hristos de slujitorii nedreptăţii la locul rânduit bătăii; cu tulburare multă L-au dezbrăcat şi Prea Curatu-I Trup a rămas tot gol descoperit; mâinile Curate au fost legate cu frânghie aspră şi înfăşurate după stâlp; Trupul I-a fost complet rănit, sfârtecat de bătăi, schingiuiri şi din El a curs Dumnezeiescul Sânge; după bătăi şi bătăi, în acelaşi loc L-au zdrenţuit şi L-au vătămat încât tot corpul Său a devenit o masă de carne zdrelită, că uneltele flagelaţiei lui Hristos erau: lanţuri, vine de bou, nuiele groase noduroase, ghimpoase, funii ude împletite, cârlige, plumbi, etc. Iar cei care-L băteau erau 60 la număr; n-a rămas niciun mădular nerănit, Vinele s-au deschis şi curgea Sfântul Său Sânge pârâu, carnea S-a nimicit, oasele se puteau număra unul câte unul (Ps. 21. 19); la flagelaţia Lui şi la batjocură slujea toată rânduiala ostăşească a lui Pilat care întrecea pe cei 60 de călăi." (Cornelius Ialianul, cit. 108).

Iată cât a suferit Hristos. Aceste meditaţii şi altele asemenea, vor dezvolta simţirea internă a sufletului nostru, să simtă mai viu amărăciunile, suferinţele grele, îndurate de Hristos, Stăpânul nostru, în orice parte şi în tot Trupul Său. Să trecem de la Rănile-I externe, la Prea Sfântu-I suflet. Să medităm la răbdarea, blândeţea cu care suferea în necazuri; atâtea dureri fără a-Şi sătura setea, de a pătimi chinuri mai mari şi mai aspre spre Slava Tatălui Ceresc şi pentru Binele nostru; să cerem har, să ducem Crucea, necazurile, durerile cu îndelungă răbdare; să ne plecăm voinţa, a suferi orice cu inimă răbdătoare; să-I mulţumim Tatălui Ceresc că, pentru iubirea faţă de noi, a trimis în lume pe Hristos, să sufere atâtea chinuri grozave şi să ne rugăm Prea Sfintei Treimi; să medităm la vrednicia lui Hristos deplină, la nemărginitele plăţi cărora Hristos S-a făcut pricinuitor nouă pentru Patimile şi Răbdarea Sa şi la Bucuria şi Slava Tatălui primite pentru desăvârşita supunere; să medităm la orice lucrare internă sau externă săvârşită de Hristos, Maica Domnului şi sfinţi; să cugetăm la marea bucurie, a lui Hristos socotind faptele Maicii Domnului de la Naştere până la Adormire; să ne înălţăm gândul deasupra vremii şi anilor, deasupra oricărei făpturi zidite, cugetând şi intrând în Veşnicia însăşi şi în mintea lui Hristos; să luăm în seamă desfătările şi nesfârşitele bucurii, ce avea Prea Sfânta Treime pentru Maica Domnului. De aceea nu pierde nimic Hristos, dacă voi toţi hulitorilor prigonitori aţi căzut.

Dacă din întâmplare toate cele 9 cete ale îngerilor s-ar fi prăbuşit din Ceruri şi s-ar fi făcut diavoli, cum aţi decăzut voi cler şi monahism apostaziat; dacă toţi oamenii cei din veac s-ar fi făcut răi şi toţi ar fi mers în munci fără a se izbăvi cineva; dacă toate zidirile, cerul, luminătorii, stelele, stihiile, planetele, vietăţile s-ar fi ridicat asupra lui Hristos şi ar fi ieşit din rânduiala lor şi s-ar fi prăbuşit în neant, etc- totuşi aceste nenorociri, fiind comparate cu împlinirea sfinţeniei Maicii Domnului, nu puteau să-L întristeze pre Hristos. Numai Maica Domnului s-a supus voinţei Divine. Numai Maica Domnului S-a făcut vas încăpător şi primitor de toate cele fireşti, voite suprafireşti, haruri împărţite de Hristos întregii zidiri. Maica Domnului S-a făcut o a doua lume, incomparabil mai bună decât toată zidirea şi lumea văzută şi închipuită. Să ne gândim cum a stat 9 luni Hristos, în Preasfântul Pântece al Maicii Domnului, la evlavia cu care Maica Domnului I S-a închinat şi L-a cunoscut ca Dumnezeu adevărat şi om desăvârşit, Fiu şi Făcător al ei; să cugetăm la ochii Maicii Domnului cei iubitori de Fiu, care L-au văzut atât de sărac, la Braţele care L-au primit, la laptele ce L-a hrănit, la ostenelile şi chinurile suferite pentru El în viaţă şi la moartea Lui; să-I facem o Dumnezeiască milă să ne asculte; să ne întoarcem gândirea la Maica Domnului, să ne amintim că a fost aleasă de Providenţă şi de Bunătatea Lui Hristos, ca o Maică a Darului şi a milostivirii; să ne amintim că noi, toţi creştinii, nu numim pe nimeni Tată pe pământ cum ne-a poruncit Hristos însuşi, că nu avem decât un Tată, Cel din ceruri. (Matei 23.9). Tot astfel nu numim maică pe pământ pe altcineva, decât pe cea pe care o avem în Ceruri. Toţi ne lăudăm a fi fiii Maicii Domnului. De aceea cerem milă numai de la Maica Domnului, ca pruncul înţărcat la maica Sa. (Ps. 130. 2).

Maica Domnului stând între Hristos şi oameni, L-a făcut pe Dumnezeu Fiul Omului, iar pe oameni fii ai lui Hristos. Fără mijlocirea Maicii Domnului, nimeni, nici înger nici om, nu se poate apropia de Hristos. Maica Domnului este hotar între firea nezidită şi cea zidită. Maica Domnului nu-I numai păzitoarea fecioriei divine, ci şi împărţitoarea la oameni şi îngeri a tuturor strălucirilor suprafireşti, a darurilor divine şi duhovniceşti hărăzite de Hristos zidirii. Nu-i nimeni care s-o roage cu credinţă şi să nu fie ascultat cu milostivire. Să-I înfăţişăm Maicii Domnului Patimile lui Hristos, să o rugăm să ceară har de la Hristos pentru noi toţi; să alergăm la Maica Domnului cu curaj, credinţă, nădejde, iubire pentru orice trebuinţă. Iată a venit vremea durerii şi prigoanei. Să facem tot ce-i bun şi sacru-divin. Ruga către Hristos, Maica Domnului şi toţi sfinţii este necesară pentru toţi. Deci toată făptura, învăţaţi-vă ruga! Orice vas în care se pune un mir preţios, miroase chiar după ce nu mai este mirul într-insul. Dacă stăm lângă o mare ardere, multă vreme ţine fierbinţeala chiar după ce ne

depărtăm de foc. Dacă-L purtăm pre Hristos şi ne împărtăşim, clocoteşte Sfânt Sângele Său întru noi. Ce mireasmă a iubirii de oameni, ce văpaie a dragostei, ce gânduri ale îndurării şi ale milei nu se găsesc cu îndestulare înăuntrul Maicii

Domnului, care 9 luni a purtat în feciorescu-I Pântece pe Hristos Mirul nedeşertat! Ea ţine totdeauna la piept şi în Iubire pe Hristos Fiul lui Dumnezeu. După cum un lucru oarecare apropiat de un vas de mir prinde miros, ori ceva apropiat de foc se încălzeşte, tot astfel, ba poate mai mult; orice lipsit care se apropie cu smerenie şi cu credinţă de Mirul ceresc şi de focul milei şi îndurării, ce de-a pururi arde în Pieptul Maicii Domnului, va lua sprijin, binefaceri şi daruri cu cât are credinţă şi curaj mai mare. Nici o făptură n-a iubit vreodată atât pe Hristos, ca Maica Domnului. Fiindcă L-a născut fără bărbat şi pentru că a fost cu Unicul şi Singurul Fiu. De aceea Iubirea Maicii Domnului a rămas neîmpărţită. Hristos Şi-a dat toată viaţa şi pe Sine, tot pentru trebuinţele noastre, a celor păcătoşi, iar pe Maica Domnului ne-a dat-o nouă Maică, sprijin şi mijlocitoare pentru mântuirea noastră. Cum să nu ne ajute şi să nu influenţeze voinţa Fiului Ei cel atât de iubit? De aceea să alergăm la Maica Domnului! Să ne rugăm prin îngeri şi prin sfinţi către Hristos. Pentru dobândirea ajutorului şi sprijinului Sfinţilor Cereşti să alergăm la Tatăl Ceresc şi să-I înfăţişăm Iubirea şi laudele, cu care-I iubit şi lăudat de ei, luptele şi chinurile suferite de aceştia. Tot Cerul nu doreşte decât numai mântuirea şi desăvârşirea noastră pe pământ, fericirea veşnică în Ceruri.

Să ne bucurăm de darurile Sfinţilor chiar dacă noi nu Ie avem. Luni să ne rugăm celor 9 cete îngereşti, marţi Sfântului Ioan Botezătorul, miercuri Sfinţilor Patriarhi şi Profeţi, joi Sfinţilor Apostoli, vineri Sfinţilor Mucenici, sâmbătă Sfinţilor Ierarhi şi tuturor Sfinţilor, duminica Prea Sfintei Fecioare şi tuturor Sfintelor. Dar zilnic să alergăm la Prea Sfânta Treime, Maica Domnului, Sfinţii Arhangheli. Să ne rugăm şi Sfântului Iosif, căruia Hristos îi era supus copil. (Luca 2. 2l). Iosif a avut curaj în Egipt şi în prigoană, noi să răbdăm cu bărbăţie amara primejduire (Sfântul Vasile cel Mare, nota 1, etc). Iată viaţa de rugă şi de har în Hristos, ca să ne pregătim pentru împărăţia Cerească. Prin Patimile Sale curăţă păcatele întregii lumi, potoleşte mânia Tatălui, tulbură pe stăpânitorul întunericului, omoară moartea, completează cu sufletele celor fericiţi locul sfinţilor îngeri căzuţi, etc. O, cum răbdăm să vedem Mărirea prea înaltă călcată în picioare, Dreptatea osândită nedrept, Frumuseţea scuipată, Lumina neapropiată stăpânită de întuneric, Slava necinstită, Fericirea dispreţuită şi defăimată, etc! Deci să nu mai facem păcate, ca să nu sufere Hristos iar. Să se despice inima pentru Patimile lui Hristos din exterior şi interior. Hristos vede cu fericita vedere. Deci se cuvine ca toate făpturile să-I dăm această cinste şi adorare. Dar văzându-L pre Hristos

atât de uitat, defăimat de tot cosmosul, simţim Sfintele Sale Răni înlăuntru nostru şi avem stigmate înţelesuale duhovniceşti: „Rănile Dumnezeului meu le port pe trupul meu!” Să pricepem cât de grozavă era întristarea lui Hristos înlăuntru, că Hristos iubeşte toate făpturile şi, în măsura acestei Iubiri, S-a întristat pentru toate păcatele lor, prin care se despărţeau de Hristos.

Că pentru orice păcat făcut de toată omenirea până la sfârşit, omul se desparte de Hristos, cu care ar putea fi unit prin Iubire. Hristos avea 5 cunoaşteri: contemplarea, fericita vedere, cunoaşterea insuflată de Tatăl Ceresc, cunoaşterea comună şi profeţiile, prin care Hristos ştia cele ascunse ale oamenilor, şi cunoaşterea din afară câştigată, adică filosofia firească a celor ce sunt - *a* şi w - care era revărsată de Tatăl Ceresc în sufletul lui Hristos, mai mult ca la Solomon şi oricine. Maica Domnului S-a amărât de toate durerile lui Hristos şi a pătimit cu El. Iar durerile Maicii Domnului au produs Răni lăuntrice lui Hristos şi Inima-I dulce a rămas săgetată, de săgeţile de foc ale iubirii de mamă, încât Hristos a suferit un iad de chinuri de bunăvoie. (Isaia 53. 4). De aceea urmează să pătimim cu Hristos cel Răstignit, căruia-I suntem datori nemărginit. Să urâm păcatele. Să luptăm vitejeşte cu toţi vrăjmaşii şi cu toate pornirile şi voile noastre cele rele. Numai astfel ne putem îmbrăca în omul nou, împodobindu-ne sufletul cu virtuţile Sfintelor Evanghelii. (Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut). Să-l urmăm lui Hristos. (1 Petru 1. 21). Să-L propovăduim. (Petru 2. 29). Dacă Hristos a zis: „Tată, iartă-le că nu ştiu ce fac!” (Luca 23. 34), fiind însângerat cu coroană de spini împletiţi pe cap, cu Faţa scuipată, cu buzele arse de sete, durere, pironit, hulit, părăsit, etc, - dar noi! Să nu ne răzbunăm, Hristos avea puterea să cheme 12 legiuni de îngeri şi să poruncească pământului să-i înghită pe duşmani şi tot a iertat pe toţi. Dar noi cine suntem? Să ne smerim ca Hristos. (Filipeni 1.28, Deuteronom. 21.23).

În istoria omenirii suferinţa lui Hristos este fără precedent, e vândut de Iuda, Petru se leapădă, toţi ucenicii fug şi-L lasă singur, ce mare necinste pentru Stăpânul nostru Hristos. Toată lumea vorbea că a fost atât de slab şi fără caracter, încât cel mai apropiat ucenic L-a urât din cauza răutăţilor şi L-a vândut, celălalt L-a părăsit ca pe un amăgitor mincinos. Toţi ceilalţi ucenici neiubindu-L cu adevărat, ca fiind făţarnici, la urmă L-au urât, L-au lăsat şi au fugit. A stat înaintea multor divanuri, tronuri de Judecată a lui Pilat, Ana, Kaiafa şi Irod, ba încă tâlharul, Baraba, este preferat lui Hristos. Este batjocorit de Irod cu haină strălucită şi-I purtat de oşti regeşti, este batjocorit şi de Pilat cu porfiră, cunună de spini, trestie în dreapta si-I cinstit ca un împărat mincinos. Este scuipat, I S-a acoperit Faţa, a fost pălmuit şi lovit cu pumnii. Este purtat pe străzile Sionului în batjocură până la Golgota. Este dezbrăcat şi apoi răstignit ca un tâlhar şi ca un răufăcător. Este

luat în râs pe Sfânta Cruce, de tot Sionul mare cu 2 milioane locuitori, toţi au vrut să fie publicată vina Sa în greceşte, evreieşte, latineşte. După moarte-I împuns cu suliţa, se răspândesc zvonuri mincinoase, mormântul e pecetluit, pentru a nu fi furat tocmai de ucenicii care s-au lepădat, ba încă ar fi rămas şi neîngropat de acei câini neînduraţi, dacă Iosif şi Nicodim n-ar fi îndrăznit să-L ceară pe cel „Străin". Să nu ne mândrim, să ne smerim cugetând la marea smerenie a lui Hristos.

Sufletul lui Hristos, totdeauna atent la Tatăl Ceresc, se îngrozea când vedea acea nemărginită şi neînţeleasă slavă, faţă de care toate făpturile sunt nimic, cum suferă pe pământ atâta necinste şi ocări. O, câte necinstiri i-am făcut noi lui Hristos, Logosul care ne-a creat pe pământ şi cu care eram uniţi! Totul a răbdat Hristos pentru noi. Patima şi Iubirea lui Hristos e vădită. Cum din fum se cunoaşte focul, tot astfel din unele seminţe externe putem cunoaşte focul acoperit dinlăuntru, al dorinţei nemărginite, ce avea Hristos de a pătimi. Hristos este dojenit de Sfântul Petru şi l-a mustrat: „Mergi înapoia mea satano!" (Matei 16. 23). Ba încă numeşte Patima POTIR ceea ce înseamnă bucurie, dulceaţă, desfătare, etc. În miez de noapte a alergat să treacă Kedronul cunoscut de Iuda, singur a ieşit să spună ostaşilor că El este. Şi a mers vesel pe muntele Golgota şi a fost vesel pe Cruce: „Voi veni la tine munte de tămâie. Ochii lui Hristos scânteiau ca vinul." (Cântarea 4. 6, Iacov....5, etc.) (Sfinţii Nil, Maxim, Grigore de Nyssa cit. 121...). Hristos vă spune şi azi tuturor răzbunătorilor: „Loviţi în mine, ca sunt gata să pătimesc iar pentru oameni, pentru a-i mântui." (Sfântul Dionisie Areopagitul către Demofil; Karp din Krit contra păgânului seducător cit. 121, nota l). Dumnezeu Tatăl a voit şi a îndemnat sufletul lui Hristos să sufere astfel de Patimi pentru noi, pălmuiri, cuie, bătăi, spini, iar apoi moarte pe Sfânta Cruce. Arătând că aşa-I place a-L vedea, plin de hulă şi defăimare, ca să ne mântuiască. Cine poate pătrunde cu gândul adâncile dorinţe de a pătimi? Şi-a dat în întregime Carnea cea nevinovată, ca să fie măcelărită: „Iată unde am ajuns cu Patimile Mele pentru păcatele voastre! Iată la ce suferinţe m-au dus viciile voastre! Acestea toate le-aţi făcut contra Mea iar Eu am tăcut!". Să ne lăsăm complet în mâinile lui Hristos. Să luăm seama cine vorbeşte cu noi Cuvânt Ceresc. Să considerăm mărimea chinurilor şi ocărilor nedemne nici de cel mai grozav tâlhar din lume. Hristos a prisosit în dureri şi Se bucura, ca să ne izbăvească. Să punem înaintea minţii noastre defăimările, amărăciunile, suferinţa, răbdarea lui Hristos; să ne ruşinăm şi să plângem că toate durerile şi necazurile şi răbdarea noastră nu sunt nimic faţă de ale lui Hristos; să ne temem şi să ne cutremurăm cum de mai prinde loc în inima noastră o mică adiere de gând, a nu vrea să pătimim pentru Iubirea Domnului nostru Hristos. Răstignitul Hristos e cartea ce ne-o dă să citim.

Hristos ne dă în minte cuvinte şi pilda aprinsă de voinţă. De cărţi este plină lumea, totuşi aceste cărţi, toate la un loc, nu ne pot învăţa a ne dobândi virtuţi, cum ne învaţă Iisus cel Răstignit. Să-L sărutăm cu lacrimi; să-L îmbrăţişăm totdeauna cu lacrimi şi ne vom vindeca de răni, după cum evreii s-au tămăduit odinioară de muşcăturile şerpilor numai privind la şarpele de aramă, care era în locul lui Hristos; să stăm zile întregi să plângem Patimile şi să socotim răbdarea; să fim astfel în ocări, boli, prigoane ce vin asupra noastră; să nu fim fricoşi, ci să avem bărbăţie; să socotim virtuţile şi minunile lui Hristos şi să le iubim şi să le cinstim; să ne nevoim să ajungem la ele; să ne împărtăşim cu Sfintele Taine, această armă este însuşi Sfântul Sângele lui Hristos, cu care dobândim biruinţa prin Puterea lui Hristos, luptând chiar alături de Hristos şi având viaţă. (Ioan 6. 16); să-l biruim pe satan pentru Sfânt Sângele Mielului Hristos; să-L primim tainic pe Hristos; să-L luăm duhovniceşte şi mintal în fiecare ceas şi minut şi clipă, pentru că Hristos e pururea pretutindeni (Sfântul Nicodim Aghioritul; Războiul nevăzut pt. II, cap. 1). Să ne pregătim înainte, în timpul şi după împărtăşire prin pocăinţă, să ne corectăm conştiinţa, să ne mărturisim cu toată inima. Hristos urăşte păcatul şi fiind din fire Bun şi Desăvârşit, Lumină Nemărginită, Frumuseţe, etc, vrea să ne mântuiască pre toţi. Pentru stricarea păcatului s-au rânduit şi s-au făcut, de la început până la sfârşit, toate lucrurile Aşezământului vechi şi nou. Hristos ar fi fost gata să primească nenumărate morţi, numai să ne mântuiască. Să-L primim pre Hristos, să lucreze întru noi desăvârşirea. Deci îmbărbătaţi şi cu îndrăzneală din nădejde, că la noi va veni Cerescul nostru Voievod, chemăm de multe ori la luptă patima şi vrem să o biruim, să o surpăm cu mai multă putere, cu îndoită şi întreită tărie. Să ne facem cercetarea conştiinţei dimineaţa înainte de împărtăşire, din nou să ne cercetăm conştiinţa cu privirea gândului Ia cele săvârşite de la ultima Cuminecătură; să fim ruşinaţi de nerecunoştinţa şi nevrednicia noastră; să medităm că adâncul neajuns al bunătăţii lui Hristos cheamă, la ale Sale Sfinte Taine, adâncul ingratitudinii noastre şi al micii noastre credinţe; să ne apropiem cu îndrăzneală, să-I oferim loc desfătat în inimă, ca să devină de-a binelea Stăpân şi Domn.

Când vom smulge din inima noastră orice aşezare, iubire de creaturi şi de făpturi, s-o închidem pentru a nu intra nimeni altul decât Hristosul nostru. Înainte, în timpul, şi după împărtăşire, să intrăm în cele mai ascunse ale inimii noastre, să ne închinăm lui Hristos, cu toată smerenia şi cucernicia, şi să-l vorbim cu dulceaţă: „Doamne, cât de lesne Te vatămăm şi câtă putere au asupra noastră patimile care ne atacă! Vezi că prin noi nu putem birui! De aceea acest război e al Tău şi numai de la Tine aşteptăm biruinţa deşi trebuie să luptăm noi!” Să ne pregătim de împărtăşire, pentru a ne

apropia de Iubirea lui Hristos. Că Hristos ne-a căutat şi a primit suferinţa şi moarte pe Cruce, ca să ne răscumpere din mâinile satanei. Dar Hristos a vrut să ne lase, spre trebuinţă hrană Euharististică, însuşi Sfânt Trupul şi Sângele Său. Cum se face că tu lisuse, un Dumnezeu atât de înalt, Ţi-ai pus inima şi viaţa într-o zidire atât de slabă? Ce vrei de la mine Tu, împăratul măririi? Ce aştepţi de la mine, care nu sunt decât lut şi praf? O, Dumnezeul meu, n-ai alt scop în lumina dragostei Tale fierbinţi, decât a-mi arăta loialitatea Iubirii Tale către mine! Mi Te dai spre mâncare şi băutură, numai pentru că trăind Tu în mine şi eu întru Tine, să mă unesc prin Iubire veşnică şi să mă asemăn Ţie! Iar din unirea inimii mele pământeşti şi a celei cereşti a Ta, să se facă întru mine o singură inimă mintală şi dumnezeiască, în care să se săvârşească ruga interioară în centrul meu spiritual!

Din astfel de meditaţii, trebuie să ne umplem de groază şi de bucurie, văzându-ne ridicaţi la o astfel de cinste şi iubiţi de Hristos. Să pricepem că prin a Sa Atotputernică Iubire nu caută şi nu vrea altceva de la noi, decât a trage la El toată Iubirea şi a ne despărţi întâi de toate făpturile, apoi şi de noi înşine; să ne aducem tot lui Hristos jertfă, că numai iubirea lui Hristos să-i poruncească de acum inteligenţei, voinţei şi sentimentului nostru. Nimic nu poate lucra în fiinţa noastră desăvârşirea dumnezeiască decât Prea Sfânta Euharistie. O, hrană Cerească! Să vină acel ceas, când mă voi jertfi tot Ţie, nu cu alt foc, decât cu al iubirii Tale Divine! O, Nezidită Iubire! O, Pâinea vieţii! Când voi trăi numai din Tine, pentru Tine şi în Tine? O, viaţă frumoasă, viaţă dulce şi veşnică! O, Mană cerească! Când mă voi dezgusta de orice altă mâncare terestră şi voi dori a mă hrăni numai cu Tine? Când va fi aceasta, dulceaţa mea? O, singura mea bunătate! O, Hristos al meu, prea dulce şi Atotputernice, liberează-mi inima ticăloasă de orice patimă prihănitoare! împodobeşte-o cu Sfintele Tale virtuţi şi cu acel sfârşit lămurit, pentru care vreau a-Ţi face tot lucrul plăcut! în acest fel îţi voi deschide inima, Te voi chema şi Te voi sili cu dulceaţă să intri într-însa şi acolo, Dumnezeul meu, vei lucra înăuntrul meu acele desăvârşiri, ce-Ţi sunt totdeauna bine plăcute! Hristos, înaintea căruia tremură Cerurile, vine să ne dea Sfântul Său Irup şi Sânge Hrană. Hristos e Sfântul Sfinţilor, Oglinda neîntinată, Curăţia neînţeleasă, cu care nu se poate compara nici o creatură curată. Şi totuşi a vrut a fi defăimat, batjocorit, răstignit ca un vierme al pământului, călcat în picioare de nelegiuiţii lumii. Hristos Dumnezeu, în ale Cărui Mâini stă viaţa şi moartea întregii lumi, vine, Se smereşte, Se frânge Euharistie pentru noi toţi. Iar noi care ne împărtăşim, cine suntem?

Un nimic şi mai răi ca un nimic. Noi în loc de a-l mulţumi pentru atâtea binefaceri, L-am defăimat cu vicii, păcate, fapte, etc, pe Un Stăpân atât de mare şi nemuritor, am călcat Sfânt Sângele Său cel

scump. Hristos ne cheamă la Dumnezeiasca Masă şi chiar ne sileşte cu îngroziri purtătoare de moarte (Ioan 6. 13). Noi suntem leproşi, orbi, şchiopi, uscaţi, aşteptând mişcarea apei... iar aici e mai mult decât un înger. Hristos ne primeşte, ne cere pocăinţă şi ca inima noastră să sufere, pentru că L-am rănit. Să urâm de moarte orice păcat; să ne aducem cu tot şi cu iubire şi să ne dăm Lui în toate cu supunere; să nădăjduim şi să fim tari în credinţă că El ne va ierta şi ne va curăţi şi ne va păzi de toţi vrăjmaşii.

Doamne, eu nu sunt vrednic a Te primi, nu sunt curăţit de pasiunile păcatelor mele! Nu sunt vrednic să Te primesc, că încă nu m-am dat curat dragostei voinţei şi supunerii laie! O, Doamne, învredniceşte-mă a Te primi cu această credinţă! După împărtăşire, să ne încuiem imediat în tainicul loc al inimii, să uităm orice făptură zidită şi să vorbim cu Hristos pe care-L avem, întru noi din Cer, din Chivot şi din Potir. O, împărate al Cerurilor, cine te-a adus în inima mea, a celui ticălos, ori sărac, gol? Iubirea, că eşti Dumnezeu-Iubire. O, Dragoste negrăită! O, Iubire dulce, ce vrei de la mine? Vrei să aprinzi alt foc în Jertfelnicul inimii noastre şi orice altă Iubire, toată voinţa noastră să Ţi-o dăm spre miros de bună mireasmă duhovnicească? Aceasta o ceri şi ai cerut-o totdeauna de la noi, că doreşti a fi Tot al nostru şi noi ai Tăi! Aceasta nu se poate până nu ne vom supune, până nu ne vom dezlipi de iubirea egoistă, de planurile noastre, de toată dorinţa şi iubirea de cinste. Să ne urâm pre noi înşine, ca să ne dai Iubirea. Tu ceri inima şi sufletul nostru să se unească cu Tine. Pentru aceasta, Ţi-am deschis Inima cu suliţa pe Sfânta Cruce. Mă ceri tot, cu toată viaţa, cu trup şi suflet, pe mine, ca să fi Tot al meu. Deşi eşti de neasemănată cinste, totuşi Te pogori la mine la mentalitatea mea. Să Te dobândesc, dându-mă Ţie. Să nu vreau, să nu aud, să nu văd, să nu gust, să nu miros, să nu simt nimic afară de Tine şi de viaţa Ta, încât nimicnicia mea lucrând în Infinitul Tău veşnic se preface în Dumnezeire, ne sfinţim şi ne îndumnezeim. Astfel voi fi întru Tine desăvârşit, fericit, iar Tu întru mine împăcat şi mulţumit. Totdeauna când ne aducem lui Hristos, prin această Sfântă Taină Euharistică, să fim gata după ce ne împărtăşim, a pătimi pentru Iubirea lui Hristos toate chinurile, necazurile şi ocările ce ni se vor întâmpla, orice boală trupească, prigoană sau rană, etc. Apoi să-I mulţumim Tatălui Ceresc pentru Euharistia Fiului, pentru pacea lui Hristos, pentru cei cărora suntem datori, pentru sufletele adormite întru credinţă. Această jertfă S-o săvârşim spre aducerea aminte şi unirea aceea, cu care Hristos Se aducea pe Sine, adică atunci când Hristos însângerat, răstignit, pe Sfânta Cruce, S-a adus Tatălui Ceresc. Să-I aducem toate jertfele, adică Sfinţitele lucrări şi rugăciuni care se fac zilnic.

Dar să ne împărtăşim şi duhovniceşte şi mintal prin Logosul

întrupat în viaţa duhovnicească, căci prin împărtăşirea Euharistică nu-L putem primi pe Hristos decât o dată pe zi. Duhovniceşte şi mintal ÎL putem primi în orice oră, minut, clipă, prin săvârşirea tuturor virtuţilor şi poruncilor, rugăciunilor interioare, mintale, externe, etc, că Hristos Se află tăinuit în virtuţi şi în Sfintele Sale porunci ale Iubirii. Şi dacă facem o virtute sau plinim o poruncă divină, primim îndată pe Hristos: „De Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi, la el Vom veni şi Vom locui în el." Această unire şi împărtăşire perpetuă nu poate fi luată de la noi de vreo creatură. Împărtăşirea duhovnicească este atât de răbdătoare şi bineplăcută lui Hristos, încât întrece multe împărtăşiri tainice, primite cu nevrednicie. De câte ori ne vom pregăti de acest fel de împărtăşire tainică, vom afla sârguitor şi gata pe Hristos, Cel ce ne poate hrăni duhovniceşte cu Mâinile Sale. Să ne pregătim, să ne întoarcem la Hristos cu gândul; să aruncăm o privire pe de o parte la păcatele noastre, iar pe alta să ne întristăm pentru mâhnirea ce l-am făcut, cu toată smerenia şi credinţa să-L rugăm, să primească a veni în sufletul nostru sărac cu har, pentru a-l tămădui şi împuternici contra vrăjmaşului; să ne pregătim inima pentru Hristos, distrugând pasiunile şi plinind virtuţi şi porunci; să ne întoarcem şi să-L strigăm cu poftă pe Hristos, Cel ce ne cere totdeauna inima să vină, cu harul Său să ne vindece, să ne elibereze de vrăjmaşi, ca numai El să fie stăpânul inimii şi a vieţii; să purtăm Euharistia întru noi şi la noi, să-L privim pre Hristos tainic mintal duhovniceşte aflător în Sfintele Taine şi ne dă sfinţenia în chipul ştiut de El însuşi. (Nicolae Cabasila - Tâlcuirea Liturghiei, Viaţa în Hristos 42, cit. 133).

Ce bine! Ce fericire este în sufletul meu, în fiecare dimineaţă, că mă împărtăşesc tainic cu credinţă şi sufletul se întoarce la frumuseţea de mai înainte! De la împărtăşirea tainică să trecem la cea duhovnicească, să-L primim mintal, să ne înflăcărăm: „Doamne fiindcă nu Te pot primi zilnic tainic, Tu Bunătate şi Putere nezidită, fă să Te primesc duhovniceşte cu vrednicie, acum şi în orice oră şi zi, dându-mi un nou har!" (133). Tot binele pe care-l avem şi-l facem se cuvine lui Hristos, de la care vine toată Darea cea bună. Deci să-I mulţumim: „în toate mulţumiţi, că aceasta-i voia lui Dumnezeu, Tatăl, în Hristos spre voi." (l Tes. 5. 18). Că Hristos ne dă haruri şi daruri mai mari dacă-I mulţumim. „Ce-mi este Mie în Ceruri decât mulţumire, recunoştinţă, şi de la tine omule ce-am vrut pe pământ, decât slavă şi mulţumire?" (Ps. 2. 24). „Ce cer Eu de la tine decât să fi gata a merge cu Mine?" Dar noi ingraţii să ne rugăm: „Cum se poate, Doamne, să primeşti a-mi face mie, câinelui mort şi împuţit, atâtea binefaceri? Numele Tău să fie binecuvântat în veşnicie!" Să ne aprindem de Iubirea acestui Dumnezeu Bun, Sfânt, să fim sfinţi prin sfinţenia Sfintelor Taine, să-L purtăm şi să-L dăm pre Hristos. Deci să

facem Jertfa mintală desăvârşită; să unim Jertfa cu jertfele făcute de Hristos, faţă de Tatăl Ceresc, şi voinţa şi inima să ne fie dezlipite de dragostea întregii făpturi, zidiri, creaturi, etc. Hristos, trăind în această vale a plângerii, ne-a adus şi pre noi şi pre toată creatura Cerescului Părinte, încât jertfele noastre, pentru a fi plăcute lui Hristos, trebuie făcute cu unirea şi cu nădejdea jertfelor lui Hristos. Să ne dezlipim de orice iubire şi să năzuim la Hristos ca El să ne dezlipească complet şi astfel dezlegaţi şi slobozi de orice lucru să ne putem aduce Dumnezeieştii Sale Slave; să fim trupul mistic al lui Hristos; să ne luăm pe mâini cum suntem răniţi, schilozi şi să ne mărturisim cercetându-ne. Dacă ne aducem jertfă, fiind lipiţi de creaturi, înseamnă că nu ne aducem pe noi, ci pe creaturi şi înseamnă că suntem robii făpturilor de care-i lipită voinţa noastră. Ceea ce nu-i lucru plăcut lui Hristos, că trebuie să fim robii, fiii lui Hristos, de care suntem răscumpăraţi cu preţ de sânge. E ca şi cum L-am batjocori pe Hristos. „Aducem lui Hristos jertfe vrednice." (Iisus Sirah 14. 11, Levitic 22. 20). Sfinţenia e afierosirea cuiva lui Hristos în întregime şi pe totdeauna şi silinţa de a face cele plăcute Lui. Dacă am închinat ceva lui Hristos şi ne întoarcem la cele comune şi omeneşti, atunci devine lucru păgânesc. (138).

Iată aşa aţi căzut voi, monahism şi cler, din har şi din altar. Şi aţi ajuns mai rău ca laicii. Dar precum va ridica Israelul vechi, la fel şi pe voi vă poate izbăvi. Deci pocăiţi-vă, până nu pieriţi! Să ne dezlege Hristos, de legături şi ferecături. Să ne oferim în întregime Dumnezeieştii măriri şi slujiri. Jertfa noastră către Hristos, să fie fără ataşament la creatură, fără voinţă, fără gândul la cele pământeşti, etc, ci la cele cereşti. Toată atenţia să fie îndreptată numai la voinţa şi providenţa lui Hristos, Căruia trebuie să ne supunem în toate şi a-I ne jertfi totdeauna ca o ardere de tot. După ce am uitat orice creatură, să ne rugăm: „Iată Doamne, mă aduc tot şi toată voinţa mea în Mâna voinţei şi providenţei Tale veşnice. De aceea fă cu mine ce-Ţi place în viaţă, la moarte, după moarte şi în toată vremelnica mea petrecere pe pământ!" (136). Dacă vom face Jertfa aceasta curată, ceea ce vom cunoaşte din obstacolele ce ni se vor ridica, atunci din pământesc devenim negustori de mărgăritare, Evanghelie, fericiţi că vom fi ai lui Hristos şi El va fi al nostru. Că El e tocmai Părintele celor ce se ridică de la creaturi şi de la sine se dau cu totul şi se jertfesc Dumnezeieştii Sale Slave. Jertfa ne va uni cu Hristos, devenim tot al lui Hristos şi El tot al nostru. Şi aşa, nici un vrăjmaş, nici o putere nu ne vor putea vătăma niciodată. Să ne întoarcem mintea la Jertfa lui Hristos şi apoi să aducem jertfa, post, rugă, etc, să năzuim la viaţa lui Hristos când postea, Se ruga, îşi vărsa Sfântul Sânge; să facem jertfa şi pentru alţii, să fim cucernici, să fim silitori la cele dumnezeieşti de la Har cu stabilitate, nu de la satan, ca femeile cu caracter moale din fire.

Cucernicia, care nu ne aduce îmbunătăţirea vieţii, este din fire sau de la satan, cu poftă, mândrie, etc.

Să ne păstrăm inima liberă de orice ataşament, fie chiar duhovnicesc, care nu-i plăcut lui Hristos. Dar satan dă şi contrariul, adică răceala şi uscarea cucerniciei şi umilinţei, care vă întoarce la deşertăciunile şi dulceţile lumii, de la lucrurile duhovniceşti. Să nu ne lipim de cele pământeşti, să n-avem trândăvie. Să nu fim cuvioşi din deşertăciune, din plăcerea oamenilor, făţărnicie, beţie, pasiuni. (137). Trebuie să ne dăruim întregi, Iui Hristos. Să ne supunem voinţei lui Hristos, să ne cercetăm conştiinţa, să ne sârguim în virtuţi; să luăm de bună voie Potirul amărăciunii dat de voinţa de Hristos; să-I urmăm Iui Hristos şi pe Golgota nu numai pe Tabor. Dumnezeiasca Lumină şi duhovniceştile bucurii, îndulcirile, contrabalansează cu încercările, necazurile, înstrăinările, amărăciunile, strâmtorările, ispitele. Dar noi să stăm lângă Sfânta Cruce, departe de orice dulceaţă pământească, ce ne-ar putea aduce lumea şi creaturile. Să suferim totul pentru a plăcea lui Hristos. Să aflăm duhovnic luminat, cu experienţă, să ne mărturisim des. Adevărata cucernicie este o silinţă vie de voinţă, o dragoste de a urma lui Hristos, cu Crucea pe umeri, toată calea pe care ne cheamă, o voire de Hristos pentru Hristos; să nu ne amăgim cu fariseism, să nu scădem cu Duhul, să nu ne înfricoşăm; să înţelegem darul făcut de Hristos, să-I aducem mulţumiri lui Hristos, să ne ferim de ispite hulitoare rele, de gânduri urâte care ne ispitesc (140).

Să ne cercetăm conştiinţa, adică păcatele zilnice, cauza, inima şi silinţa, ce avem a lupta cu păcatele şi a dobândi virtuţi corespunzătoare; să atacăm, să surpăm şi să trântim la pământ toată ispita şi rana satanică; să nu ne bizuim pe noi înşine, ci să nădăjduim, să cutezăm numai în Hristos. Dacă cercăm conştiinţa, nu putem greşi niciodată, ci avem conţiinţă dreaptă şi sfântă. „Foloseşte conştiinţa ca o făclie pentru lucrurile tale". „Legea lui Hristos este scrisă în inimi." (Sfântul Nil; Romani 2. 15 cit. 141). Trebuie să păzim conştiinţa către Hristos, către aproapele şi către celelalte lucruri. Să păzim toate poruncile lui Hristos, până Ia cele mai mici. Să-I slujim cu tot sufletul şi să fim gata a muri pentru Hristos, după datoria ce-o avem. De nu vom întrece pe farisei, nu ne vom putea mântui, deci trebuie să fim smeriţi. Să lucrăm lucrul lui Hristos, să fim în Hristos şi să facem tot. Cu toţii, creştinii mici şi mari, suntem datori a păzi toate poruncile date de Hristos, în Sfânta Evanghelie, fără a lăsa vremea din ele: „Mergând învăţaţi toate neamurile, învăţându-le să păzească toate câte am poruncit vouă." (Matei 28. 19). Adică nu unele să le păzească, iar altele să le lase, ci toate fără omitere. Dacă n-ar fi toate poruncile necesare mântuirii noastre, nu s-ar fi scris în Sfânta Scriptură, nici n-ar fi poruncit Hristos să le păzim pe toate. Fiţi desăvârşiţi, deplini să

fiţi oameni ai lui Hristos. Această desăvârşire şi perfecţiune, ni-o dă păzirea tuturor poruncilor lui Hristos. Cine va păzi toată Legea, dar va greşi într-o parte, e vinovat de toată Legea. Ce folos îmi vor aduce celelalte porunci împlinite, dacă veţi zice fratelui vostru nebunule, numai pentru aceasta vă faceţi vinovaţi focului gheenei. Trebuiesc păzite cu toată puterea, voinţa şi iubirea noastră, poruncile lui Hristos, de vrem a ne încununa asemenea celui ce se luptă. Ba încă trebuie să mai adăugăm de la noi, lucrând mai presus de porunci şi sporindu-le; cel ce avea un talant, n-a fost lăudat de Stăpân, că l-a dat înapoi întreg cum îl luase, ci a fost osândit pentru că nu l-a crescut, nu l-a înmulţit. „Creşteţi şi înmulţiţi", înseamnă să creştem în Hristos şi să înmulţim talantul, ci nu să curvim. Interpretarea mistică e clară, suntem în rândul sclavilor şi ca în faţa judecăţii lui Hristos. „Cugetaţi mai ales a nu împiedica sau sminti pe fratele vostru. Gândeşte cele bune înaintea lui Hristos şi a oamenilor. Să nu mâncaţi carne jertfită idolilor, pentru motivele arătate şi pentru ştiinţă." (Romani 13.14, Proverbe 3.4,1 Corinteni 10.28).

Să păzim conştiinţa neprihănită şi dreapta chibzuinţă. Să cercetăm conştiinţa sârguincios, ci nu cu lene, superficial, etc. Fericit bărbatul care se teme de Hristos. Plecat-am inima mea, ca să facă îndreptările Tale în etern pentru răsplătire! Ridicat-am mâinile la poruncile Fale, pe care le-am iubit! Nu mă voi ruşina, când voi căuta spre toate Poruncile Tale! Să avem curaj să plinim poruncile, că sunt date imperativ, ci nu subjonctiv. (142 nota l). Dar voi, hulitorilor, aveţi conştiinţe arse, necurate, rele, întinate de patimi, care nu vă învaţă drept şi bine. De aceea e bine a cerceta Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiţie, revelaţia actuală pentru a nu ne amăgi. „împacă-te cu pârâşul tău, împreună mărturisindu-le lor ştiinţa" (1 Timotei 4. 2, 1, 13, Matei 5. 25). Conştiinţa cercetată cu intenţie bună, râvnă, etc. ne pârăşte păcatele şi ne demască viciile. Dar voi v-aţi tăiat conştiinţa, ca şi Irod capul lui Ioan, v-aţi călcat conştiinţa în picioare ca pe Hristos şi ca axiologia anarhizând totul: „Nu bagă de seamă necredinciosul când va ajunge în adâncul relelor, inima-i mai adâncă decât toate cele ascunse ale mele, curăţeşte-mă" (Proverbe 18. 3; 17. 9, Ps. 8. 13). Numai Tu Doamne, cunoşti inima tuturor oamenilor! Să luptăm contra vrăjmaşilor nevăzuţi din vremea morţii: „Vine stăpânitorul lumii acesteia, care întru Mine n-are nimic. Nu cumva să răpească sufletul meu ca un leu, neavând cine să-L izbăvească şi să-l mântuiască. Să ne odihnim nerăniţi, neîntinaţi ca nişte oameni liberi în Hristos, iar tu şarpe vei pândi călcâiul Lui." (Ioan 14.30, Ps. 70, Geneza 3.6).

Diavolul pândeşte totdeauna sfârşitul vieţii omului şi caută să afle vreun păcat în el, de a-l pierde. Călcâiul e sfârşitul vieţii ca ultima parte a trupului. Dar e şi pironirea, răstignirea lui Hristos. (Sfântul

Vasile cel Mare, Tâlcuire la Psalmi, 70). Să stăm bine bărbăteşte, să nu luăm seama la schimonosirile satanei. Să ţinem pururea inima tare şi atentă la Hristos răstignit: „Doamne Făcătorul meu şi Izbăvitorul meu, ajută-mi degrab şi nu slobozi asupră-mi depărtarea de Adevărul Tău! Ci binevesteşte ca după cum m-am născut în Adevăr, prin harul Tău, aşa să sfârşesc viaţa-mi muritoare tot în Adevăr, spre Slava Numelui Tău!" (146). Să nu ne asuprească deznădejdea şi amintirea păcatelor, să nu ne împuţinăm cu sufletul că ne mântuim, dacă ne pocăim, ci să ne smerim nădăjduind în Hristos. Numai astfel vom învinge pe oricine şi-L vom slăvi pe Hristos. Să suferim durere, pentru ofensa făcută lui Hristos totdeauna. Dar trebuie să cutezăm la Sfintele Patimile Sale, cerându-I Iertare: „în adevăr Doamne şi dreptate, să mă lepezi pentru păcatele mele, dar eu am mai are nădejde în mila Ta, de a mă ierta! De aceea, cer mântuirea acestei ticăloase făpturi, ce din răutatea ei s-a osândit, dar s-a izbăvit cu cinstea Sfântului Sânge Euharistie! Vreau a mă mântui cu nădejdea nemărginită în milostivirea Ta. De aceea mă şi las în Mâinile Tale. Fă cu mine ceea ce-Ţi place că numai Tu eşti Stăpânul meu şi chiar de m-ai omorât, tot la Tine voi avea nădejdea mea!" (147). Să nu ne lăsăm asupriţi de slava deşartă, să n-avem încredere în noi înşine, să n-avem plăcere de noi înşine sau de lucrurile noastre, chiar de am fi săvârşit toate virtuţile sfinţilor. Plăcerea să fie numai a nădăjdui în Hristos, în mila şi în lucrurile vieţii şi în Patimile Sale, să ne mântuiască. Totdeauna să ne devalorizăm în ochii noştri, până la cea din urmă suflare. Şi orice bine, să-I depunem numai la Hristos. Să rămânem într-o sfântă frică, că tot este bun numai ce apără

Hristos sub Sfintele Sale Aripi. Să punem toată nădejdea numai în sprijinul Divin; să trecem din surghiun la dulcea patrie Cerească; să ne ferim de asuprirea închipuirilor sau de năluciri, ci să rămânem în Revelaţia adevărată, în nimicnicia şi neputinţa noastră; să facem totul din smerenie şi să cercetăm cu atenţie teofaniile, să ne înarmăm contra patimilor şi împotriva satanei; să avem pacea duhovnicească a inimii. „Fiule dă-mi inima ta." „S-a făcut în pace locul lui, viaţa omului pe pământ nu-i oare ispită? Fericiţi cei blânzi că aceia vor moşteni pământul. Fiule, cu blândeţe săvârşeşte lucrurile tale". (Proverbe 23. 26, Ps. 5. 2; 7.1, Matei 5.5, Sirah 3. 17.

Să ne întărim inima cu linişte paşnică, încât virtuţile externe să provină din cele lăuntrice. Dă-ţi toată silinţa, ca lucrarea dinlăuntru să fie după Hristos şi vei birui toate patimile din afară; să nu primim tulburări dinlăuntru; să fim fără mânie sau îndoială; să facem orice lucru în pace cu dulceaţă, fără silă; să avem grijă de pacea sufletului; să nu vedem, să nu auzim, să nu ne mişcăm mâinile sau să umblăm tulburaţi, ci cu bună rânduială în Hristos; să liniştim şi pantomima şi mimica şi interiorul şi să facem ce-i bun. Că omul interior întocmeşte

pe cel din afară. Pe cât atârnă de noi, să trăim cu toţi oamenii în pace. Pacea e multă, celor ce iubesc Legea Mea." (Romani 12. 18, Ps. 1. 18, 14. 7).Să ne păzim conştiinţa să nu fie prihănită, să nu ne acuze de ceva, ci să rămână liniştită în Hristos; să nu neglijăm vreo poruncă de-a lui Hristos; să ne deprindem a suferi ocările fără tulburare. Sufletul să rămână mângâiat, în orice piedică s-ar ridica în calea lui. Să alergăm la rugă, oricât de mâhniţi sau împuţinaţi cu Duhul am fi, să nu ne depărtăm de rugă şi de unirea cu Hristos, să îndrăznim să primim lucrul de care ne temem, adică martirajul. „Sculaţi să mergem, că s-a apropiat cel ce M-a vândut." (Matei 26.46). Să ne bucurăm orice s-ar întâmpla, să ne împăcăm şi să ne liniştim în toate gândurile-ne şi lucrările, să devenim Biserica lui Hristos, al cărei zidar e tot Hristos, să ne smerim, să fugim de sminteli şi tulburări. Pacea sufletului se câştigă cu smerenia şi sărăcia Duhului. Hristos e Uşa smereniei.

Să primim necazurile şi piedicile, ca nişte surori iubite, să nu ne mângâie sau să ne sprijine decât Hristos, să nu băgăm spinii care rănesc mortal în inimă. „învăţaţi de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima." (Matei 9.29). De ne prigoneşte cineva, să nu ne mâniem, să suferim cu bucurie, fiind convinşi că atunci Hristos e cu noi; să nu dorim altă cinste decât a pătimi pentru iubirea lui Hristos şi pentru ce sporeşte Slava Sa; să ne silim a ne bucura când cineva ne ocărăşte, defaimă, mustră etc, că sub acest praf de necinste, mare comoară e ascunsă; să nu căutăm a fi iubiţi de cineva în viaţă, nici cinstiţi, ca nu cumva să renunţăm a pătimi cu Hristos cel Răstignit şi să nu ne împiedice cineva; să nu urmăm voinţei şi minţii noastre, ca să nu pierim; să nu amestecăm iubirea egoistă; să ne aruncăm sufletul şi raţiunea şi voinţa goală înaintea lui Hristos; să ne păzim de gânduri, ce par a aduce sfinţenie, şi de râvnă fără socoteală. „Luaţi seama de proorocii mincinoşi, care vin la noi în haine de oi, iar înlăuntru sunt lupi răpitori. Din roadele lor, îi veţi cunoaşte." (Matei 7. 15). Că roadele voastre, hulitorilor atei, sunt să lăsaţi în suflet întristare, mâhnire etc. Că toate cele ce ne depărtează de smerenie, pace, linişte internă, în orice formă ar fi, sunt prooroci mincinoşi îmbrăcaţi în chip de oi, poate cu făţărnicie de râvnă, pentru a folosi pe aproapele fără socoteală, etc. În realitate toţi sunt lupi răpitori, ce-ţi răpesc pe Hristos Euharistie şi teofanic, smerenia şi pacea, liniştea, de care oricine doreşte progres temeinic are atâta nevoie. Să cercetăm mai temeinic, ceea ce are chip de sfinţenie cu odihnă lăuntrică; să fim încredinţaţi apoi de lucrarea lui Hristos; să păzim sufletul curat înaintea lui Hristos, spre încununare; să lucrăm sacru, sufletul să stea în singurătate mintală şi în linişte, ca Hristos să lucreze în el pacea Sa. Că sufletul e creat pentru a fi Biserica vie a lui Hristos. De aceea trebuie să-L păstrăm în mare cinste, totul să fie spre Slava lui Hristos,

în însingurare sacră. Să fim feriţi de gânduri, pofte, sub Hristos şi duhovnic; să nu ne mâniem nici când totul ne e împotrivă. Ci să rămână duhul atât de liniştit ca şi cum n-am fi vrut nimic decât ce vrea Hristos. Libertatea e de a nu ne lega cu mintea sau voinţa de vreun lucru creat. Să-I dăruim lui Hristos sufletul liber, detaşat de orice şi de sine stătător, şi vom vedea că se săvârşesc minuni în el. Vine pacea Divină şi harul cuprinzător de multe daruri. (Filocalia, Sfântul Grigorie Palama).

Hristos ascultă şi vorbeşte înlăuntrul sufletului. Numai în Rai, dă voie Hristos a-L vedea şi a grăi cu El. De aceea cine are teofanii trebuie să fie Biserică vie. Mergând mai aproape, voi vedea ce-i această vedere mare. (expl. III. 3). E Sfântă teofania. Să ne descălţăm aşezările sufletului, să rămână libere şi goale de orice lucru pământesc; să nu purtăm, pe calea lui Hristos, nici traistă, toiag din lumea creată şi să nu întrebăm de sănătate pe cineva; să punem toată temeinicia şi iubirea numai în Hristos, ci nu în făpturi: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor şi mergi singur în pământul celor vii”. (154). Să nu ne tulburăm pacea. Dacă-i vorba de credinţă, Scriptură, dogmă, tradiţie Ortodoxă, acolo şi cel blând să fie războinic, cu o mânie bărbătească, tare, luptând pentru Ortodoxie şi Sfânta Biserică. „Am venit să aduc foc pe pământ.” (Luca 12.49). Să-L iubim pe Hristos, Infinitul veşnic, şi nu făptura mărginită, că creatura ne poate despărţi de dragostea lui Hristos, ne păgubeşte şi ne duce la pierzare, să facem toate lucrurile spre a-I plăcea lui Hristos. Să nu pierdem liniştea şi pacea sufletului. „Cumpăraţi fără argint fără preţ vin şi grăsime.” (Isaia 25. l). Trebuie să avem totdeauna, setea mântuirii aproapelui. Dar să provină din iubirea noastră faţă de Hristos, nu din râvnă nechibzuită, să nu semănăm nimic de la noi. Să-I aducem lui Hristos pământul sufletului nostru, cinstit, curat de orice. Hristos vrea sufletul singur, dezlegat de orice făptură, de toată legătura, pentru a-l uni cu El. Hristos caută lucrători. Deci să lepădăm orice gând sau grijă; să alungăm de la noi orice iubire de lucruri vremelnice, ca Hristos să ne îmbrace şi să ne dea ce nu putem bănui; să uităm complet de noi şi în sufletul nostru să trăiască numai Iubirea lui Hristos. Singurul târg, unde putem neguţători, ca să ne îmbogăţim de Hristos, este supunerea sufletului nostru lui Hristos, slobod de orice. Hristos face totul să ne smerim, să ne eliberăm complet de cele terestre, ca să plinim Dumnezeiasca voinţă. (135). Sufletul, eliberat de voinţa sa, trebuie să stea înaintea lui Hristos. Să ne aruncăm cu ochii închişi, la noianul Dumnezeiştii providenţe şi a veşnicei buneivoiri. Trebuie să fim purtaţi, de puternicele valuri ale voinţei lui Hristos, ca un lucru neînsufleţit, fără a ne mai împotrivi cu voinţa Sa, ca să ajungem la limanul mântuirii. Ruga veşnică, amintirea dulcelui Nume a lui Hristos, lacrimile vărsate din Iubirea lui Hristos, cucernicia, bucuria

fierbinte către Hristos.

Să plângem, una e plânsul, altele sunt lacrimile. Plânsul e gând amar, trist şi durerea inimii, că am mâniat pe Hristos cu păcate, am călcat poruncile, ne-am lipsit de harul Său din această viaţă şi de Împărăţia Sa după moarte. Şi că prin păcatele noastre, ne-am făcut vinovaţi muncilor veşnice. Să ne lepădăm de orice făptură, ca să ni se deschidă comorile duhovniceşti, epistemologia, iubirea lui Hristos; să fim recunoscători lui Hristos; să avem sfânta tăcere a Măriei, la picioarele lui Hristos; să-L căutăm pe Hristos, spre a ne odihni. Hristos locuieşte în noi. Să citim, să ne oprim la cuvintele unde e odihnă, umilinţă, iubire divină şi duhovnicească bucurie; să ne îndulcim de Hristos, ori în ce fel vrea El a ni Se dărui; să luăm seama la înţelegerea duhovnicească din Sfintele Scripturi; să-I slujim lui Hristos, făcând voia Sa, iar când Hristos nu ni se arată, să ne întoarcem iar să-L căutăm; să ne continuăm totdeauna nevoinţele, cu acelaşi scop şi dorire, ca prin ele să-L aflăm pe Hristos cel dorit, Scump, Iubit şi când L-am aflat, să lăsăm orice lucru şi să ne odihnim în El. Totdeauna să alegem chinurile şi necazurile. Să nu ne facem prieteni, din cei ce nu ne aduc nici un folos sufletesc. Orice prilej, să ne fie cale şi ocazie de a merge la Hristos şi nici un lucru să nu ne împiedice în călătorie. Aceasta să ne fie bucuria. Orice lucru, să ne fie amărăciune şi numai Hristos odihnă. Să-L iubim pe Hristos şi fără frică sa-I dăm inima, încât ne va dezlega toate nedumeririle, ne va îndrepta, ridica, primind tot binele.

La orice pas, să ne întindem voinţa la Hristos. Să vrem şi să nu vrem, ceea ce vrea şi nu vrea Hristos. Să înnoim predarea către Hristos. Să nu hotărâm nimic dinainte, dacă nu ştim ce va fi în ceasul următor. (Proverbe 27,30); să stăm în libertate; să nu împiedicăm pacea şi progresul duhovnicesc; să-I aducem lui Hristos voinţa şi în libertate să avem pacea în toate zilele. În libertatea Sfântului Duh se întocmeşte binele cel mai mare scripturistic. Libertatea este a rămâne omul dinlăuntru în sine, fără a se întinde, ori a dori, să caute un lucru în afară de sine. Chiar dacă am fi în stare potrivnică păcii, să nu scădem cu Duhul. Să nu pierdem pacea sfântă, de singurătate şi libertate. „Doamne, vezi pe robul Tău! Fie voia Ta! Ştiu şi mărturisesc, că adevărul cuvintelor Tale rămâne totdeauna statornic, făgăduinţele-Ţi sunt nemincinoase şi în ele nădăjduiesc! Eu stau numai pentru Tine!”. Să ne oferim mereu şi să închinăm lui Hristos. Să biruim după voia lui Hristos. (Matei 26,39). Când suntem în vreo dificultate, să nu păşim, până nu ne înălţăm ochii la Hristos pe Sfânta Cruce. Pe Sfânta Cruce vom vedea tainic, scris cu litere de aur, că şi noi trebuie să ne răstignim în orice greutate. Să nu scădem cu gândul; să fim veseli în rodul harului şi hrăniţi spiritual; să nu ne mâhnim, să nu ne amărâm, căci Satan se bucură de mâhnirea, amestecul, tulburarea inimii, ca

lupul de furtună şi vifor spre a răpi oile; să nu ne răpească satan tocmai pacea sufletească şi liniştea sufletului; să nu trăim în necaz, tulburare; să nu fim sterpi duhovniceşte şi să nu ne strice vrăjmaşul neguţătoria cu Mărgăritarul de bun preţ; să nu ne lăsăm nici un minut supăraţi sau necăjiţi, precum spune în

Cuvânt ceresc. Ispita, durerea dinlăuntru, gândurile rele, trebuiesc învinse. Ispitiţi de gândurile dinlăuntru, să nu ne tulburăm sufletul. Să ne plecăm mai mult spre slujba lui Hristos; să simţim în inimă dulceaţă, căldură, bucurie duhovnicească; să-I slujim lui Hristos cu mai multa râvnă; să suferim ispitele, pe care nici păcătoşii daţi cu lumea nu le întâmpină; să nu fim egoişti. Numai mirosul viciilor, nu ne lasă să ajungem adevărata desăvârşire. Să fim neprihăniţi. Hristos trimite ispite, încercări, atât păcătoşilor cât şi sfinţilor. Sunt şi pricini, pentru care Hristos îngăduie ispitirea sfinţilor. Nevoitorii sunt ispitiţi să devină mai sfinţi; leneşii spre a se păzi de cele ce-i vatămă; cei adormiţi spre a se trezi; cei depărtaţi spre a se apropia de Hristos; iar casnicii, clerul şi monahismul spre a se sălăşlui mai cu îndrăzneală.

Încercările vin după libertate sau depărtare iconomică, părăsire ori pedeapsă. Hristos are mare grijă, dragoste părintească şi ne urmează cu încercări slobozite asupra noastră, pentru a ne pune într-o stare de a nu putea ieşi dintr-o atât de înfricoşată primejdie, să fim siliţi a veni la adevărata şi smerita cunoaştere de sine, ca să nu ne bizuim în noi ca Petru sau Pavel. Că Pavel, deşi răpit până în al 3-lea cer, cu descoperiri şi taine divine, ascunse, a avut supărătoare încercare pentru a-şi cunoaşte slăbiciunea firească şi să se umilească, încât mărimea descoperirilor făcute de Hristos să nu-l ducă la mândrie, (l Corinteni 12,7). Apoi ce să mai zicem, dacă pe Pavel îl foloseşte ispita? Felurite ispite foloseşte Hristos, din divina Iubire, pentru sporirea şi creşterea sufletului, cât şi cele trimise celor mândri. Deşi ne par a fi nefolositoare, suferinţele ne duc la Hristos, smerindu-ne, mântuindu-ne. Încercările aduc smerenie. Să ne considerăm nevrednici. Suferinţa e un dar făcut sufletului, spre vindecare şi smerenie. Şi suferinţa potrivnică, vătămătoare, devine un bold, de a căuta pe Hristos cu mai multă căldură şi să ne depărtăm de tot ce nu-i unit cu voinţa lui Hristos. Suferinţele nu sunt, decât o curăţire prietenească spre smerenie, răbdare, încununare, slavă, etc. Nu trebuie să ne tulburăm şi să ne mâhnim, pentru încercările externe şi interne, ci să avem iscusinţă. Să-I slujim în această lume lui Hristos paşnici şi liniştiţi, socotind că orice lucru îl primim din Mâna Cerescului Părinte, cel ce ţine acest Potir amar ce ni-L dă în dar. Deşi răul greşelii, păcatul săvârşit de aproapele e împotriva voinţei Sale, totuşi Hristos îl foloseşte şi pe acesta, pentru câştigul şi mântuirea noastră şi dacă vom suferi fără tulburare. În loc de a ne mâhni, să-I mulţumim lui Hristos cu bucurie şi voie bună lăuntrică.

Să aflăm leac, în a nu ne supăra de greşelile şi neputinţele noastre; să nu ne tulburăm în prigoană, nici să ne spăimântăm că nu ne aflăm în Duhul şi Calea lui Hristos; să nu ne ruşinăm a sta înaintea lui Hristos; să nu pierdem timpul cugetând la vicii şi frică, tristeţe, dezgust, etc; să ne mărturisim şi să spovedim tot; să nu avem timp mort, moleşeli, lene; să folosim smerita cugetare şi pocăinţa şi întoarcerea la Hristos, că sunt păcate iertate; să nu stăm în păcate de moarte; să avem linişte şi pace în Hristos aşezată în nădejdea lui Hristos; să luptăm a ne curăţi sufletul de orice întinare, pentru a nu ne pierde buna plăcere către Hristos. Chiar greşelile iertate moleşesc puterile sufleteşti şi strică evlavia, opresc harul lui Hristos şi deschid uşa ispitelor, fac sufletul neputincios cu voinţa de închinare. Să ne întoarcem aşezaţi la pocăinţă. Zdrobirea, ce tulbură mintea celui duhovnicesc nu aduce vreo desăvârşire în suflet, decât dacă se uneşte cu nădejdea în mila lui Hristos. Zdrobirea e necesară, celor ce doresc, a ieşi din ticăloşiile lor şi a dobândi o treaptă mai înaltă de virtuţi, dragoste, unire cu Hristos, primind mari daruri de la El. Dar voi vă deznădăjduiţi, trăiţi o viaţă nemernică nefolositoare şi vrednică de plâns. Voi faceţi păcatul obişnuit. Una este a spune cineva odată o minciună uşoară, alta a minţi în orice împrejurare şi a simţi plăcere şi bucurie în acest fel de greşeală. Muştele mor în mâncăruri şi le strică precum untdelemnul. Tot astfel păcatele noastre uşoare, cele iertate, stând mult timp în suflet, strică toată cucernicia. Sufletul să fie în pace, să progreseze, să nu piardă timpul. Să nu ne supărăm în mulţimea greşelilor, să nu pierdem timpul, ci să ne smerim, văzându-ne neputincioşi: „Doamne, n-am făcut decât ce sunt! Nu se putea aştepta de la mine decât neajunsuri! Şi dacă n-ar fi fost bunătatea Ta divină, să-mi ajute, să nu mă părăsească, nu m-aş fi oprit numai la ele! îţi mulţumesc, că m-ai slobozit şi sufăr durere, pentru ce-am săvârşit, necorespunzând darului Tău! Iartă-mă, dă- mi dar a nu Te mai vătăma, a nu mă mai depărta de Tine prin ceva, doresc a mă supune totdeauna! Trebuie să transcedem vremelnicia în veşnicie şi limitatul în infinit. Iată că mistica singură ne învaţă să lucrăm pentru mântuirea noastră, să facem lucrul lui Hristos cât este ziuă. Să-L iubim pe Hristos, să facem tot ce-i bun pentru suflet, Cer şi Hristos. Să încercăm toate mijloacele, să ne mântuim. Ca să nu pierdem timpul, trebuie să luăm în seamă judecata lui Hristos şi mărturisirea.

Să fim atenţi numai la ţinta Hristos şi la scopul nostru mântuitor spre slava, lauda şi preamărirea lui Hristos, întru toate. Să facem asceză, pregătire, rugă, post, priveghere, lucrare, tot ce trebuie spre a ne ilumina şi spre unirea cu Hristos. De altfel, încă de la Sfântul Botez, am făgăduit a ne uni cu Hristos, deci revenim la starea primară şi paradisiacă. Iar dacă ne tundem în monahism, în schimă monahală şi chiar ne sfinţim prin Sfânta Taină a Hirotoniei, în treptele ierarhice,

atunci mai presus de unire şi de mistică şi de asceză, ne îndumnezeim, ne transformăm ca arvună a veacului ce va să fie. Iată de ce monahismul şi clerul e mai presus de orice stare, mai mare în grad şi mai plin de har şi de ce trebuie să se împărtăşească zilnic, să poarte Euharistia, să predice Cuvânt ceresc viu şi lucrător, să vorbească numai despre împărăţia cerurilor, să fie ascultat orbeşte. Că cinul monahal şi clerical este ministerul lui Hristos. Hristos ne revelează azi, nouă monahilor, tainele împărăţiei Cerurilor. De aceea n-avem loc, unde să ne mai plecăm capul şi suntem dosădiţi de toţi, ne zbatem între lupi, şerpi şi vipere şi suferim, că nemernicia noastră s-a îndelungat. Dar învie Doamne! Să se risipească vrăjmaşii Tăi! Pune-i pe toţi sub picioarele Tale şi înalţă Dreapta Ta spre mântuirea aleşilor Tăi! Ai milă de mine, apără-mă şi acoperă-mă şi lucrează tot ce-i bun spre Slava Ta cea mare!

În toată activitatea mea, nu am urmărit decât mistica experimentală „hic et nune" a realităţii stringente clare, în situaţii extreme şi infricoşătoare de prigoană şi libertate. Nu se cuvenea a o spune noi, ca să nu se pară laudă deşartă, vanitate şi mândrie urâtă. Mântuitorul a suferit, El a dus crucea în locul meu, căci eu sunt vierme şi nu om. Însă eu sunt dator să strig sus şi tare, ce am experimentat în mod ştiinţific, controlabil, real. Cu ochii mei am văzut pe Dumnezeu pe cât mi s-a putut. Cu urechile mele am auzit Cuvântul lui Dumnezeu prin glas omenesc. Cu limba mea am gustat şi am văzut ce dulce este Domnul Euharistie. Cu simţul olfactiv am adulmecat balsam, miresme de smirnă divină şi miros străin de lumea aceasta, parfumul Logosului divin. Cu mâinile mele şi cu simţul tactil, am simţit puterea palpabilă a Dumnezeului Celui Viu. Eu sunt martor al Dumnezeirii prezente, reale şi valorificatoare, tocmai azi când Dumnezeu este negat de un miliard de nebuni, atei. Cine mă va despărţi pe mine, de dragostea lui Hristos? E adevărat, că rabd nespus, cu icoane prigonite, cu cărţi sacre rupte şi arse, persecutate, cu cruci răstignite, cu potire în catacombe, cu 10 antimise în crăpăturile pământului şi ale zidurilor sacre, în întuneric bâjbâind, prigonit din toate părţile, înlăcrimat, flămând, bolnav, însetat după dreptate, hulit de cei de aproape, pârât de monahi şi clerici, condamnat de arhiereii apostaţi, încât nici mort nu aş avea loc. Mistic cu adevărat este săracul care nu are nimic. Iar eu sunt sărac de nume şi de lume, de prieteni şi de rude, de aven trupeşti şi sufleteşti, că nu am loc să îmi plec capul, sunt obosit de atâta prigoană, dar bogat în comori cereşti, mistice. Cine mă poate înţelege? Eu sunt în afara timpului, pentru că nu e vremea mea. Sunt sărac până şi de mănăstire. Că clacă am bătut la porţile mănăstirilor, am fost alungat, după ce au constatat că sunt credincios. M-am luat la trântă cu toţi pentru Hristosul meu Euharistie, dar toate au trecut ca un vis rău. l-am scos

lui Hristos spinii, piroanele, suliţele, ca să-mi răscumpăr cât L-am supărat cu păcatele, cu ura, neştiinţa, etc. Hristos a luptat permanent în locul meu. Eu nu susţin pe bogaţi, farisei, scribi, farisei, exploatatori, apostaţi, eretici, schismatici, imperialişti, rasişti, etc. Nici pe mine nu mă susţin, ci doar pe Hristos Răstignit, înviat, înălţat, Proniator şi Judecător, precum mi Se revelează. Ortodoxia nu este sub tutela sau ascultarea cuiva din creaturile patentate, ci este sub egida Dumnezeirii întreit Sfinte. Deci nu se cade a-ţi iubi nici tată, nici mamă, nici măcar sufletul tău, ci doar pe Hristos-Logos. Darămite politica efemeră sau puterea neputincioasă a banului.

Apocalipsa se împlineşte sub ochii voştri. Sunteţi orbi? Munca ce se depune, pentru înnobilarea utilitară a întregului cosmos material, dovedeşte sfârşitul materiei şi al lumii. Energiile emanate, de la exploziile experimentale nucleare, rad totul de pe faţa globului, ca în Japonia. Legea eutropiei va carbura, prin transformarea tuturor energiilor în forţă calorică, tot cosmosul. Terra va fi, din cauza voastră, un mare foc incandescent în rotaţie şi în revoluţie vertiginoasă; pirosfera va izbucni la suprafaţa litosferei şi biosferei până în atmosferă; meteoriţii vor face gropi oceanice în Terra; din creştetul vulcanilor va izbucni lava incandescentă; apele termale vor invada totul; armamentul atomic, rachete, bombe vor arde 7 ani în valea lui Iosafat cea înţelesuală; Soarele va arde totul şi Luna se va înroşi în sânge, toată electricitatea şi radioactivitatea, toată energia, descoperită de voi, va fi cauza sfârşitului. Veţi pieri prin ştiinţa voastră! Ca preambul aveţi fumatul, casele încălzite cu gaz metan cu care vă încălziţi locuinţele. Dacă ai uitat robinetul deschis şi ai aprins un chibrit, zbori cu ziduri cu tot, praf şi cenuşă. Deci, în preajma acestor întâmplări eshatologice, trebuie să ne adâncim şi mai mult în rugă interioară, să intrăm în desenul armoniei divine, să dăm roade vrednice de pocăinţă, să citim din nou Profeţii şi Apocalipsa, să predicăm, cu timp şi fără timp spre slava lui Hristos. Domnul ne dă tot ce-l cerem. Dacă Ioan a cerut temniţă şi mucenicie, eu am cerut predică şi pustnicie iar Hristos mi-a dat cu prisosinţă, în aceste vremuri de prigoană amară.

Astăzi Hristos S-a întrupat în viaţa duhovnicească, ne dă teofanii, semne şi minuni, mai mult ca în primele veacuri. Moare omul în faţa noastră, dar moare şi omul vechi din noi, înviind cel nou creştin. Taci trupule muritor, stai cu frică şi cu cutremur! încetează cugete pământesc, că Hristos Logosul vorbeşte azi! Adevărata mistică este să vorbească Dumnezeu şi să tăcem noi. De aceea a rânduit Hristos această etapă de ascundere şi de prigoană, să stăm de vorbă cu Cerurile, că prea ne-am extins in exterior „res extensa" prin maşinism şi am uitat de cele interioare „res cogitans" disciplina arcani. Azi religia e scoasă din şcoală, iar mistica din programa teologică. Însă

Hristos ne vorbeşte în şcoala divină şi ne dă mistica Cerurilor, dă mistica pe mâna lui Antonie analfabetul, Pavel prostul, Petru gângavul, Veronica orfana, etc. Dar cum vreţi voi să fiţi mistici, fără vă împărtăşiţi cu Hristos Euharistie? De ce ÎL încuiaţi şi ÎL întemniţaţi în chivotele reci? Se laicizase şi se vulgarizase tainica religie, până ce s-a ajuns la fariseism şi la negaţie. Dacă atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, vorbit-a Hristos oamenilor, oamenii au predicat cuvântul inspiraţi de Sfântul Duh Mângâietorul, Care i-a învăţat ce să spună despre Hristos, ca de o terţă persoană, iată că astăzi Hristos însuşi vorbeşte prin om, către oameni, Logos Divin. Completa şi adevărata mistică aceasta este: ca să vorbească şi Dumnezeu la prima persoană, către om ca spre a doua persoană interlocutoare, iar misticul, ce este în levitaţie sau în teofanie, este a treia persoană transmiţând indirect. Că însuşi Dumnezeu utilizează gura, inima şi mintea lui, iar lumea nevăzută este deasupra prezentă, văzută de instrumentul revelaţiei supranaturale. Dumnezeu este Subiect, mai mult ca în orice revelaţie de până azi, iar noi nu putem refuza Adevărul învederat, arătat supranatural, dovedit experimental ştiinţific. Suntem atenţi când ne vorbeşte un duşman sau un agramat, darămite când vorbeşte Dumnezeu. Când era întrupat, la 33 de ani, vorbea Ipostasul Hristos, fără să spună la fiecare cuvânt că este Hristos Dumnezeu, ci numai în revelaţii, ca la Naştere, Botez, pe Tabor, la înviere, Se descoperea Dumnezeirea Sa. Însă numai în teofanii ÎL vedem, ÎI simţim puterea şi Cuvântul viu şi lucrător, în semne şi minuni revelatoare. Dar în faţă, pe plan imanent, avem un om mort în levitaţie, în răpire sau în teofanie, prin gura căruia Dumnezeul Cel Viu vorbeşte cu putere şi lucrează în taină, cu Mână Tare şi cu Braţ înalt. Ni se părea aspru şi cu neputinţă de văzut Dumnezeul, pe care-L adoram cu duh paleotestamentar.

Toată mistica, de până acum, se bazează pe patrologia oamenilor care au văzut, au auzit sau simţit pe Hristos şi au scris despre aceasta. Dumnezeu Se descoperă în veacul acesta antihristic, mai mult ca oricând. Azi învăţăm că Marele mistic, care tăcea şi Se ascundea, era însuşi Dumnezeu, iar adevărata mistică este să vorbească Dumnezeu, direct ca Subiect, şi să Se descopere tuturor - „Quat erat demonstrandum”. Cum credeţi că satan ar putea vorbi şi ar putea înflăcăra în masă pe ciracii lui, iar Hristos Creatorul nu ar avea posibilitate? Hristos S-a smerit, a răbdat să nu vorbească despre el ca Obiect, nu ca Subiect. De aceea toţi misticii predică:,, Acestea zice Domnul... În vremea aceea zis-a Hristos...”. Iată că în acest moment, în care vă scriu, vorbeşte Hristos aşa: „Eu vă binecuvântez, împăratul Dumnezeu! iar Maica Domnului: Eu vă binecuvântez, împărăteasa Cerurilor, Mângâierea celor ce plâng!”. În aceasta, constă teologia şi prezenţa de imensitate a Dumnezeirii. O adevărată oră şi prelegere ne

ţine Hristos însuşi, la cursul de mistică în prigoană, tocmai când voi, falşii mistici, prigoniţi chiar disciplina şi metodica misticii şi asceticii sistematice, de la catedrele teologiei voastre oloage. Nu vă înfricoşaţi, Hristos nu vine în mândria voastră parfumată laicizată, ci Se pogoară din nou în smerenia ieslei şi a Crucii, urcând cu noi calvarul. Mistica adevărată nu o trăiţi voi, ci au experimentat-o martirii care şi-au pus în fiecare veac viaţa pentru Hristos.

Mistica e lucrare teandrică, ne pregătim prin asceză, curăţire, iluminare. Ne curăţim cu Sângele Euharistie, ne luminăm cu Cuvânt scripturistic tradiţional şi ceresc. Vorbele mele sunt mici şi slabe, nu pot să cuprindă explicarea imanentă a transcendentului misticii. Ba ne mai împiedicăm şi de acea incronguenţă, dintre gramatică şi logică. Iar Hristos este Logos care nu a scris decât pe piatră, pe nisip, şi în inima noastră, ca pe nişte lespezi, dându-ne cunoştiinţa pe cât se poate. Dar ce poate scrie Infinitul pe mărginit şi pe limitat? Dar dacă a grăit prin leu, cal, asin, cerb, iată că grăieşte prin semenul nostru, prin chipul şi asemănarea Lui, prin Icoana Lui. Cât de logic este Logosul Divin. Veniţi toate religiile, sectele, magiile, superstiţiile, doctrinele şi sistemele şi vă legitimaţi ca pe vremea lui Ilie, când Ahab şi Izabela au dat libertatea religioasă idolatriei baalului, astartei, etc. Iată că focul divin Se pogoară în Cuvânt ceresc, în teofanie, înflăcărându-ne de iubire, dovedind justeţea şi legitimitatea autentică, originară, veridică a Ortodoxiei creştine. E adevărat, marii mistici nu au scris niciodată nimic, viaţa lor este scrisă în Cartea Vieţii. Noi am încercat să aducem o contribuţie experimentală, vie şi concretă, actuală şi personală, trecând peste smerenie, ca să vă încredinţaţi de metodologia şi chiar de ştiinţa cea mai reală mistică. Obiectul şi Subiectul este Dumnezeul Infinit şi Veşnic, Care a vorbit cu Adam şi azi ne grăieşte pe limba noastră, prin chipul nostru, spre a fi înţeles. Nu vă vorbeşte un om dintr-o clasă, castă, sistem, nici chiar idealist sau metafizician amorf, ci vă mărturiseşte cel ce cunoaşte clar realitatea reală, Logosul logic, ştiinţa ştiinţifică, Binele bun, Adevărul adevărat şi esteticul frumos, dacă se poate vorbi astfel. Dar se poate, de vreme ce confundaţi răul şi amarul cu binele şi dulcele şi alergaţi după plăceri endemonice, fugind de dureri.

Şi în afară de ştiinţa voastră oficială, studiez din plin ca autodidact, de zeci de ani, fără întrerupere, toată ştiinţa cea profană şi am în acelaşi timp siguranţa ştiinţei şi epistemologiei divine, ca să pot fi portar între 2 lumi, să pot emite judecăţi axiologice şi să valorific la justa competenţă orice ştiinţă. Ce realitate găsiţi, în materia care se tot transformă la fiecare pas, în idealismul visului inform morbid, panteist? Sunteţi în minciună şi în păcat. Mistica este centrul teologiei şi prinţesa ştiinţelor, încât se poate exprima parafrazat: „omnia scientiae ad theologiam ancillantur”. Mistica ne dă pe Dumnezeul Cel

Viu aici şi acum, fără laborator, fără nici o pregătire, chiar gol, în temniţă sau pe Cruce, în iesle sau pe patul morţii. Ce ştiinţă academică mai căutaţi, când toţi copiii şi bătrânii, Policarp, Antonie, Macarie, Efrem, Pavel cel prost, etc, o experimentează! Voi învăţaţi până albiţi şi tot netoţi şi neghiobi rămâneţi. Studiaţi şi zidiţi aparaturi ca să ştiţi vreun...vierme sau vreun excrement microbian, microscopic! Şi asta o numiţi ştiinţă? Vai de ştiinţa voastră, ca şi de a Evei cu mărul otrăvit! Mistica e Pomul Vieţii, nu cel al cunoştinţei binelui şi al răului, şi totuşi cunoaşte perfect Binele şi numai Bine. Logosul vorbeşte! O, cât de dulce-I Cuvântul Său! Aţi dat însă de piatra de poticnire din Sionul nou. V-aţi îndoit de vedeniile Veronicăi şi a lui Petru gângavul şi dacă v-au spus, că au văzut şi auzit pe Dumnezeu, i-aţi redus la tăcere. Vai vouă! lată suprema şi ultima încercare, pe care v-o întinde Dumnezeu, iar noi zăcem nedumeriţi, în temniţe şi catacombe, uitându-ne la apostazia voastră.

Mântuitorul grăieşte prin pietrele din care face fiii lui Avraam, prin lemnul icoanei care plânge şi izvorăşte mir, prin animale, darămite prin omul care este chipul şi asemănarea Lui! Au oare n-a grăit Dumnezeu din nor, din lumină şi din vânt? N-a vorbit prin gura asinei lui Varlaam, prin leul lui Gherasim, prin calul lui Haralambie şi prin cerbul lui Eustaţius Plachida? Oare nu arată Dumnezeu minuni în mijlocul vostru? lată mistica la tot pasul, din firul de iarbă până la stea. Până şi greierul şi cerbul cântă în limba lor Preasfântul Nume al lui Dumnezeu! Doar nu veţi ucide toţi greierii şi cerbii, pentru că au Cuvânt ceresc, teofanie sau rugă! Dar ce ziceţi de ferăstrăul automat, sau simplu, care strigă de zor, chiar şi în sărbători când lucraţi: lisus, Iisus! ? Ardeţi toate ţesăturile, desfiinţaţi industria, tehnica, matematica, geometria, astronomia, anatomia oaselor şi a inimii, punctele cardinale, paralelele şi punctul, abcisele, meridianele globului! Toate sunt sub forma Sfintei Cruci, deci sunt mistice. Tăiaţi-vă mâinile, scoateţi-vă ochii, inima, sistemul pelvian şi centura scapulară, toate sunt în forma Sfintei Cruci de viaţă dătătoare! Deci dacă voi utilizaţi mijloacele voastre utilitariste, apoi ce mai luptaţi atâta împotriva lui Hristos? Meditaţi şi voi, e vreun loc sau timp unde să nu fie Dumnezeu? De-am avea noi râvnă pentru Dumnezeu cât aveţi voi pentru satan, de mult am fi sfinţi! O, de am fi răniţi de iubirea Rănilor dumnezeieşti! O, de am înţelege raţiunile tuturor din lucruri „les raisons des choses!". Că fiecare floare este un gând de Iubire întrupat şi fiecare nor dinspre răsărit parcă ne aduce pe Mântuitorul, Răsăritul Cel de Sus. Pe aripile vântului, Se poartă Dumnezeu şi focul rugilor, de pe culmi, ne dă prezenţa vedeniei de pe Sinai. Fiecare picătură de ploaie, rouă, apă, parcă este lacrima Domnului sau apa izbucnită din coastă, de pe Sfânta Cruce la Calvar. Si pâinea este Hristos, Care ne dă Pâinea cea Vie, El însuşi fiind

Euharistie. În pomii plini de roade, ÎL vedem pe Hristos, Care ne dă roade din Pomul Vieţii. Printre lanurile de grâu, ÎL vedem din nou cu Sfinţii Apostoli, obosit şi flămând, tolerând şi binecuvântând, şi azi ca şi ieri, pe cei ce se împărtăşesc din grâul sfinţit, frecând spicele. Pe mări şi pe lacuri, ÎL vedem plutind peste valuri, iar în corabia Sfintei Biserici este Hristos poruncind apei, furtunii şi valurilor să se domolească. Sub prisma aceasta, din zenitul divin, ce zadarnică ni se pare lumea aceasta şi toată zdroaba voastră deşartă. Astăzi, Dumnezeu toarnă Duh Sfânt peste toţi sfinţii şi martirii sfârşitului, de aceea nu vom mai studia pe marii sfinţi patristici, ci pe Sfântul Sfinţilor, pe Misticul Misticilor Dumnezeu, Care grăieşte prin noi şi ne duce la sfinţenia finală. El este Adevărul, Binele, Frumosul, Păstorul cel Bun, Mirele, Fratele, Prietenul, Jertfa şi Jertfitorul, Odihna şi Veşnicia, Infinitul şi Dumnezeul Pantocrator Etern. Dar voi ÎL căutaţi şi astăzi în grădină, în sinagogă, în Templu, în pustie. Vreţi să puneţi mâna pe El, să-L biciuiţi, să-L legaţi, să-I bateţi cuie şi piroane, să-L însuliţaţi iarăşi. Vai vouă!

Lumina lui Hristos luminează tuturor, dar voi v-aţi făcut lumini artificiale să vă lumineze viciile. Aţi lepădat Apa cea vie şi aţi făcut fântâni false de apă moartă noroadelor; aţi stins focul Duhului Sfânt şi v-aţi înflăcărat de focul viciilor şi al iadului; aţi lepădat vântul Duhului Sfânt şi suflarea harului şi aţi luat vânturi turbate de păcate; aţi lepădat jarul şi cărbunele aprins ce i l-a dat îngerul lui Isaia în cleşte, adică de Euharistia lui Hristos, şi aţi luat cărbunele întunecat al satanei, focul cel mai dinafară usturător, viermele, scrâşnetul şi plânsul nemângâiat; aţi lepădat steaua lui Dumnezeu crucială, cu 4 laturi şi 4 unghiuri, şi aţi luat steaua cu 5 coarne, a satanei spurcând cu totul cele 5 simţiri; aţi lepădat Triunghiul aureolei dumnezeieşti şi aţi luat secera şi ciocanul şi steaua fiarei apocaliptice spre osândă; aţi lepădat pătratul înscris în cer, ca quadratură a cercului cu diagonalele meridiane, aveţi mintea şi capul pătrat, cazon, de ighemoni prigonitori. Vai vouă! Materialismul precar nu poate satisface sufletul, ci nouă daţi-ni-L înapoi pe Hristos. Ne judecaţi voi, măgarilor, că nu ştim să cântăm noi privighetorile? Şi vă smintiţi voi, viermilor, că noi fluturii zburăm? Dar tot viermi dintre voi suntem şi noi, însă nu mai roadem în răni şi în cadavre puroiate, ci ne odihnim, pe flori, sorbind nectarul Euharistie şi ambrozia din corolă. În tainiţa temniţelor şi a catacombelor, în întunericul celulelor şi al nopţilor, prigoniţi şi răniţi, goi şi îndureraţi, liturghisim pe şoptite, în lacrimi şi pe de rost. Că fără să ne cuminecăm, nu ne putem mântui. Jertfa Euharistică e mulţumire dar e şi jertfa de laudă. Dacă s-a revelat lui Amfiloh, Amurat - care erau păgâni, oare nu ni Se arată Hristos, nouă celor ce-L strigăm zi şi noapte în prigoane? Hristos n-are nevoie de societate, nici de mulţime, căci lucrează în toţi, ba mai mult în cei surghiuniţi,

izolaţi şi însinguraţi. Hristos e înaintea noastră când liturghisim, precum ÎL şi vedem teofanic, ÎL auzim în mijlocul Liturghiei. În fiecare zi este cină, prânz, poate chiar şi gustare, dineu, supeu şi în orice manifestare de bucurie şi de plinătate, omul mănâncă şi bea, zicând că se sfinţeşte. Toate acestea sunt pentru trupul putregăios. Dar sufletului, să nu-I dăm măcar o Cină pe zi? Astăzi suntem în catacombe, în prigoană amară şi am fi nişte laşi şi netrebnici, dacă n-am gusta cât de Bun este Dumnezeul cel Viu. Dacă creştinii luau în batiste sângele martirilor, cum vom lăsa noi să curgă Sfânt Sângele lui Hristos pe jos? ÎL vom linge de pe stânci, de pe mahrame, de pe spini, de pe stâlpi de tortură, de pe crucile de la răscruci, de pe chivote, de pe potire şi vom săruta dreapta clerului, în care ia pe Dumnezeul cel Viu. Vom săruta linguriţa şi copia, buretele, procoveţele şi praful din altare şi vom striga: „Pomeneşte-mă Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta!”. Aşa că avem tot dreptul şi datoria sfântă, unde găsim Trupul Lui cel Sfânt şi Sângele Lui, să-L luăm, să-L ascundem în noi, în sânul, în casa şi în viaţa noastră, ca pe un mărgăritar de bun preţ. Că ateii nu ştiu decât să-L profaneze, pe când noi ÎL sorbim cu dor nespus şi ÎL purtăm ca pe o pecete divină. Ce canoane, cărţi şi oprelişti omeneşti fariseice, ne pot opri de a ne împărtăşi cu Hristos, când am făgăduit la Botez că ne unim cu El? Dar de ce îi lipsiţi pe cei din spitale, temniţe, cazărmi, şcoli, instituţii- de Dumnezeul Cel

Viu? Au fost răi clericii? Dar atunci, de ce i-aţi întemniţat pe cei mai buni? Vă opresc canoanele? Dar de ce nu le aplicaţi mai întâi pe voi? Şi de ce vă legaţi singuri cu canoane, când aveţi puterea dezlegării şi cheile împărăţiei Cerurilor? Voi, clericii, dacă din smerenie şi din nevrednicie nu vă împărtăşiţi, de ce nu căutaţi totuşi să vă învredniciţi şi de ce nu determinaţi pe creştini să se pocăiască? De ce vă hrăniţi trupul, vă dedaţi la vicii şi la păcate şi vă preocupaţi de rele, dacă aveţi vreodată de gând să vă învredniciţi de Hristos? Dar de ce la Paşte vă împărtăşiţi, iar voi clerul chiar duminical cu nevrednicie, legând în acelaşi timp pe cei vrednici? Dacă noi mâncăm gura Domnului Dumnezeu, au oare nu vorbeşte Hristos prin noi, iar noi ca gura Domnului vom fi? Dacă mâncăm ochii lui Hristos, au oare nu putem avea vedenii? Şi astfel, considerând mai departe că ne împărtăşim cu Hristos întreg, putem zice: „Noi avem mintea lui Hristos... nu mai trăiesc eu, ci Hristos viază întru mine”.

Dacă ne cuminecăm cu înţelepciunea lui Dumnezeu, nu trebuie să mai avem nimic pământesc în gânduri, ci tot gândindu-ne să fie Tronul lui Hristos întru noi. Iată de ce nu trebuie să avem îndoieli, gânduri hulitoare, cugete rele, osândiri, reminescenţe, imaginaţii şi reprezentări morbide, amintiri spurcate ori pătimaşe senzualităţi. Cum vă văicăriţi voi, că n-aveţi vedenii şi huliţi că nu se vede Dumnezeu? Dar când vă tot împărtăşiţi, nu-l vedeţi oare Trupul şi Sângele Lui

Dumnezeesc? Nu simţiţi carne şi sânge? Dar atunci aţi crede că sunt omeneşti şi v-aţi pogorî la mentalitatea omului deşert. Însă noi am văzut chiar Sfânta Carne şi Sfântul Sânge, de Dumnezeu fierbinte clocotind, suntem martori ai Adevărului întrupat şi al Sfintelor Taine. ÎL auzim vorbind, chiar în timpul prefacerii Euharistiei la Sfânta Epicleză şi în centrul şi apogeul Sfintei Liturghii. Dacă aceasta se numeşte Jertfă Cuvântătoare, de ce vă minunaţi că ne grăieşte Dumnezeu Logosul şi Cuvântul? Că de unde am avea siguranţa sfinţirii, dacă nu am vedea pe Sfântul Duh porumbel şi foc? Au oare puteau să-L vadă cei din Legea veche, în umbra simbolurilor, iar noi suntem tot orbi în lumina Adevărului Etern? O, ce Taină mare ni se revelează! Azi Hristos e alungat şi părăsit chiar din casa Sa. Cel pe care nu-L încap Cerurile, n-are nevoie de ziduri, că zidurile iată au devenit temniţe pentru Euharistie şi pentru teofanie. Dar zidul nu se mişcă şi nu lucrează.

Hristos vrea ca noi, cei vii, să-L purtăm ca Biserici vii, să fim lumină înaintea oamenilor. Cum puteţi voi, să binecuvântaţi materia sau pe idoli, iar pe Hristos Cuvântul să-L mai şi huliţi, ba încă să-L negaţi, făcând abstracţie de atâta Dumnezeire şi atâta nor de mărturii? Cum poate cineva, să pretindă a lăuda Dumnezeirea, fără a fi îndumnezeit? Cum ar putea să fie cineva martir, vărsându-şi sângele pentru Hristos, dacă nu se îmbibă mai întâi cu Sfânt Sângele Său? Ca să puteţi ieşi la lumină, aţi întemniţat Lumina lină a Sfintei Slave divine sub obroc, ca să înşelaţi lumea cu falsa lumina, rea şi demonică, cu care vă trufiţi, că tot luminaţi. În fiecare zi, trebuie să ne luăm Crucea, să ne răstignim lumii şi ea nouă. Zilnic trebuie să ne împărtăşim, căci suntem în robie, sub ameninţarea uciderii, sub calamităţi, urgii, boli, suferinţe şi prigoane amare. În care suflet, casă, sat azi nu-i o lacrimă, rană şi o durere? împăratul Slavei ni se dă spre hrană eternă, în mijlocul pustiei, în temniţe, în peşteri şi în crăpăturile pământului, că avem drept să liturghisim făcând altare, ca pe vremuri strămoşii în catacombe. Hristos grăieşte în inimile noastre şi prin noi Logos divin dumnezeiesc, vorbim Cuvânt ceresc prin levitaţie şi nu pământesc, precum voi vorbiţi prin somn, speriaţi. Ne-aţi luat altarele, n-avem nici cărţi de cult, nici cruci, nici icoane, n-avem voie nici să predicăm, nici să vorbim despre Dumnezeu. E vremea tainei şi a rugăciunii interioare intense, ascunse, e timpul durerii şi al lacrimilor. Dar nici să plângem tare n-avem voie. Ortodoxia toată e în prigoană, iar voi fariseii celebraţi Sfânta Liturghie, însă nu împărtăşiţi pe nimeni, sunteţi tipicari şi formalişti. Dar ce rost mai au slujbele voastre? Care e fondul şi baza? Şi de ce prigoniţi, pe cei ce sfinţesc Euharistia în temniţe, în amară primejduire, zicând că nu Se pogoară Duhul Sfânt şi nu se sfinţesc Darurile, de vreme ce vedem în teofanii porumbelul Duhului Sfânt

venind peste ele? Dacă Sfânta Liturghie precreştină nu avea proscomidie, fiind o Liturghie de prigoană, de catacombă, de sărăcie, iată că nici noi nu avem în temniţe nici măcar o coajă de pâine, iar dacă o avem, o prefacem prin credinţă în Sfântul Trup, cu care ne cuminecăm. Că Hristos Şi-aduce aminte şi de noi, cei prigoniţi şi îndureraţi, căci doar „prin Mâna Sa cea puternică ni Se dă nouă Prea Curatul Său Trup şi prea Cinstitul Său Sânge". Mai multă dreptate are cine ÎL iubeşte pe Hristos, ÎL poartă, se împărtăşeşte şi ÎL vede, decât voi care ÎL negaţi, ÎL huliţi sau ÎL consideraţi doar realitate istorică perimată. E foarte clar şi logic.

Dacă vreţi să faceţi din creştini Biserici vii, trebuie să se sălăşluiască în ei Hristos Euharistie, trebuie să-şi plece Hristos capul în inima lor. Căci degeaba ieşiţi la Sfânta Liturghie şi ÎL purtaţi pe Hristos de la Ana la Caiafa, ÎL arătaţi poporului (ecce homo) - dar nimeni nu vrea să-L ia la sân, în cerul gurii, in braţe acasă, să-I lege rănile cu untdelemn şi vin, să-L suie pe asinul trupului, să-L ducă la casa de oaspeţi, pe Cel căzut între tâlhari. Cântă strănile: „Gustaţi şi vedeţi că Bun este Domnul" - dar nimeni nu vrea să-L mai guste, nici să-L mai vadă azi pe Hristos, din cauza bogăţiei şi a ideologiei eronate a oamenilor deşerţi. Strigă elenii din toate Sfintele Uşi: „Cu frică... să vă apropiaţi!,, - dar voi fugiţi mereu. Ci asistaţi, chiar fără nici o lacrimă, la expunerea Rănilor şi Sfântului Sânge clocotind în potire, ca şi călăii, tâlharii şi noroadele de pe Golgota. De ce minţiţi însă în altar şi la strană? Plângeţi măcar, dacă nu puteţi împlini ceea ce cântaţi, recitaţi şi strigaţi! Hristos ţine cosmosul şi pământul pe palme, iar la Sfânta Liturghie face El mişcarea simbolică şi Se lasă pe mâinile noastre cu scopul împărtăşirii! Că altfel, ce rost ar avea să-L purtăm şi să-L mişcăm, festiv, pe Cel ce poartă şi mişcă toate?

O, a venit vremea plânsului şi a tânguirii! Dacă nu se împărtăşeşte nimeni, de ce mai cântaţi:,, Să se umple gurile noastre... că ne-ai învrednicit a ne împărtăşi..."?! Că doar strana e glasul întregului popor, care îl mulţumeşte lui Dumnezeu pentru împărtăşire. Şi concluzia e ultima ectenie: „Drepţi primind dumnezeieştile Taine...".

Tot textul istoric, real şi recitat demonstrează scopul Euharistie, liturgic. Dacă nici în posturi nu împărtăşiţi, când să se mai împărtăşească sărmanul creştin? La o lună, la un an, la zeci de ani, la moarte? Parcă ar fi Pâinea morţilor, nu a celor vii! Aţi devenit prohibitori de la Sfântul Potir şi aţi adus moartea şi necurăţia, bisericile au devenit numai locuri pentru prohodit şi comemorări „din vremea aceea". Că fără viaţa Sângelui lui Hristos nu poate fi nimeni viu şi curat, se slujeşte degeaba Jertfa, dacă nu-i mila cuminecării. Degeaba sunt bisericile deschise, dacă sunt închise inimile noastre. Noi ne închinăm în fiecare zi Sfintei învieri, împărtăşindu-ne cu

Dumnezeul înviat şi Etern. Spuneţi deci voi, care sunteţi astăzi atât de căzuţi? Nu vă este dor de Dumnezeul Cel tare? Plânge Mântuitorul Hristos deasupra noastră, curăţind aerul cel spurcat de voi! Plânge Cerul pe uliţele noastre, că la răscruci Se zbate Iisus răstignit şi uitat! Iar noi trecem în defilare mare apocaliptică, materialistă pe lângă mântuirea noastră răstignită. O, pământule! Nu îţi este dor de Ceruri? O, creatură nemernică! Nu îţi este dor, de Cel ce Te-a creat? Nouă ni se frânge inima de dorul odorului Hristos adorat, ÎL culegem din toate cuvintele, îl adulmecăm parfumul Logosului în cosmos, ne târâm prin lanţuri şi prin temniţe şi prigoniţi în catacombe aşteptăm mântuirea Dumnezeului Celui Viu. Îl culegem dintre flori şi dintre spini, dintre nori şi astre, din cer nou şi pământ nou, din potire şi din 7 Sfinte Taine, şi cu toate acestea ne rugăm: „Dă-ne Doamne să ne împărtăşim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăţiei Tale!”. Cum puteţi voi răbda să nu vă împărtăşiţi cu anii, când Mântuitorul vă strigă zilnic pe toţi, în timp ce tot Cerul arată, cu mâinile, elementele Euharistice şi potirul? Iată liturghisim zilnic, dezlegăm şi împărtăşim, predicăm cu timp şi fără timp pentru unirea cu Hristos, în trupul Său mistic.

„Vorbeşte Doamne, că robul Tău ascultă!”